

Ngã Ái Trữ Tĩnh Lộ Hệ Liệt (Kiếp Này Chỉ Vì Người)

Contents

Ngã Ái Trữ Tĩnh Lộ Hệ Liệt (Kiếp Này Chỉ Vì Người)	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	8
3. Chương 3	16
4. Chương 4	24
5. Chương 5	36
6. Chương 6	43
7. Chương 7	49
8. Chương 8	56
9. Chương 9	63
10. Chương 10	70
11. Chương 11	78
12. Chương 12	85
13. Chương 13	91
14. Chương 14	98
15. Chương 15	105
16. Chương 16	113
17. Chương 17	119
18. Chương 18	129
19. Chương 19	138
20. Chương 20	146
21. Chương 21: Pn1	152
22. Chương 22: Pn2	154

Ngã Ái Trữ Tĩnh Lộ Hệ Liệt (Kiếp Này Chỉ Vì Người)

Giới thiệu

Editor: Yuuji x LucyThể loại: hiện đại, nhất thụ nhất công, ôn nhu cường công, xinh đẹp thông minh nhược chịu, kiếp t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nga-ai-tru-tinh-lo-he-liet-kiep-nay-chi-vi-nguoi>

1. Chương 1

Đại Đô Hội, 2019.

Hương Đào, đầu thu; trời tháng chín, mùa khai giảng.

Tháng sáu, đại học Hương Đào tiến bước một đám sinh viên tốt nghiệp, đầu mùa thu lại mở cổng nghênh

đón một lứa sinh viên mới, những thanh niên trẻ tuổi đầy nhiệt huyết lý tưởng bước chân tới cao đẳng học phủ này, lòng háo hức mở ra một trang mới trong cuộc sống.

Hôm nay đã là ngày thứ bảy sau khai giảng, xuống xe bus, Đồng Thế Quân lưng đeo ba lô, chân dắt bóng đá, đi dọc theo con đường hướng tới cổng trường. Năm nay trở thành sinh viên năm nhất, là tân sinh của Đại học Hương Đào, ngành Tiền tệ và Ngân hàng, cũng bởi từ nhỏ yêu thích bóng đá, lại từng học qua một trường thể thao công lập nên kỹ xảo khá tốt, vì thế vừa tới trường, anh đã vội vã đến câu lạc bộ báo danh.

Dưới chân thuần thực dẫn dắt bóng, Đồng Thế Quân thấy cách đó không xa dần xuất hiện cổng trường Đại học, trên môi lộ ra một tia mỉm cười.

Một cơn gió mạnh đột ngột thổi tới, cuốn theo nhẹ nhẹ khói bụi, tạo nên một màn sương mù trước mắt, Đồng Thế Quân theo bản năng nhắm hai mắt lại, quay đầu tránh gió bụi.

Bão cát qua đi, Thế Quân từ từ mở mắt. Đúng lúc ấy, bắt gặp một thoáng có người đang đứng đối diện phía bên kia đường.

Đồng Thế Quân nhận lực thực tốt, ngay cả người đứng ở mãi bên kia đường cũng có thể trông rõ tướng mạo: người kia mặc một cái áo sơ mi trắng, quần tây tối màu, mái tóc đen nhánh và làn da trắng mịn, đôi mắt lớn, mũi cao thẳng, đôi môi mọng nước thanh tú màu hạt dẻ, toàn thân toát lên một nét quyến rũ rất cổ điển: hình ảnh trông thực đơn giản, đáng đứng thẳng người mảnh mai, ít nhất cũng cao trên mét tám.

Thanh niên nọ, hai tay buông song song chỉ quần, vali đặt bên chân, ánh mắt đương hướng tới cổng trường phía bên này.

Thu mang đượm sắc vàng của nắng, bầu trời cao trong xanh ngắt, người thanh niên anh tuấn đứng dưới gốc cây, ánh dương tỏa sáng lên gương mặt tràn ngập một sắc vàng tươi tắn..., cảnh tượng tuyệt mỹ này dường như chỉ có trong những bức tranh sơn dầu.

Đồng Thế Quân chăm chú nhìn, không khỏi ngây ngốc.

.

[Hey!] Bên tai vang lên một tiếng gọi.

Đồng Thế Quân bị kéo trở lại với suy nghĩ thực tại, hồi lâu thần trí mới nhận thức bóng của mình đã rời khỏi chân lẫn đến títt đằng xa, hãy còn chưa nhận ra người kia là đồng học, mà đối phương là đang gọi chính mình.

[Tiếp bóng đi! Đứng ngốc tại đó làm cái gì?!] Vừa nói, bóng đã bị đá trở lại.

Đồng Thế Quân vội vàng nhắc chân tiếp được bóng, lộ ra một nụ cười xin lỗi. Sau đó quay lại, nhìn đến người thanh niên đối diện đường dường như đã muốn cất bước rời đi.

Cậu hẳn cũng là học đệ, như thế nào chiều muộn như vậy mới đến báo danh. Đồng Thế Quân ở trong lòng thầm nghĩ.

Thanh niên kia vẫn cứ chăm chú nhìn Đồng Thế Quân, anh cũng nhìn cậu một chút.

Đột nhiên bị một đôi mắt trong suốt nhìn đến chăm chú, giữa hai ánh nhìn dường như phát ra một điện quang rực lửa, Đồng Thế Quân đáy lòng đột nhiên trào dâng một loại cảm giác vô cùng mãnh liệt.

Cậu trai trước mắt có cảm giác vô cùng quen thuộc, hẳn là đã gặp mặt, cậu là ai? Tên gọi là gì? Ở nơi nào gặp được? Nói cũng kỳ quái, cảm nhận của chính mình lại không thể nhớ ra.

Đồng Thế Quân không khỏi nhăn lại mi, gắt gao nhìn chằm chằm thanh niên xa lạ.

Thanh niên kia cũng chăm chú nhìn Đồng Thế Quân, trong đáy mắt hiện lên một tia nhìn vô cùng phức tạp.

Hai thanh niên không biết đứng đó nhìn nhau bao lâu, cuối cùng người kia trước ngất đi loạt sóng mắt, cúi đầu kéo hành lí đi vào giáo môn.

Đồng Thế Quân sau hồi lâu ngăn chặn cuồng phong tình tự trong lòng, một bên thăm dò trí nhớ một bên theo bước đi vào trường học.

Này ở giáo môn vô tình gặp gỡ thanh niên kia khiến trong lòng Đồng Thế Quân để lại vô hạn nghi hoặc cùng ấn tượng sâu sắc, thẳng đến giờ tự học tối vẫn đương hăm lại loại cảm xúc này, sống chết suy tư chính mình rốt cuộc có phải hay không gặp qua cậu ta, có phải hay không nhận thấy cậu có vấn đề.

...

Lúc Đồng Thế Quân quay về ký túc xá, ba người cùng phòng đều nhìn cậu cười cười: [Hảo! Chúng ta đều đang đợi người.]

[Sao vậy, tìm ta có việc gì?]

Người nằm giường phía trên Đồng Thế Quân – Trịnh Sĩ Trác vẽ mặt hưng phấn tiến tới: [Ta hỏi người có cái gì... tài nghệ đặc biệt không?]

Đồng Thế Quân lộ ra tia nhìn khó hiểu, sau lại làm ra biểu tình buồn cười: [Aha! Tuyền mĩ?]

Hàn Ngâm Thần gật đầu nói: [Không sai, tuyền giáo thảo.]

Đồng Thế Quân đẩy Hàn Ngâm Thần một phen nói: [Để làm chi? Hăm hại ta cũng không nên dùng cách đó, ta không thích này.]

Trịnh Sĩ Trác vội hỏi: [Trước đừng vội thích hay không thích, chỉ cần nói cho chúng ta biết người có thể ca hát khiêu vũ không? Nhạc khí có biết qua không? Diễn trò có thể hay không?]

Đồng Thế Quân lắc đầu: [Đá bóng không có vấn đề, những cái khác thì miễn.]

Lí Á Quân vỗ đùi, phóng đại thở dài một tiếng: [Ai.]

Trịnh Sĩ Trác cũng bắt chước thở dài một tiếng: [Ai.]

Đồng Thế Quân nháy nháy mắt, vô pháp nhìn ba người bọn họ: [Sao vậy!? Sao lại hỏi ta biết ca vũ hay không?]

Hàn Ngâm Thần thu hồi biểu tình vui đùa, nghiêm mặt nói: [Tiệc tối đón tân sinh viên, người biết không?]

Đồng Thế Quân gật đầu: [Biết, làm sao vậy? Không phải năm tuần tới mới tổ chức sao?]

[Nghe các đàn anh nói, thông thường tại buổi tiệc này sẽ chọn ra hoa khôi giảng đường cùng giáo thảo năm nhất, từ nay về sau có thể coi như đã là lãnh đạo của tân sinh, oai phong một cõi....] Nói đoạn, Hàn Ngâm Thần giơ tay chỉ về phía trước, hất đầu nhìn về khung cảnh phía xa.

Đồng Thế Quân đánh gãy mấy lời khoa trương miêu tả của Hàn Ngâm Thần, lắc lắc đầu: [Ai thêm đề ý này, ta thà rằng đi nghe diễn thuyết hay tham gia mấy cuộc thi, người muốn chém gió cũng nên nhìn nhận thực tế một chút, nhìn xem mấy học trưởng tiền nhiệm của Học viện Tài chính và Kinh tế còn hoàn tốt nghiệp để công khai tìm chi phí trợ cấp, kia mới xứng đáng là những nhà lãnh đạo, mới là oai phong một cõi.]

[Yêu! Tiểu tử người có tham vọng thực không nhỏ a.]

Đồng Thế Quân hất tóc mái, cố tình tỏ vẻ đẹp trai nói: [Chính tại hạ.]

Lí Á Quân ép hỏi: [Thật sự ko tham gia?]

[Không phải không tham gia tiệc tối, chỉ là mấy việc khác không có hứng thú, ta chỉ muốn đi xem biểu diễn, lần la làm quen tân sinh mới ghi danh năm nay của các ngành học khác.]

Trịnh Sĩ Trác cúi đầu, thở dài: [Vốn đang nghĩ đến Học viện Tài chính và Kinh tế năm nay có người đại soái ca, nhất định có thể nổi bật một chút, hảo hảo vẽ vang một chút. Chính thời điểm tân sinh đương nhập học, người xem Học viện Hàng hải, xem dáng điệu của Học viện Công nghệ đó, năm nay Học viện Kinh tế và Tài chính có thể thành công được hay ko? Phải cho họ biết rằng, ngày nay kinh tế mới là bá vương đạo chủ.]

Đồng Thế Quân cười cười đánh gục Trịnh Sĩ Trác: [Đi chết đi!!]

Hàn Ngâm Thần lắc lắc cánh tay Đồng Thế Quân , ngẩng đầu nhìn anh, dùng giọng điệu khẩn thiết cầu xin, nói: [Thế Quân, Thế Quân, năm nay Học viện Kinh tế và Tài chính có thể nổi bật giữa các trường cao đẳng khác được hay không đều trông cậy hết ở người, người đẹp trai như vậy cũng đủ ưu tú, nhất định có thể trở thành tâm điểm của buổi tiệc tối đón tân sinh.]

Đồng Thế Quân lắc đầu, bất vi sở động: [Ta không cần.]

[Thôi mà, thôi mà, Thế Quân, người là hy vọng của chúng ta, là ánh sáng của Học viện Kinh tế và Tài chính...]

Lúc nhập học, Đồng Thế Quân ngoại trừ dung mạo xuất chúng còn có kết quả nhập học rất cao, gây ra một cơn oanh động nhỏ khắp trong trường, thậm chí lan rộng ra bên ngoài, tên tuổi có thể sánh với đại minh tinh, hiện vẫn không hết những cô gái khoa hệ khác tìm đến Học viện Kinh tế và Tài chính để xem mặt anh.

Học viện Kinh tế và Tài chính năm nay quyết định tung ra một nhân vật có sức hút như siêu sao thần tượng, điều này khiến tất cả thầy tân sinh năm nhất lần tiên bối học trường đều thật hài lòng, đặt cao kỳ vọng lên Đồng Thế Quân.

[Người thực sự không định xuất hiện tối thượng trong tiệc tối kia?] Trịnh Sĩ Trác chưa từ bỏ hy vọng, lại một lần nữa truy vấn.

[Không.]

Ba người còn lại nhất loạt thở dài.

[Bất quá nếu tiệc tối kia cần có người phụ giúp, ta có thể tới hỗ trợ.]

Nghe Đồng Thế Quân nói vậy, Lí Á Quân nhãn quang lóe sáng, việc chuẩn bị tiệc tối đòi hỏi năng lực phối hợp cao cùng quan hệ xã hội rộng rãi, nếu làm tốt còn có thể gia nhập Hội sinh viên, tỉ lệ giáo thảo năm nhất tham gia Hội sinh viên cao hơn so với sinh viên những năm sau... nếu Đồng Thế Quân có thể nhân cơ hội này tham gia Hội sinh viên sẽ mang lại vẻ vang cho Học viện Kinh tế và Tài chính, chẳng phải rất tốt sao? Hẩn vội vàng gật gật đầu: [Hảo, hảo, chúng ta tới Mao Toại tự đề cử mình.]

Ngày hôm sau, Đồng Thế Quân tham gia ban trụ bị tiệc tối chào đón tân sinh viên, cùng các đàn anh tham gia thiết kế sân khấu, sắp xếp chương trình, giúp các hệ phối hợp diễn tập, cùng rất rất nhiều những chi tiết vụn vặt nhỏ nhất cần phải hợp tác gìn giữ hòa khí quan hệ giữa mọi người, Đồng Thế Quân đều làm rất tốt.

Chỉ sau mấy ngày làm công tác chuẩn bị cho tiệc tối chào đón tân sinh, mọi người đều nhận thấy rõ kỹ năng lãnh đạo cùng tuyên truyền của Đồng Thế Quân, tất cả đều hết lời khen ngợi tân sinh năm nhất này, không chỉ có thành tích nhập học tuyệt vời khiến kẻ khác kinh diễm, còn am hiểu thể thao, thoát nhìn cũng thấy khả năng lãnh đạo tuyệt vời, có tố chất và sức hấp dẫn tự nhiên của một nhà lãnh đạo. Những người khác đều thầm nhận định trong lòng tân nam sinh này chính là người thích hợp để bầu vào Hội sinh viên.

Đồng Thế Quân trở thành trung tâm trong mắt mọi người, nội tâm đan xen hai loại cảm xúc đối lập, một bên anh đã rõ con đường sắp tới phải đi, tự nói với mình đối với lời ‘gương mặt ưu tú’ không được kiêu ngạo đặt ở trong lòng, một bên lại hưởng thụ những lời khen ngợi ấy, cảm thấy năng lực của mình đã được nhận định.

...

Hôm nay, Trầm Lệ Phương mang bảng chương trình đến cho Đồng Thế Quân , đồng thời trên tay là mấy phong thư tình thay sinh viên khác gửi cho anh.

[Người làm cái gì vậy?] Đồng Thế Quân một tay nhận bảng chương trình, một tay tiếp nhận tín thư, cười hỏi.

Trầm Lệ Phương chọn mi mỉm cười: [Người tỉnh tỉnh lại đi! Thư này không phải do ta viết, là thay họ gửi tới người thôi.]

Đồng Thế Quân vừa vào trường đã vô cùng tiêu sái, dễ dàng mở lòng cùng Trần Lệ Phương kết thành bằng hữu, hai người chơi thân giống như huynh muội.

Trần Lệ Phương nhìn thân hình cao lớn trước mắt này, lòng mảy mảy tham kiệt, ánh mắt lợi hại sắc bén, khóe miệng kiên nghị, da ngăm rám nắng, một thân ảnh tỏa hào quang siêu dễ nhìn, Trần Lệ Phương rất rõ ràng mình không phải là type người Đồng Thế Quân thích, mau mắn thông minh sớm quay đầu thiết lập mối quan hệ giữa hai người, chỉ làm bằng hữu, tránh được mấy cuộc chiến tranh giành giật của đám nữ sinh, nghĩ không thể làm người yêu anh nhưng có Đồng Thế Quân làm bằng hữu như vậy, thế cũng đủ rồi.

[Này! Thư gửi cho người, người thậm chí còn ko xem sao?] Thấy Đồng Thế Quân xoay người bước đi, Trần Lệ Phương vội vàng hỏi.

Đồng Thế Quân quay đầu lại, đối Trần Lệ Phương nở nụ cười, phất phất mấy lá thư trong tay, sau đó tiếp tục rời đi.

...

Hội trường lớn của trường được sử dụng tiến hành diễn tập lần cuối, Đồng Thế Quân lặng lẽ đứng ở cánh gà, nhìn đồng học khiêu vũ trên sân khấu, phía bên kia còn có người chủ trì.

[Thế Quân !]

Nghe được có người gọi mình, Đồng Thế Quân quay đầu lại, là Lí Á Quân đang đi tới.

[Các tiết mục đều an bài rất tốt đi.] Lí Á Quân hỏi.

[Àn, đều định ra rất tốt, cả phương diện thời gian cũng không vấn đề gì.]

[Ta nghe nói sẽ có thêm tiết mục diễn.]

Đồng Thế Quân gật đầu: [Có mấy hệ đã thông báo cho chúng ta biết họ sẽ chuẩn bị một số tiết mục đặc biệt, thời gian cũng đã sắp xếp êm đẹp, sẽ không phá vỡ nhịp điệu của chương trình.]

Lí Á Quân có chút hứng khởi, nói: [Không biết chương trình đặc biệt là dạng gì?]

[Đến lúc đó khác biết.]

[Lần này, người thực khả thành người lãnh đạo của Học viện Kinh tế và Tài chính chúng ta rồi.]

Đồng Thế Quân cười cười khiêm tốn nói: [Sao có thể, chủ yếu vẫn là mọi người cùng nhau phối hợp rất tốt.]

...

Buổi tối ngày hôm đó, hơn ba ngàn tân sinh viên có mặt đã khiến đại lễ đường chật cứng không còn chỗ ngồi.

Xem qua mấy màn biểu diễn lần lượt lên sân khấu, Đồng Thế Quân mới phát hiện mình đích thực là ngoại hử tàng long, nghĩ chính mình đã hơi coi nhẹ kết quả thực tế này, không khỏi lặng lẽ cười.

Dưới khán đài, Lí Á Quân cùng Hàn Ngâm Thần kề tai nhau thì thầm: [Nhìn xem! Năm nay nhiều sắc thái mới mẻ tuyệt vời như vậy, lãnh đạo kiệt xuất Đồng Thế Quân của chúng ta đương nhiên chiếm vai trò quan trọng nhất.]

[Có điều, mấy người bên hệ Mĩ thuật, hệ Thể chất, hệ Sinh học, thẳng thắn mà nói cũng không phải là tệ.]

[Kể cả thế đi, họ tất không có khả năng thắng được Thế Quân, năm nay Học viện Kinh tế và Tài chính hẳn là mũi nhọn rồi!]

Đang lúc bọn họ đương bàn luận, người dẫn chương trình lên tuyên bố tiết mục đặc biệt của hệ Trung ngữ.

Đây đích thời điểm tất thấy mọi người đều trông đợi, khu vực tân sinh hệ Trung ngữ ngồi đã vang lên những tiếng vỗ tay nhịp nhàng, cả khán phòng lập tức dâng lên một bầu không khí ấm nóng.

Sinh viên hệ Trung ngữ vừa vỗ tay đều nhịp vừa bắt đầu hô lớn một cái tên: [Ninh Viễn! Ninh Viễn!...]

Giữa đám đông có một thanh niên đứng dậy đi lên sân khấu.

Đèn sân khấu lập tức tập trung tại người cậu.

Ở bên góc tối của sân khấu, Đồng Thế Quân mở to mắt...

—— là cậu ta.!

Đèn dần hạ xuống, một thân ảnh từ từ hướng tới sân khấu.

Mọi người nhất loạt chú ý theo từng bước cậu ấy.

Ninh Viễn mặc bộ y phục trắng, thêm ánh đèn huỳnh quang sân khấu chiếu tới trông giống như một thiên thần, cậu khoan thai bước đi, tiến tới trung tâm sân khấu nơi đặt chiếc dương cầm lớn.

Tiếp đó tiếng đàn vút lên ——

Âm thanh mê hoặc trong trẻo như làn nước theo đầu ngón tay cậu ngân vang, cả khán phòng liền trầm mặc yên tĩnh, dưới ánh đèn sân khấu ngồi sáng, ngoại hình thanh nhã ấy thoảng chốc trở nên thật nổi bật. Tiếng dương cầm của Ninh Viễn như phảng phất một loại ma thuật, hấp dẫn, thu hút toàn bộ thính giả trong khán phòng. Rõ ràng là một nhạc khúc sôi nổi, lại thoang thoảng mơ hồ gợn gợn buồn, giống như khát khao được yêu thương, khát khao được rơi lệ.

Đồng Thế Quân lặng lẽ lắng nghe, phút chốc chợt quên đi hết thủy xung quanh.

.

Một khúc kết thúc, Ninh Viễn đứng lên đi đến bên sân khấu cúi chào cảm ơn.

Im lặng một chút, cả khán phòng lại rộn vang những tiếng vỗ tay như sấm, tiếng hò hét chói tai của các cô gái.

Ninh Viễn gương mặt thực điềm tĩnh, như thể không nghe không để ý, mái tóc đen láy, ánh mắt như phát ra lam quang trong suốt như nước, bình thản quét sáng toàn bộ khán phòng, khiến cho mọi người đều cảm thấy như mình vừa bị cậu nhìn đến, khí tiết mười phần khoan thai cùng tư thế như một ngôi sao.

Một người nào đó hét lên: [Trung ngữ hệ tối thượng! Trung ngữ hệ tối thượng!...] liền sau đó, mọi người nhất loạt đồng thanh hô vang.

Nguyên lai sau mỗi buổi diễn chào mừng tân sinh sẽ có một loạt cuộc thi thẩm định, chẳng hạn như tiết mục tốt nhất, tiết mục hài hước nhất, nhân vật nam và nữ chính để trở thành hoa khôi cùng giáo thảo,... nhưng từ lúc đó, tất cả đều bị Ninh Viễn nắm giữ toàn bộ bầu không khí, tiệc tối trở về sau, đều bị mọi người xem nhẹ.

.

Sắp sửa đi xuống sân khấu quay về chỗ ngồi, Ninh Viễn chợt quay đầu lại đem ánh mắt dừng ở trên người Đồng Thế Quân .

Đồng Thế Quân bị thần quang kia làm cho cả kinh, dường như không thể di chuyển, nhưng chỉ rất nhanh chóng, thân ảnh Ninh Viễn liền biến mất ở ngọn đèn nơi góc tối phòng, Đồng Thế Quân nhất thời cảm thấy một chút mất mát.

...

Buổi tối trở lại ký túc xá, Lí Á Quân cùng mấy người khác nhiệt liệt thảo luận.

[Thật không nghĩ tới Trung ngữ hệ còn có chiêu thức ấy.]

[Tiểu tử kia là ai? Hôm nhập học không có thấy hắn ta.]

Trịnh Sĩ Trác rất nhanh đã theo kịp chủ đề: [Ta đã điều tra kỹ về hắn, tên đó tên gọi Ninh Viễn, là thi đỗ từ phía Nam mà tới đây, bởi vì trong nhà có sự cho nên báo chiêu tới muộn vài ngày, không nghĩ tới Trung ngữ hệ đương giữ vũ khí bí mật, hôm nay mới công bố.]

Hàn Ngâm Thần nhổ nước bọt, nói: [Tiểu tử kia! Con mẹ nó thực sự đẹp trai, khiến mấy đứa con gái ngồi gần ta đều sớm đã hồn bay phách lạc.]

[Đẹp trai thực đẹp trai, cũng rất sáng tạo, cứ nhiên lại mang trung phục cổ điển, tay áo thanh nhã, vừa vặn, ngay cả trang phục nổi bật của người chủ trì cũng bị lu mờ.]

[Đôi mắt đen dường như phát ra lam quang.] Đồng Thế Quân ở một bên nghe, trong lòng âm thầm trào dâng dư vị cũ.

Lí Á Quân nói: [Lần này Thế Quân có thêm một kinh địch.]

Trịnh Sĩ Trác lắc đầu: [Ta không nghĩ vậy, không thể chơi piano, nhưng Thế Quân chơi bóng rất tốt! Hơn nữa, Thế Quân còn có tài cùng kỹ năng tổ chức, ta thấy tiểu tử kia yếu không thể ra gió, không thể làm cái gì tốt được.]

[Ta nghe nói điểm nhập học của hắn rất tốt.]

[Điểm Thế Quân của chúng ta cũng không kém.]

....

.

Tân sinh đi học được 2 tuần, nhà trường liền tổ chức một bài kiểm tra chất lượng, bởi vì sở học chuyên nghiệp khác nhau, lần này tổ chức một bài test IQ toàn diện, kết quả đều vượt ngoài sức tưởng tượng của tất cả mọi người — thành tích cao nhất thuộc về tân sinh hệ Trung ngữ – Ninh Viễn.

Từ đó về sau, các giáo sư tựa hồ đều thực thiên vị cậu ấy, đồng học lại càng không ngừng nói: đôi mắt Ninh Viễn ngây thơ trong sáng, ánh nhìn trong trẻo nhưng lại mang khí chất u buồn tịch mịch, làm dấy lên lòng yêu thương của nữ sinh, chỉ một đêm đó khiến không ít các cô nương say đắm.

.

[Chỉ riêng khuôn mặt cậu ta cũng có khả năng này.] Đồng Thế Quân âm thầm nói trong lòng.

Ninh Viễn ở trường học làm việc gì cũng thập phần thâm trầm, giống như đang ăn năn hối lỗi sự cố phát sinh tại tiệc tối hôm đó, biết rằng rất nhiều nam sinh xem cậu như cái gai trong mắt, nên cậu càng cố không khiến người ta chú ý mình, bởi vậy mỗi ngày trừ bỏ học chính ở trên lớp, cậu đều trốn ở thư viện.

Tuy nhiên, sự trầm tĩnh tao nhã ấy không giúp cậu ẩn thân, ngược lại càng khiến các giáo sư quý mến cùng các nữ sinh yêu thích, đến ngay cả thời gian cậu luyện đàn cũng sẽ bị quấy rầy.

Ninh Viễn lựa chọn luyện đàn tại phòng nhạc ở chỗ khuất rẽ nơi lầu một, cậu thường xuyên ngồi một mình trong phòng, yên tĩnh luyện đàn, chính là mỗi khi ngẩng đầu lên, có thể nhìn thấy ở ngoài cửa không ít nữ sinh đang đứng si mê. Các cô dường như đối với việc có nghe được tiếng đàn cậu hay không đều cho không quan trọng, miễn là có thể ngắm Ninh Viễn như vậy, dù sao ‘tú màu khả thực’ (sắc đẹp trước mắt biết phải biết thưởng thức).

Ninh Viễn cảm thấy thực bất đắc dĩ, khả dĩ đi học cũng không được yên ổn như vậy.

Tuy nói Học viện Cao đẳng nghệ thuật có nhiều con gái, khác hẳn với thế giới chỉ toàn đàn ông của viện Công nghệ, nam sinh ở Học viện Văn học có chút may mắn cùng ưu thế hơn, nhưng điều này ở hệ Trung ngữ lại diễn ra quá nghiêm trọng rồi, cậu đi tới phòng học nào nơi ấy liền chật kín người, phải học hay không phải học mọi người cũng đều lên lớp, đông đến mức khiến các giảng viên cảm thấy sợ.

.

Đồng Thế Quân ở Học viện Kinh tế Tài chính cũng thường được nghe đến tên tuổi của Ninh Viễn, đối với người không làm gì cũng khiến tất cả mọi người xôn xao này, Đồng Thế Quân thập phần kinh ngạc.

Trịnh Sĩ Trác tựa hồ hiểu được nguyên do sâu xa trong đó, trong một lần bốn người đang nói chuyện phiếm, cậu nói: [Cái này các người sẽ không thể hiểu, này gọi là tuyên truyền ngược.]

[Cái gì?]

[Bình thường thương phẩm muốn bán đắt hàng phải tuyên truyền mạnh mẽ, khiến cho người ta nhớ kỹ tên tuổi món hàng đó, một lần lại một lần lặp lại nhịp điệu, mới có thể tăng thêm ấn tượng; tuyên truyền ngược

chính là không tuyên truyền gì cả, cái gì cũng không thể hiện ra, khiến cho mọi người tò mò, chủ động đi tìm hiểu, nếu như kết quả tìm được khiến kẻ khác vừa lòng, sẽ càng thêm tai miệng truyền tụng.]

[Có thể như người vừa nói sao?] Hàn Ngâm Thần không tin.

[Ta nhớ rõ học lý thương mại có.]

[Ít nói loạn đi, ta sao có thể không nhớ.]

[Dù cậu ta không tuyên truyền vẫn vô cùng cuốn hút, phải là nói trường hợp này rất hiếm.] Trịnh Sĩ Trác không cam lòng nói.

Hàn Ngâm Thần lắc đầu: [Như vậy không ấn tượng.]

[Tóm lại! Trung ngữ hệ hiện tại phải chịu mọi sự chú ý, đại danh của Ninh Viễn cả trường này đều biết.]

Lí Á Quân lắc đầu: [Thực khiến người ta không tâm phục, cái tên tiểu tử thoát nhìn yếu đuối kia thì có thể có năng lực gì chứ?]

[Người ta thực rất mạnh đấy.] Hàn Ngâm Thần biểu tình khoa trương nói.

Đồng Thế Quân chỉ ngồi một bên không tham gia, nhớ tới lời Trần Lệ Phương từng bảo anh rằng: [Trên đời có rất nhiều nam nhân tốt, nhưng lại chỉ có thể làm bằng hữu hoặc chỉ có thể làm tình nhân, tức là chỉ có thể đảm nhận một trong hai vai trò trên khi ở bên cạnh con gái. Ninh Viễn không thể, cậu ấy có thể làm cho người ta cảm thấy đương là bằng hữu lại như có người yêu ở bên cạnh, đối với mỗi người đều có thể sắm nhiều vai trò cùng lúc, cùng cậu ấy nói chuyện người sẽ cảm thấy giống như có một người anh trai trưởng thành mà lại như có một tiểu đệ đáng yêu, có bằng hữu quan tâm khuyên nhủ lại vừa có tình nhân chăm lo săn sóc, loại cảm giác đó vô cùng đặc biệt, Ninh Viễn chính là có loại mị lực kinh người ấy.]

Nghĩ đến chiến hữu tốt của mình cũng nói như vậy, Đồng Thế Quân trầm nghĩ: Ninh Viễn này quả thực không hề giống người bình thường.

Đồng Thế Quân thi thoảng lại dâng lên một cỗ xúc động, muốn đến Học viện Văn học một lần, gặp mặt nam tử khoác màu áo thần bí kia, nhưng một lần lại một lần xua tan suy nghĩ ngớ ngẩn này, mang tâm tư đấu tranh với lý trí.

2. Chương 2

Tiền bối của Học viện Kinh tế và Tài chính, cũng là thành viên Hội sinh viên – Trương Gia Thành đến tìm Đồng Thế Quân, thẳng thắn hỏi anh: [Có nghĩ đến gia nhập Liên minh Hội sinh viên ko?]

Đồng Thế Quân ngạc nhiên một chút, sau đó mỉm cười: [Chỉ e không đủ khả năng, có thể gia nhập Liên minh Hội phục vụ tất cả mọi người, ta cảm thấy rất tốt.]

[Một cơ hội hiếm có, hãy cực lực nắm lấy!]

[Àn?] Đồng Thế Quân có điểm không hiểu.

Trương Gia Thành nhìn người học đệ năm nhất này: [Ta cảm thấy người năng lực xuất chúng, nguyện ý tiến cử người vào Hội sinh viên, cuối tuần có một chọn lựa, ta đã thay người báo danh.]

Đồng Thế Quân cảm thấy mình như đang cười trên lưng hổ, anh đã hy vọng học kỳ đầu tại trường hãy để bản thân thích ứng với môi trường, được bay nhảy một chút, có nhiều thời gian để chơi bóng, chờ đến học kỳ tiếp theo sẽ gia nhập Hội sinh viên, nhưng giờ tất cả lại đột ngột bị đẩy nhanh lên.

[Ghi danh công chúng, riêng người nắm chắc.] Trương Gia Thành cũng là người có cá tính thực lưu loát rõ ràng.

Đồng Thế Quân nghĩ nghĩ một chút, thấy không ngại một lần thử, vì thế đồng ý bắt tay vào công tác chuẩn bị.

...

Đôi lời, Hương Đảo là một đại học lớn, trong một trường lại có nhiều học viện nhỏ chuyên ngành, mỗi học viện có một Hội sinh viên để tự quản lí thành viên riêng biệt, và cả trường đại học Hương Đảo cũng có một Hội sinh viên quản lí sinh viên toàn trường. Để phân biệt và tránh nhầm lẫn với các Hội sinh viên của từng học viện, Hội sinh viên Đại học Hương Đảo sẽ gọi là “Liên minh Hội sinh viên” hoặc “giáo hội sinh viên” nhé ^-^

...

Đại học Hương Đảo là một ngôi trường danh tiếng, hơn nữa Liên minh Hội sinh viên của đại học Hương Đảo lại toàn các đại biểu ưu tú; ngoài ra, cuộc thi đấu giành vị trí trong Liên minh Hội của các trường cao đẳng khác nhau đã trở thành một truyền thống của trường, hằng năm những tân sinh mới nhập học đều chủ động hay bị động bị cuốn vào cuộc chiến này. Cũng bởi vì sở học bất đồng, vì cầu công bằng, tranh cử này nội dung không hoàn toàn chỉ là lĩnh vực học thuật, quan trọng hơn là phải có khả năng điều chỉnh tổ chức, quan hệ công chúng rộng rãi, ảnh hưởng sâu sắc; trong cuộc chiến thường niên ấy, học viên của trường nào giành chiến thắng, trường ấy sẽ được chú ý nhiều nhất, lấy được hầu hết nguồn lực, cao ngạo thị đối các Học viện khác. Vậy nên mỗi năm, tân sinh trong cuộc tranh đấu lại đặt ra một chủ đề khác nhau về trường học, lưu lại biết bao truyền thuyết.

Các Học viện đều tích cực đề cử tân sinh của mình tham gia Liên minh Hội sinh viên, năm nay đề tài được chọn là viết ra kế hoạch công tác cho Liên minh Hội của bản thân trong một năm này, kết quả do trực tiếp cán bộ cao cấp của giáo Hội sinh viên chọn lựa, tìm ra người tốt nhất tham gia Liên minh Hội, những người khác sẽ phải chờ năm sau được Học viện đề cử lại.

Giờ đã muốn được một bước tiến vào, Đồng Thế Quân quyết định bất kể thành công hay thất bại đều phải cố gắng hết sức, nhưng nội dung của một bản kế hoạch hoạt động lại quá rộng, Đồng Thế Quân đã dành thời gian một tuần để thu thập dữ liệu, mỗi hạng mỗi mục đều làm một cuộc khảo sát điều tra, tìm kiếm dữ liệu các hoạt động đã được tổ chức và hiệu quả thu được, làm cả cuộc trưng cầu ý kiến trong vườn trường, liệt kê đầy đủ ngân sách hoạt động của mỗi chương trình cùng hiệu quả dự kiến..... sau ba ngày viết và sửa đổi, cuối cùng cũng hoàn thành bản kế hoạch này.

Đến cuối, ba người còn lại đồng ký túc sau cùng chỉnh sửa này kế hoạch, mọi người đều thập phần bội phục, nói thẳng kế hoạch của Đồng Thế Quân quá hoàn hảo, nếu có thể trở thành sự thật, đó sẽ là đại phúc của đại học Hương Đảo.

Hôm sau Đồng Thế Quân mang nộp báo cáo, sau đó cảm thấy cực hài lòng, nhưng cũng bắt đầu một chút nhiều loạn bất an.

.

Trương Gia Thành không chịu tiết lộ những ứng viên khác của lần ứng cử này, ngược lại là Trịnh Sĩ Trác cùng Trầm Lệ Phương hai người đi tìm hiểu về tình hình hiện tại.

[Lần này tổng cộng có 7 người tham gia, tất cả đều là tinh anh của tinh anh] Trịnh Sĩ Trác nói với một vẻ đánh giá cùng hâm mộ, [Người có thể xem như đại diện của Học viện Kinh tế và Tài chính; có Học viện Thể chất, Học viện Mỹ thuật, hai người kia ta xem ra không thể so được với người; ngoài ra còn có Học viện Hàng hải, Học viện Công Nghệ, hai người này ta thấy cũng không được; sau cùng là Học viện Văn học có Khảo cổ hệ và Trung ngữ hệ, mỗi hệ một người.]

[Trung ngữ hệ?] Đồng Thế Quân trong lòng chấn động.

[Chính là Ninh Viễn kia! Cậu ấy cũng tham gia!] Trầm Lệ Phương nói.

Đồng Thế Quân nghĩ một chút, mỉm cười nói: [Ta còn tưởng cậu ta thực bận rộn, không nghĩ đến...]

Trịnh Sĩ Trác thẳng tay gạt phăng ý kia: [Không có khả năng, Ninh Viễn hiện là nhân vật mũi nhọn, Học viện Văn học vài năm trở lại đây đều không có tân sinh nào xuất sắc tới vậy, đương nhiên sẽ không bỏ lỡ cơ hội này, nhất định phải mang cậu ta ra giới thiệu.]

[Nhưng cậu ấy liệu có nguyện ý không?] Đồng Thế Quân hỏi, bằng một cảm nhận không thể diễn tả rõ ràng, anh cảm thấy Ninh Viễn không giống như sẽ tham gia cuộc cạnh tranh này.

[Nguyễn ý.]

[Thật kỳ lạ...] thanh âm được kéo dài, Đồng Thế Quân lên tiếng, đưa tay chống cằm.

...

Đại học Hương Đảo có diện tích rất lớn, mỗi Học viện lại nằm ở một khu vực khác nhau, muốn tình cờ gặp được một người cũng không phải là dễ. Đồng Thế Quân rất muốn được một lần kiến ngộ Ninh Viễn, có cơ hội hỏi rõ ràng về việc tranh cử kia, nhưng anh biết cơ hội tới Học viện Văn học là số không.

.

Vào ngày thứ ba sau khi nộp bản kế hoạch dự tuyển Hội sinh viên, Đồng Thế Quân không có lớp học buổi chiều, ngồi một mình trên ghế đá trong khu vườn của Học viện Kinh tế và Tài chính, thưởng thức một buổi chiều yên tĩnh hiếm hoi đây ẩm áp.

Cúi đầu đọc sách hồi lâu, cảm thấy cổ có chút ngứa, Đồng Thế Quân ngẩng đầu lên, lắc lắc đầu, thu vào tầm mắt một khoảng xa xa.

Bóng dáng một người lập tức rơi vào tầm mắt Đồng Thế Quân.

Ở một góc vườn, một người mặc chiếc áo sơ mi trắng, quần tây đen đang lẳng lặng đứng tại đó.

Dưới ánh tà dương, nam sinh kia dường như đang tỏa ra một quang sáng.

Nhìn được dáng người cao thẳng đàng xa, Đồng Thế Quân trong lòng cảm thán: [Cậu thực là khá a~], cũng lúc nhìn rõ được tướng mạo cậu, tim Đồng Thế Quân nhất thời ‘thình thịch’ một chút.

Ninh Viễn, đích thị là Ninh Viễn! Không biết cậu ấy đã đứng đó được bao lâu, từ lúc mình bắt đầu đọc sách sao? Cậu ấy chỉ đứng nhìn riêng mình thôi? Đồng Thế Quân đột nhiên tâm hoảng ý loạn đứng lên, có điểm chân tay luống cuống.

Trông thấy Đồng Thế Quân đã nhận ra mình, Ninh Viễn khẽ gật đầu một cái, sau đó bỏ đi.

Trước bóng dáng Ninh Viễn đang dần biến mất, Đồng Thế Quân lúc này mới phản ứng, hẳn là nên đi theo cậu hảo hảo đem sự tình hỏi rõ ràng.

Đồng Thế Quân hỗn loạn tâm trí, không thể nào tập trung lại cuốn sách trên tay, anh một mực suy nghĩ: Ninh Viễn tại sao lại xuất hiện ở Học viện Kinh tế và Tài chính này? Nơi này với Học viện Văn học cách nhau rất xa, gần như tạo thành một đường chéo của đại học Hương Đảo. Ninh Viễn đến đây là vì cái gì? Ninh Viễn muốn gặp mình? Tại sao?

...

Chiều thứ sáu, Trương Gia Thành gọi Đồng Thế Quân lên văn phòng Hội sinh viên.

Thấy trên bàn bản kế hoạch công tác của chính mình, tâm Đồng Thế Quân bỗng chốc trùng xuống.

[Thực xin lỗi.] Trương Gia Thành nói thật trầm thấp.

[Ah, không, không có...] Đồng Thế Quân cúi đầu, xua tay qua lại: [Không có, là ta chưa đủ tốt, thực xin lỗi, ta nghĩ... ta nghĩ là ta đã làm hết sức mình, thực sự cảm thấy thế, bản thân ta đã cố gắng hết mình rồi, thực có lỗi đã làm người thất vọng.]

[Thế Quân! Không thể nói là người chưa tốt được, kế hoạch này ta thấy là rất tốt, tiếc là nó lại không được chọn.]

Đồng Thế Quân im lặng gật đầu.

Sau một lát, Đồng Thế Quân ngẩng đầu lên, môi lộ lên một tia cười: [Ta nghĩ, Hội sinh viên sẽ không tuyệt từ ta.]

Trương Gia Thành phát tay: [Tuyệt không bao giờ! Ta rất hy vọng người có thể trở thành đối tác cùng đóng góp, hết lòng vì mọi người.]

[Đó là vinh hạnh của ta.] Đồng Thế Quân cười nghịch ngợm, nhanh chóng bước tới bắt tay Trương Gia Thành, nhưng trái tim anh vẫn còn chìm nặng.

Trương Gia Thành đưa một tập bản thảo được sao chép cho Đồng Thế Quân: [Nha, người xem xem một phân bản sao này. Đây là ta lặng lẽ sao ra một bản cho người, ta nghĩ này đáng giá sẽ giúp người học hỏi được ít nhiều, của người ý tưởng cùng quan điểm nên thay đổi một chút.]

Đồng Thế Quân tiếp nhận xấp văn kiện.

[Kết quả cuối cùng còn chưa công bố, tuy nhiên, quan điểm của các thành viên Hội cơ bản là đã nhất trí.]

[Ta hiểu được.]

Có lời cảm ơn Trương Gia Thành xong, Đồng Thế Quân cầm xấp văn kiện trở về.

Vội vàng ném qua côm chiều, Đồng Thế Quân trở lại trong phòng của mình, ngồi ở bàn học, anh mở ra tập tin kia, cẩn thận đọc.

Đợi đến khi Đồng Thế Quân xem hết tập tài liệu, anh chậm rãi ngẩng đầu, biểu tình kinh ngạc nhìn về phía trước, nội tâm chấn động quá mức anh có thể tưởng tượng.

Đây là một kế hoạch thực sự hoàn chỉnh hơn của mình nhiều. Từ khi còn thơ ấu, với thành tích học tập xuất sắc, Đồng Thế Quân hiếm khi thừa nhận mình thua; theo thời gian trôi, trên người anh dần hình thành một cỗ kiêu ngạo, Đồng Thế Quân ít nhiều cũng có thể tự nhận thấy, kia cũng không phải là kiêu ngạo, mà là một loại tự tin, thế nên anh không phải loại nam nhân dễ dàng cúi đầu trước người khác... Nhưng là hiện tại Đồng Thế Quân không thể không cúi đầu thừa nhận, chỉ vừa xem qua bản kế hoạch này, anh đã có thể hiểu được ý tứ trong lời nói của Trương Gia Thành, từ đó thấy được thiếu sót của bản thân...

Đây cũng là kế hoạch công tác trong một học kỳ, chỉ có khác với Đồng Thế Quân ở chỗ — thảo luận học tập chỉ chiếm chưa đến một phần ba, nhưng một phần ba này đều chú trọng kiến thức trọng tâm, Đồng Thế Quân hiểu rằng kế hoạch này cũng giống mình đã làm một cuộc khảo sát nhu cầu học tập, khác biệt chính là chủ nhân kế hoạch này so với mình phân tích triệt để hơn.

Phần còn lại của kế hoạch là hoạt động của sinh viên cùng thực hành xã hội, mỗi cái chiếm một phần ba; trong đó hoạt động của Liên minh Hội sinh viên rất sôi nổi, cuộc thi thuyết trình, lễ hội âm nhạc, hội diễn kịch, bán hàng làm từ thiện, vũ hội, đại hội thể dục thể thao,... mỗi chương trình hoạt động đều đã an bài tốt, chi tiết tới từng bộ phận, xem xong này kế hoạch Đồng Thế Quân không khỏi tâm động, tin tưởng tính khả thi của nó.

Phần thực hành xã hội sẽ thu hút được sự tham gia rộng khắp, có tiến hành khảo sát ý kiến sinh viên trong trường, huấn luyện quân sự, cũng như cho tình nguyện viên tham gia các tổ chức phúc lợi, sinh viên sẽ tới giúp đỡ những người chịu thiệt thòi trong xã hội, nắm được thực tế cuộc sống; kế hoạch thực tế xã hội này khiến Đồng Thế Quân rất ngạc nhiên, bản thảo này thậm chí còn đề xuất cho sinh viên được thực tập chuyên môn, cho phép sinh viên không nhất định gắn với chuyên ngành học, được thực tập trong những công ty hoặc tổ chức phù hợp với thị hiếu và lựa chọn, cùng cho sinh viên có cơ hội tới các thành phố khác tập tự sinh tồn dần dần.

Xem xong này, Đồng Thế Quân không khỏi nghĩ nếu như kế hoạch này có thể được thực hiện. Như vậy, một năm học tới ở đại học này, không chỉ có thể học được nhiều hơn kiến thức chuyên môn, mà còn thêm kinh nghiệm sống, và thái độ đối với cuộc sống này.

Nếu như có thể sớm hiểu được đời sống chân thật, có hiểu biết về thực tế xã hội, có lẽ trong những năm về sau, có thể ít đi đường vòng một chút, ít phạm sai lầm một chút, cũng ít đi khả năng bỏ lỡ những cơ hội tốt đẹp.

Nắm bản kế hoạch trong tay, Đồng Thế Quân không thể không thừa nhận, kế hoạch của mình bị thiên về học thuật nhiều, lại có điểm trống rỗng mơ hồ, cũng không được phong phú, dù sao mọi người đều hy vọng cuộc sống đại học có thể muôn màu muôn vẻ một chút, phần giáo dục xã hội của kế hoạch này rất đầy đủ, còn có thể rèn luyện khả năng toàn diện.

Khẽ thở dài, Đồng Thế Quân đặt bản kế hoạch trên tay xuống, rồi đột nhiên anh lại vội cầm nó lên lật giở, sau đó nhìn vào bản thảo đến ngây người.

Ở phần kết thúc của phân kế hoạch, ký một cái tên — Ninh Viễn.

Bản kế hoạch này, là do Ninh Viễn viết sao? Là Ninh Viễn kia? Trung ngữ hệ Ninh Viễn? Người thoát nhìn mỏng manh yếu đuối – Ninh Viễn?

Đồng Thế Quân không tin, cũng không hiểu được.

Nhưng đó là sự thật. Nhẹ nhàng vuốt ve cái tên trên tập bản thảo, Đồng Thế Quân không khỏi nghĩ đến: “A! Chữ viết của cậu thực giống chủ của nó, tiêu sái phiêu dật, giống như mây khói không của nhân gian.”

Nghĩ đến những dòng chữ như mây khói ấy, Đồng Thế Quân lại đột nhiên muốn cười, anh nghe nói nữ nhân theo đuổi Ninh Viễn rất nhiều, học tả (tỷ tiền bối) học muội đều có, Ninh Viễn đều lịch sự từ chối, lý do là còn đang đi học, cậu muốn chăm chỉ học hành thật tốt, không muốn bị phân tâm.

Này lý do thực cực kỳ lỗi thời, khiến cho lũ con trai nghe xong đều ôm bụng cười lăn lộn, quá hài hước; Đồng Thế Quân cũng không từ nghĩ lại, lời cự tuyệt của Ninh Viễn có điều kiên trì, biết nặng nhẹ.

Lẽ ra, vào đại học nói chuyện yêu đương là không vấn đề, Ninh Viễn lại nói phải chuyên tâm bài vở, Đồng Thế Quân nghĩ cậu hẳn là không biện lý do, một mặt, Đồng Thế Quân bội phục sự nghiêm túc tập trung học hành của Ninh Viễn, mặt khác cũng thật cảm động sự thành khẩn cùng chân thật của cậu, cậu thậm chí không có ngoại lệ cho các nàng, cũng không nghĩ thương tổn họ, lừa dối họ.

Bản năng, Đồng Thế Quân cảm thấy Ninh Viễn nhất định đối với chuyện tình cảm cực kỳ nghiêm túc.

.

Một người đang trong miên man những suy nghĩ, cửa thư phòng bất chợt nhẹ mở ra.

[Thế Quân!]

[Mẹ.]

Đồng Thế Quân quay đầu lại, mẹ anh – Vương Tương Cầm đang bưng một đĩa bánh ngọt trên tay đi đến.

[Đang đọc sách ah? Không định đánh nhiều người.]

Đồng Thế Quân vội vàng lắc đầu, đứng lên: [Không có, con chỉ đang xem mấy thứ.]

Đặt chén đĩa lên mặt bàn, Vương Tương Cầm ngồi xuống trước mặt Đồng Thế Quân, theo thói quen đưa tay lên vuốt ve trán cậu con trai: [Sắc mặt có vẻ không tốt, làm sao vậy, còn chưa quen với cuộc sống đại học sao?]

Đồng Thế Quân tránh đi bàn tay của thân mẫu, từ nhỏ đến lớn anh luôn cảm thấy mỗi khi mẹ xoa đầu mình đều giống như đang vuốt ve một con cún nhỏ, phản kháng không có hiệu quả sau chỉ có thể tránh né.

[Có tâm sự.]

[Không có!]

[Yêu rồi hả?] Vương Tương Cầm hỏi con trai với một nụ cười tinh nghịch.

[Con không có!] Đồng Thế Quân lộ ra biểu tình giận dữ, mặt đỏ lên.

[Thư tình sao?] Vương Tương Cầm nói xong, cầm bản thảo trên bàn lên.

Đồng Thế Quân không ngăn mẹ lại, không cần nhìn cũng biết đó không thể nào là thư tình, anh tự mình với lấy chút bánh ngọt.

Vương Tương Cầm xem xét một chút bản kế hoạch, lộ ra biểu tình kinh ngạc: [Trời đất, làm rất tốt, so với ta năm đó còn tốt hơn nhiều, Thế Quân, là người viết sao? Ta mang cho ba người xem.]

Một tay kéo lấy mẫu thân đang đứng lên, Đồng Thế Quân bĩu môi nói: [Không phải.]

[Xấu hổ cái gì, kế hoạch tốt như vậy gọi ba người xem.]

[Thực sự không phải, là của người khác, có người đưa cho con tham khảo, cho con thấy được khoảng cách giữa con với người kia.]

[Nga...]

Đồng Thế Quân lấy ra bản kế hoạch của chính mình, biểu tình rầu rĩ đưa cho mẫu thân, để chứng minh chuyện anh thua trận là thật.

Sau khi xem qua, Vương Tương Cầm đánh giá: [Ân. Nói thế nào nhỉ? Phân bản kia của người ta so với người trưởng thành hơn, chú trọng kinh nghiệm xã hội, rất có ý nghĩa, sẽ cho các người được hưởng lợi lớn đấy.]

Đồng Thế Quân gật đầu.

Vương Tương Cầm cười nói: [Ta xem thấy, người này so với người chứng chắc hơn. Nhận thua rồi phải không?]

Đồng Thế Quân quay đi, gật gật đầu.

Vương Tương Cầm lại mỉm cười xoa đầu con trai: [Khụ! Tên nhóc con này chính là không bao giờ chịu nhận thua, cùng với ba người một cái tính tình. Bại bởi học trưởng sợ gì, năm nay thua hẳn, sang năm thắng lại là được.]

[Không, không phải học trưởng.]

[Không phải?] Vương Tương Cầm lộ ra biểu tình kinh ngạc.

[Này cũng là do một tên sinh năm nhất viết, nam sinh của Trung ngữ hệ Học viện Văn học.]

Vương Tương Cầm lại lần nữa lấy bản thảo kế hoạch ra lật xem: [Wow, tên nhóc này thực không đơn giản, tư tưởng thực trưởng thành.]

Đồng Thế Quân vắn cổ: [Hừ]

Vương Tương Cầm nắm vai Đồng Thế Quân, kéo anh đứng lên: [Được rồi, thôi nào, không buồn nữa, đi ra ngoài kia.]

Hai mẹ con đi vào phòng khách, Đồng Hữu An đang ngồi xem báo, ngẩng đầu thấy sắc mặt con trai liền hỏi: [Thế Quân, làm sao vậy?]

Vương Tương Cầm cười trả lời: [Bị bại trận.]

[Quản cái gì, lại đấu tiếp.]

Vương Tương Cầm đẩy con trai một cái: [Nghe thấy không? Lại đấu tiếp, ba người đó! Vẫn là người có được người ủng hộ tốt nhất, cho tới giờ chưa bao giờ cười nhạo người.]

[Có gì mà cười nhạo con, con không hề kém cỏi.]

Vương Tương Cầm đem sự tình một năm một mười kể cho chồng nghe, còn lấy ra hai bản kế hoạch cho y xem, Đồng phụ vừa xem vừa gật đầu: [Ân, là so với Thế Quân mạnh hơn một chút, Thế Quân, vào đại học rồi nên quan tâm hơn tới vốn kiến thức xã hội, chịu khó mở rộng tầm mắt, không nên chỉ nhìn những gì trước mắt, ngày nghỉ hãy đi ra ngoài nhiều hơn một chút.]

[Ta cũng nghĩ vậy.] Vương Tương Cầm tiếp lời.

Đồng Hữu An cười: [Bà chủ gia đình lại lên tiếng.]

Vương Tương Cầm nhướn mày giận dữ: [Oh, lão Đồng, người vừa nói gì? Bà chủ gia đình làm sao đó nhỉ, đừng nghĩ bây giờ ta làm nội trợ toàn bộ thời gian mà không biết gì a, nói cho người biết thông tin của ta còn nắm rõ hơn người nha.]

Đồng Hữu An lập tức nói: [Ân, đều là từ mấy quán café và shop quần áo.]

[Phải.]

Nhìn cha mẹ đầu khẩu, Đồng Thế Quân thấy nhưng không thể trách.

Đồng Hữu An cùng Vương Tương Cầm là bạn học thời đại học, từ yêu đương dần tới yêu đầu khẩu, thường thường tiểu đánh tiểu nháo một phen, tình thế mỗi lúc một sâu, như keo như sơn. Đồng Thế Quân lên cấp ba được một năm, Vương Tương Cầm chính thức từ chức, dành toàn bộ thời gian làm nội trợ, chăm sóc cho hai cha con. Trước đó, bà là giám đốc của một công ty kinh doanh, là người thực khôn khéo giỏi giang, cũng không phải không biết tới chữ ‘bếp núc’.

[Cuối tuần này, gia đình ta cùng ra ngoài dùng bữa tối đi? Từ sau khi con trai nhập học, chúng ta cũng chưa cùng nhau ăn mừng.] Vương Tương Cầm nói, một tay đẩy đẩy vai chồng.

[Tuần này ta phải đi tiếp khách, để tuần tới đi!] Đồng Hữu An nói với vợ.

[Người bạn sao.]

Đồng Hữu An cười trừ một cái, lấy tờ báo chắn trước mặt.

Đồng Thế Quân biết cha mình thực sự bận. Đồng Hữu An là tổng giám đốc của một ngân hàng xuyên quốc gia lớn, chịu trách nhiệm toàn khu vực châu Á, thường phải gặp gỡ khách hàng để làm việc, bay đi bay về, họp mặt nước ngoài.

Đồng phụ là mẫu đàn ông thành công điển hình, kỹ năng chuyên môn sâu, làm việc nghiêm túc có trách nhiệm. Hiện thời là cái tên vô cùng nổi tiếng của giới ngân hàng, sự nghiệp cực kỳ thành công.

Đồng gia mấy thế hệ đều công tác tại ngân hàng, tổ phụ của Đồng Thế Quân, ông cố phụ đều thế, Đồng Thế Quân hy vọng tương lai mình cũng có thể giống như phụ thân, làm việc độc lập, đi đầu thế hệ.

Đồng Hữu An cố ý nuôi dưỡng Đồng Thế Quân phát triển theo con đường tài chính và kinh tế, tương lai có thể kế thừa gia nghiệp của cha, làm việc tại ngân hàng.

Có một tấm gương tuyệt vời như vậy, Đồng Thế Quân cũng cố gắng nỗ lực hết mình.

Vương Tương Cầm cầm lại bản kế hoạch trên bàn trà: [Thế Quân, con có biết Ninh Viễn này không?]

[Có gặp qua vài lần.] Không có lý do gì, Đồng Thế Quân bỗng nhiên đỏ mặt.

[Phải chăm chỉ học hỏi đồng học hơn, mặc dù chuyên môn khác nhau, nhưng ta thấy con nên theo cậu ta làm thân, qua đó học hỏi được nhiều kiến thức ngoài sách vở hơn đó.] Nói xong, Vương Tương Cầm nhìn xuống chữ ký của cái tên Ninh Viễn: [Ninh Viễn, Ninh Viễn, một cái tên rất đẹp. Ân! Cảm thấy như đã nghe thấy ở đâu đó.]

[Mẹ biết cậu ấy sao?] Đồng Thế Quân vội hỏi.

Vương Tương Cầm vỗ nhẹ hai má, lắc đầu: [Không có. Ân! Lão Đồng, chúng ta có người bạn học nào họ Ninh không?]

[Hắn là không có.]

Tâm Đồng Thế Quân bỗng nhẹ nhàng dâng lên chút tiếc nuối.

...

[Mẹ thấy là con không nên bắt ép bản thân chịu một mối quá vãn hơn.] Tại một gia đình khác ở thành phố Hương Đảo, mẹ của Ninh Viễn – Lưu Thục Trinh, đang nói chuyện với con trai.

[Là tự con muốn gia nhập Liên minh Hội sinh viên mà, con cũng không có ý gì khác, chỉ muốn đóng góp chút sức mọn thôi.] Ninh Viễn nói giọng thật bình thản, nhưng lại khiến người ta không thể cự tuyệt.

[Mẹ sợ con mệt.]

[Sẽ không.]

Cha của Ninh Viễn ngồi bên cạnh – Ninh Văn Sinh cất lời: [Thực Trinh, Tiểu Xa nếu đã muốn khi còn trẻ nỗ lực một lần, em cũng không nên nghĩ ngăn cản nó.]

Lưu Thực Trinh quay lại lườm chồng một cái, trong lòng thầm oán giận y không chịu đứng cùng một chiến tuyến với mình: [Em là nghĩ cho Tiểu Xa, vừa muốn đi học, vừa muốn tham gia hoạt động ngoại khóa, sẽ rất vất vả.]

Ninh Văn Sinh nâng tay đặt lên vai vợ: [Đừng lo, Tiểu Xa sẽ tự lo được.]

Lưu Thực Trinh thỏa hiệp gật đầu.

Ninh Văn Sinh nháy mắt với con trai: [Mẹ con là lo nghĩ đau lòng cho con, con làm gì cũng phải ghi nhớ điều này, nghe ba nói chưa?]

[Vâng.] Ninh Viễn thuận theo đáp lời.

Nhìn biểu tình ôn hòa của con trai, đứa con ngoan từ nhỏ đã chịu nhiều đau đớn, Lưu Thực Trinh không khỏi động lòng: [Quên mất! Con định làm gì thì mau đi làm đi.]

[Vậy con đi luyện đàn.] Nói đoạn, Ninh Viễn đứng dậy bước vào thư phòng.

.

Thấy bóng con trai đã khuất sau cánh cửa, Lưu Thực Trinh mới thấp giọng hướng chồng khó dễ: [Làm sao anh có thể đồng ý?]

[Tiểu Xa đã phải khó khăn cạnh tranh để giành lấy cơ hội chiến thắng, em làm sao lại có thể phủ nhận tất cả như thế chứ.]

[Em là lo thằng bé...] Lưu Thực Trinh nói xong, ánh mắt lại hướng nhìn về cửa thư phòng.

[Công việc của Hội sinh viên có cái gì, em chưa từng làm qua sao? Ngay cả có vấn đề lớn, cũng có thể mệt mỗi gì!?? Tiểu Xa em cũng không phải không biết, nó rất hy vọng có thể giúp đỡ đại chúng, em là mẹ nó không những không ủng hộ, lại còn ngăn cản, rất không nên.]

Nghe ra chân khí nén giận của chồng, Lưu Thực Trinh có điểm lo lắng: [Em đây là ngăn cản nó sao? Em là muốn tốt cho Tiểu Xa, anh cũng không phải không biết thằng bé cần yên bình, tâm mới có thể tĩnh được, Hội sinh viên đông người lại hỗn tạp như vậy, em không muốn cho nó tham gia.]

[Lo cái gì, Tiểu Xa có thể làm rất tốt.]

Lưu Thực Trinh lườm chồng cái sắc lẻm: [Vâng. Anh thì biết cách ủng hộ thằng bé, sắp sửa trở thành fan hâm mộ của con trai anh luôn rồi.]

Ninh Văn Sinh mỉm cười: [Tiểu Xa rất xuất sắc! Điểm này thực giống anh.]

Lưu Thực Trinh buồn cười: [Ít sơn son thếp vàng mình đi.]

.

Một lát sau, Lưu Thực Trinh nhỏ giọng hỏi chồng: [Chủ nhiệm hệ bên kia của Tiểu Xa, anh đều hảo hảo nói chuyện rồi chứ?]

[Ân, đã không còn vấn đề.]

[Hy vọng không khiến người ngoài chú ý mới tốt, Tiểu Xa không thích người ta đối với nó thiên vị hơn người khác.]

[Anh biết! Chủ nhiệm hệ nó theo học là bạn học của anh, anh sớm đã nói qua rồi, cũng mang giấy tờ xác minh của bác sĩ cho hắn xem qua, hắn cam đoan đã hiểu, sẽ hảo hảo coi chừng Tiểu Xa.]

Lưu Thực Trinh thở phào nhẹ nhõm: [Em tạm có thể yên tâm, sau khi Tiểu Xa vào đại học, chờ cho việc học cùng cuộc sống đi vào quỹ đạo rồi, em mới có thể an lòng được.]

Ninh Văn Sinh đưa tay nắm lấy hai tay vợ: [Em đã hy sinh rất nhiều, anh biết điều đó, em đã phải dành toàn bộ thời gian vào nội trợ, từ bỏ một công việc đương tốt như vậy.]

[Được mà, chỉ cần hai cha con anh đều ổn, chỉ cần Tiểu Xa khỏe mạnh, em thế nào cũng đều không sao hết.]

3. Chương 3

Buổi chiều ngày thứ hai, Đồng Thế Quân đột nhiên nhận được thông báo, gọi anh tới văn phòng Liên minh Hội sinh viên.

Đồng Thế Quân vội vàng đi tới, đẩy cửa vào, nhìn thấy bên trong đã có vài người đến trước, đặc biệt hấp dẫn tầm mắt Đồng Thế Quân, không ai khác, chính là Ninh Viễn.

Ninh Viễn mặc áo sơ mi trắng, quần kaki, quần áo rất đơn giản thường được mặc trên người cậu cũng liền trở nên thực đẹp, cậu chính là im lặng ngồi trong góc, tóc đen rủ xuống hai bên thái dương, nhìn từ bên cạnh, gương mặt cậu ấy anh tuần đến khó tin.

Tim Đồng Thế Quân khẽ đập dữ dội. Đây là lần thứ tư gặp mặt của Đồng Thế Quân cùng Ninh Viễn, cũng là lần gặp nhau ở khoảng cách gần nhất, mơ hồ ngay lúc đó, Đồng Thế Quân có một cảm giác, giống như chính mình cùng Ninh Viễn đã diện ngộ thật lâu.

[Người đã đến rồi, mời ngồi.] Hội trưởng giáo Hội sinh viên đại học Hương Đảo – Lí Đông Hân ôn nhu mỉm cười với Đồng Thế Quân.

Đồng Thế Quân ngồi xuống ghế.

Lí Đông Hân ho nhẹ một tiếng mới cất lời: [Trước tiên để ta giới thiệu bản thân một chút, Lí Đông Hân của Pháp luật hệ – thân hội trưởng Liên minh Hội sinh viên bản giáo.]

[Xin chào.] Đồng Thế Quân gật đầu, sau đó mới hướng những người còn lại chào hỏi.

Lí Đông Hân tiếp theo giới thiệu mấy người ngồi bên cạnh, Đồng Thế Quân cũng nhận ra vài người trong số đó, bọn họ đều là thành viên phụ trách các hoạt động chủ chốt của Liên minh Hội.

[Đồng Thế Quân, hôm nay mời người tới đây là có chuyện muốn cùng người thương lượng.] Lí Đông Hân ngừng khí thập phần thân thiết.

[Mời nói.]

Lí Đông Hân lại lần nữa trao đổi ánh mắt với vài người phía sau, nói: [Trước đây, chúng ta đều biết người vì muốn gia nhập Liên minh Hội mà làm bản kế hoạch, cũng đều cảm thấy đó là một phần bản không tồi.]

Đồng Thế Quân nghe được những lời này đột nhiên cảm thấy lửa nóng thiêu đốt trên mặt, nếu anh chưa có xem qua kế hoạch của Ninh Viễn, có lẽ sau khi nghe xong mấy lời vừa rồi của Lí Đông Hân sẽ cảm thấy dương dương tự đắc, vô cùng hài lòng, nhưng là Đồng Thế Quân đã biết mình cùng người kia chênh lệch, hiện tại được nghe những lời này, chỉ cảm thấy trong ngực dâng lên một trận khí bức, muốn được phát tiết ra ngoài.

Đồng Thế Quân mặt đỏ lên, hai bàn tay nắm chặt, theo bản năng đưa mắt nhìn về phía Ninh Viễn.

Lí Đông Hân không chú ý tới động thái kìm nén của Đồng Thế Quân, tiếp tục nói: [Ban đầu chúng ta tính chỉ chọn một tân sinh gia nhập giáo Hội sinh viên, hơn nữa cũng đã chọn được người, nhưng là chúng ta hội suy ngẫm một chút, cảm thấy bỏ phí một nhân tài như người thực đáng tiếc, nên muốn mời người tới đây tham gia cùng Liên minh Hội phục vụ toàn thể sinh viên trong trường. Tuy rằng ta cũng nghe nói người đã đồng ý tham gia Hội sinh viên của Học viện Kinh tế và Tài chính, nhưng là vẫn muốn mời người tới thương lượng một chút, ta sẽ đi thỉnh cầu Trường Gia Thành bỏ đi ý thích cá nhân, nhượng người lại cho chúng ta.]

Hít sâu một hơi, Đồng Thế Quân ngẩng đầu, nhìn thẳng Lí Đông Hân nói: [Các người lúc ban đầu không phải không có lựa chọn ta sao?]

Lí Đông Hân lập tức nở nụ cười: [Ban đầu là bởi quy tắc của trò chơi chỉ được thu nhận một tân sinh, vì vậy phải lựa chọn lấy hay bỏ, sau lại bởi vì luyện tiếu người, cho nên chúng ta mới họp bàn lại, cuối cùng quyết định phải mời người gia nhập.]

Chỉ đơn giản nói vài từ, vậy nhưng đã hóa giải những hờn dỗi nghệt trong lòng Đồng Thế Quân.

[Có nguyện ý không ?] Lí Đông Hân hỏi.

[Đây là một vinh dự lớn cho ta. Ta nguyện ý gia nhập Liên minh giáo Hội sinh viên, vì mọi người phục vụ.]

[Cảm ơn người.] Lí Đông Hân tiếp tục nở nụ cười thư thái, bắt tay Đồng Thế Quân.

Điền vào đơn mẫu, Đồng Thế Quân chính thức gia nhập Liên minh Hội sinh viên.

.

[Tiếp theo, sẽ có rất nhiều công việc phải giao cho các người đây, tạm biệt!] Lí Đông Hân mỉm cười, gửi lời đến Đồng Thế Quân cùng Ninh Viễn sắp sửa rời đi.

Đồng Thế Quân chính mình cũng không nghĩ đến, sự tình sẽ có thể chuyển biến như thế này, tận sâu đáy lòng, Đồng Thế Quân rất hy vọng có thể làm việc cùng với Ninh Viễn, anh thực muốn tận mắt nhìn một chút xem này văn nhược thanh niên chính xác là có bao nhiêu năng lực.

.

Cửa thang máy từ từ đóng lại, không gian bé nhỏ chỉ còn lại hai người.

Đồng Thế Quân đưa mắt trộm nhìn Ninh Viễn bên cạnh.

Ninh Viễn hơi cúi đầu, giống như đang suy tư, hàng mi dài chớp động, cánh mũi cao thẳng tú lệ, bờ môi màu tím khê mân nhẹ, gương mặt anh tuấn của cậu ngừng đọng nơi ánh mắt Đồng Thế Quân, làm anh không khỏi thở dài trong lòng: cậu nhóc này quả thực rất tuấn tú a!

Đồng Thế Quân bản thân vốn rất đẹp trai, xem chuyện đồng tính trong mắt là rất kỳ quái, nhưng hiện tại cũng phải thừa nhận Ninh Viễn thật sự tuấn mỹ, hơn thế nữa Ninh Viễn xinh đẹp tuyệt trần kia thần thái mang khí chất ưu buồn, làm cho những người nhìn cậu không khỏi nảy sinh ý muốn bảo hộ.

Rất muốn nói gì đó đánh vỡ không khí trầm mặc trong thang máy, nhưng là Đồng Thế Quân nói không nên lời.

“Đình” một tiếng, thang máy đã xuống tới lầu một, Ninh Viễn đưa chân chuẩn bị bước ra ngoài.

[Ân!] Nhìn Ninh Viễn dời đi, Đồng Thế Quân luống cuống, vội vã mở miệng gọi cậu lại.

Ninh Viễn dừng bước chân, quay đầu nhìn anh.

Bị cặp mắt đen tuyền trong suốt nhìn đến, Đồng Thế Quân nhất thời không biết phải nói gì.

Ngừng lại một chút, nhìn đến Đồng Thế Quân không mở miệng nói tiếp, Ninh Viễn lần nữa xoay người đi.

Đúng lúc ấy cửa thang máy khép lại.

Đồng Thế Quân nhanh lẹ lao đến một bước, nhấn vào nút tầng trên cùng.

Thang máy lại mang theo hai người từ từ đi lên.

.

[Người muốn làm gì?] Ninh Viễn rốt cục mở miệng.

Giọng nói giống như sơn tuyền trong trẻo thanh thấu, truyền tới tai Đồng Thế Quân, khiến anh không khỏi chấn động cơ thể.

A! Ninh Viễn này, đến cả thanh âm cũng thực êm tai.

Đồng Thế Quân không khỏi đánh giá: tướng mạo anh tuấn, khí chất bất phàm, tâm trí thông tuệ, còn có một thanh âm dễ nghe, thượng đế dường như đặc biệt thiên vị cậu.

[Ta.....]

Chỉ thốt ra được một chữ, Đồng Thế Quân không biết phải tiếp tục như thế nào, trong lòng không khỏi thầm hận chính mình yếu kém.

Ninh Viễn muốn nói lại thôi, đôi mắt đen láy nhìn đến Đồng Thế Quân.

Hai người vẫn giữ nguyên sự im lặng cho đến khi thang máy lên tới tầng cao nhất.

“Đình” một tiếng, cửa thang máy mở ra, một lát sau lại đóng lại.

Ninh Viễn đưa tay lên, nhấn nút lầu một.

.

[Ta..... ta đã xem qua bản kế hoạch của người.....] Đồng Thế Quân rút cuộc gạt bỏ xấu hổ của bản thân, phá vỡ bầu không khí trầm mặc.

Ninh Viễn nghiêng đầu, thùy hạ mi mắt, chú mục ánh nhìn vào riêng một Đồng Thế Quân, không nói gì, như thể chờ cho Đồng Thế Quân tiếp tục.

Hít một hơi, Đồng Thế Quân cúi đầu, đưa tay lên gãi gãi chóp mũi, sau đó cất tiếng: [Ta cảm thấy so với của ta hoàn hảo hơn.] Lúc Đồng Thế Quân nói ra những lời này, phải dùng tới một nỗ lực rất lớn, con người anh kiêu ngạo như vậy lại phải thừa nhận mình thua cuộc là một việc không hề dễ dàng.

[Của người cũng tốt lắm.] Ninh Viễn nhẹ giọng nói.

Đồng Thế Quân ngắc đầu: [Àn, người đã xem qua?] Nhắc đến phân kế hoạch kia, anh cảm thấy khuôn mặt mình lại bắt đầu nóng lên.

[Học trưởng cho ta xem.]

Đồng Thế Quân thầm nghĩ: cũng phải, mình có một cao niên học trưởng che đỡ, Ninh Viễn hẳn cũng có.

[Kế hoạch của người rất tốt, thực sự.] Đồng Thế Quân nói những lời này, là toàn tâm thành ý.

[Của người cũng xuất sắc.]

Đúng lúc Đồng Thế Quân đang nghĩ tới đổi đề tài khác, thang máy đã xuống tới lầu một, cửa một lần nữa mở ra.

Theo sau Ninh Viễn, Đồng Thế Quân đi ra đại sảnh.

Nhìn Ninh Viễn bước theo hướng ngược lại, Đồng Thế Quân mở miệng, lại không nói được gì. Anh vốn tưởng Ninh Viễn cũng sẽ cùng mình muốn nói chuyện phiếm một chút, không phải là hai người sắp cộng sự với nhau sao? Nói ra chẳng phải Ninh Viễn trước cũng từng qua Học viện Kinh tế và Tài chính? Đồng Thế Quân đã nghĩ Ninh Viễn kia tám mươi phần trăm là muốn tới tìm hiểu mình.

Cảm thấy thái độ của Ninh Viễn tựa hồ có chút kiêu ngạo, Đồng Thế Quân khẽ hừ một tiếng, có điểm không hài lòng, quay hướng Học viện Kinh tế và Tài chính bước đi, Đồng Thế Quân âm thầm lẩm bẩm: [Cái gì chứ..... thậm chí còn không thèm nói chuyện với ai.]

...

Đến khi Ninh Viễn trở về nhà rồi, trái tim vẫn không khỏi khẽ nảy lên.

Rốt cuộc lại nhìn thấy anh ta, rốt cuộc..... lại gặp anh ta, rốt cuộc không thể tránh khỏi cùng anh ta cộng tác một chỗ.

Ngã người xuống giường, khoát tay lên làm gối đầu, Ninh Viễn nhìn lên trần nhà, lâm vào một tầng sương mờ.

Nhận thức Đồng Thế Quân đã là một chuyện tình thật lâu, ah! không, không phải là nhận thức Đồng Thế Quân, mà chính xác là nhận thức một người cùng Đồng Thế Quân có bộ dạng giống nhau như đúc, cùng mang họ Đồng.....

Đồng Quân Võ.....

Trước mắt Ninh Viễn dần dần trở nên mờ lung mơ màng ...

...

[Bạc Ngôn! Bạc Ngôn!]

Trên con đường sỏi xanh, hai đứa trẻ vai khoác túi vải đang chạy đuổi nhau.

[Quân Võ ca, người nhanh lên.]

[Bạc Ngôn, từ từ kéo ngã, người đừng chạy, người đừng chạy nữa, chờ ta cùng đi.]

Đứa trẻ chạy ở phía trước liền giảm tốc độ, quay đầu lại, dưới ánh mặt trời, đôi con người màu đen lách giống như ngọc quý sáng lên lấp lánh.

Đứa trẻ chạy phía sau đã đuổi kịp, kéo tay đứa kia: [Đi thôi!]

Hai đứa nhỏ nắm chặt tay nhau, dạo bộ trên con đường.

[Quân Võ ca.....]

...

Ninh Viễn giật mình, mở mắt, con đường cũ xa lạ, hai bên là những cửa hàng mua sắm, nam nữ mặc áo dài và sườn xám, xe kéo cùng người bán rong tấp nập,... phồn thịnh trước mắt từ từ biến mất, chuyển thành trần nhà màu trắng xóa, hạ xuống tầm mắt là một khung cửa sổ màu trắng, những ô kính thủy tinh trong suốt, rèm cửa màu lục nhạt, dưới cửa sổ còn có bàn làm việc.

Nhấc tay đặt lên trái tim đang khê đập, Ninh Viễn từ từ ngồi dậy, nhìn thấy trước mắt là căn phòng quen thuộc.

.

Đây là nhà của mình, như vậy, vừa rồi xuất hiện chỉ là mơ sao? Giấc mơ kỳ lạ ấy Ninh Viễn đã mộng không biết bao nhiêu lần, cậu cảm thấy đối với thành phố trong mơ kia, ngã tư đường, nhân vật quen thuộc, hết thấy cơ hồ như cuộc sống thật sự của chính mình.

Trong mộng thường xuất hiện hai đứa trẻ, trong đó có một tiểu hài tử tên Bạc Ngôn, gương mặt so với Ninh Viễn thời thơ ấu chính là y như đúc. Đứa trẻ kia Ninh Viễn không biết là ai, cho tới một ngày nhập học đại học Hương Đảo, cậu rốt cuộc biết tiểu hài tử kia là người nào.

Gương mặt kia, khuôn mặt của đứa bé trong mơ, rõ ràng chính là Đồng Thế Quân, nhưng như thế nào lại thế? Tại sao? Vì cái gì... Ninh Viễn không tài nào hiểu.

Bắt đầu từ năm bảy tuổi, Ninh Viễn đã thường trông thấy giấc mơ ấy, ở trong mộng, Ninh Viễn nhìn thấy cậu bé kia với mình gương mặt giống nhau như đúc, cuộc sống của mình, chuyện xưa của mình. Ninh Viễn ngày một lớn lên, đứa bé trong mơ cũng ngày một lớn, từ một đứa bé thành một cậu thanh niên. Cảnh trong mơ phẳng phất như một câu chuyện xưa, lại giống như mỗi thước mỗi cảnh trong một bộ phim truyền hình bày ra trước mắt, cho cậu được thấy cuộc sống của một người khác..... Cậu đem giấc mơ này đặt ở trong lòng, cũng không nói cho ai biết.

Lớn hơn một chút, Ninh Viễn thông qua mạng internet, từ từ tìm hiểu thành phố trong giấc mơ, kết quả làm cậu chấn động..... Thành phố trong mộng kia, chính là nơi Ninh Viễn sinh ra, thành phố nơi cậu lớn lên, sự khác biệt là kia không phải bộ dáng trong thời điểm hiện tại, mà là bối cảnh những năm ba mươi của thế kỷ trước.

Đối với cảnh tượng lần nữa lặp lại trong mơ, Ninh Viễn không khỏi hoài nghi Trữ Bạc Ngôn chính là bản thân mình kiếp trước, vấn đề này thực vô cùng làm khó cậu, cậu cảm thấy bản thân dường như đồng thời sống trong giấc mơ kia, trải nghiệm một cuộc sống khác.

.

Sau khi kết thúc kỳ thi tuyển sinh đại học của mùa hè năm ấy, những giấc mơ thường xuất hiện ấy bỗng biến mất, Ninh Viễn rất lấy làm ngạc nhiên, nhưng cũng cảm thấy như vừa thoát được một mối phiền phức, trong lòng thầm vui mừng, lúc sau phụ thân được thăng chức, chuyển tới Hương Đảo công tác, Ninh Viễn cũng theo tới nhập học đại học Hương Đảo.

Ngày đầu tiên tới nơi này, Ninh Viễn lại nằm mộng giấc mơ quen, nhân vật trong giấc mơ cũng không phải người thanh niên trẻ, mà trở lại là hai đứa trẻ con, mọi tình cảnh trong giấc mơ Ninh Viễn đều đã từng thấy qua, giống như ôn lại chuyện cũ, nghĩ tới giấc mơ kia Ninh Viễn cảm thấy có chút bất đắc dĩ, có phải hay không mộng này sẽ cùng theo mình cả đời?

Thăng tới ngày đến trường báo danh, ở cổng trường đại học gặp được một người trong giấc mơ của mình, điều này khiến Ninh Viễn chấn kinh một hồi.

Ninh Viễn lén tìm hiểu tên của cậu trai xa lạ kia và hỏi thăm được một số sự tình, kỳ thực là Ninh Viễn muốn biết Đồng Thế Quân có phải hay không cũng có giấc mộng kia như mình? Chỉ là làm thế nào để mở miệng, chính cậu lại không biết.

.

[Tiểu Xa!] Ngoài cửa, mẹ cậu khê gọi, [Tiểu Xa! Cơm được rồi! Ra ăn cơm thôi.]

[Con ra đây.] Ninh Viễn lên tiếng, đưa tay vỗ vỗ mặt mình, sau đó đứng lên.

Lưu Thục Trinh thấy khuôn mặt con trai có chút nhợt nhạt, lo lắng hỏi: [Tiểu Xa, làm sao vậy, con thấy không khỏe chỗ nào sao?]

Ninh Viễn vội vàng lắc đầu: [Không có, con không sao.]

Lưu Thục Trinh đưa tay vuốt ve hai má Ninh Viễn.

Ninh Viễn vỗ nhẹ một bên má, giải thích: [Con thực sự không sao, chẳng qua vừa rồi chớp mắt một chút, mơ một giấc.]

...

Đồng Thế Quân cùng Ninh Viễn chính thức ra nhập Liên minh Hội sinh viên của đại học Hương Đảo, phục vụ cho tất cả sinh viên. Nhân cơ hội này, Đồng Thế Quân hy vọng tiếp cận Ninh Viễn, anh muốn tìm hiểu con người cậu, xem cậu cùng mình có cái gì bất đồng, muốn biết vì cái gì Ninh Viễn luôn hơn mình một chút.

Tưởng rằng cùng nhau công tác một chỗ sẽ có rất nhiều cơ hội gặp mặt, nhưng là Đồng Thế Quân phát hiện ngoài các cuộc họp thường kỳ mỗi tháng một lần của Liên minh giáo hội, ở trường học ít khi gặp được Ninh Viễn, mà ở các cuộc hội nghị thường kỳ hai người cũng không có nói chuyện với nhau, hơn phân nửa thời gian đều chỉ ngồi lắng nghe.

Theo bản năng Đồng Thế Quân có một chút khó chịu cùng sự tức giận không rõ ràng, khó gọi tên.

.

Ở trường, hai tân sinh năm nhất rất được chú ý, sau khi gia nhập Liên minh Hội sinh viên lại càng trở thành nhân vật tiêu điểm. Bị mọi người chú ý kỳ thực cũng không phải là một điều hoàn toàn xấu, nhưng khiến Đồng Thế Quân không thoải mái chính là dù cho mình có làm được điều gì, đưa ra những ý tưởng thế nào, đều bị mang ra xem xét chung với Ninh Viễn so sánh một phen.

.

Hiện giờ đang là tháng mười, vì đầu tháng mười một sẽ tổ chức đại hội thể dục thể thao trong toàn trường, mọi thành viên của giáo Hội sinh viên đều vô cùng bận rộn. Đồng Thế Quân cũng không ngoại lệ, mỗi ngày ngoại trừ lên lớp học, đều toàn tâm tham gia chuẩn bị đại hội; anh là kiểu người am hiểu vận động, còn quen biết không ít thành viên đội bóng của trường, vì thế bị giao cho việc ghép đôi các đội tham gia thi đấu. Công việc này cần phải chạy qua chạy lại giữa các trường cao đẳng khác nhau, điều phối các sân đấu bóng cùng phân đội các thành viên tham dự.

Ninh Viễn phụ trách tổ chức khai mạc thể vận hội cùng công tác bế mạc và các công việc liên quan. Lễ khai mạc và nghi lễ bế mạc cần biểu diễn các tiết mục văn nghệ, bởi vậy bên người Ninh Viễn luôn tụ tập một đám lại một đám nữ sinh.

Điều này làm cho không ít nam sinh bức hỏa, Ninh Viễn lại tựa hồ không chú ý tới điều này, cậu mỗi ngày đều phải cùng các sinh viên của Học viện Nghệ thuật gặp mặt thảo luận, an bài tiết mục.

Trong con mắt cảm nhận của đám nữ sinh, ôn hòa khiêm tốn, phong độ chỉ có Ninh Viễn, giống như một bạch mã vương tử.

.

Vương tử, này đã thực sự trở thành một biệt danh của Ninh Viễn.

Hàn Ngâm Thần nghe được ngoại hiệu này lập tức thay Đồng Thế Quân bắt bình lên tiếng.

[Rõ ràng Đồng Thế Quân mới là vương tử, họ Ninh kia tiểu tử lại muốn đếm hành lá (?)] đứng trong ký túc xá, Hàn Ngâm Thần tức giận nói.

Nghe mấy lời này, Đồng Thế Quân vội vàng đánh gãy lời nói của Hàn Ngâm Thần: [Ai, không, không, này ta không đủ trình độ.]

[Thế nào không đủ trình độ? Ta xem, thấy thế nào cũng đủ. Hừ! Toàn bộ chú ý cho tân sinh nổi bật đều bị tiểu tử ở Học viện Văn học kia đoạt đi rồi, ta không phục, tên đó có khả năng gì chứ? Còn không phải là liếc mắt tán tỉnh nữ sinh.]

Nghe Hàn Ngâm Thần nói, Trịnh Sĩ Trác cùng Lí Á Quân đều cười lớn.

[Sao lại khiến người ta cảm thấy người đang ghen tỵ đấy.] Trịnh Sĩ Trác vuốt vuốt gáy tóc nói.

[Tên đó giúp cho mỹ nữ của Học viện Nghệ thuật ca hát, khiêu vũ, quả thực cứ một đám lại một đám vây quanh Ninh Viễn, đi rồi một đám lại đến một đám, tiểu tử này làm cho người ta không ghen tỵ thực khó đây. Ai! Ta nói Thế Quân, người như thế nào mỹ lực lại kém như vậy? mỗi ngày đều chạy qua lại giữa các học viện, vẫn chỉ gặp gỡ chung quanh một đám nam nhân.] Lí Á Quân cũng lên án Đồng Thế Quân.

[Mỗi người phụ trách một nhiệm vụ khác nhau, cậu ấy có khí chất văn học, lại biết chơi dương cầm, thường tới phòng đàn của Học viện Nghệ thuật, cậu ấy với bên đó quen thân hơn.]

Trịnh Sĩ Trác đối Đồng Thế Quân nói: [Ta nói người lần sau cũng theo cậu ta đi, tốt xấu cũng lấy lòng được vài mỹ nhân, biết không?]

Đồng Thế Quân cau mày, mỉm cười.

Lí Á Quân ngồi trên giường mình, nhìn ba người còn lại ngồi quây thành một vòng tròn, chờ khi ánh mắt họ đều thu hút về phía mình, rồi cất tiếng: [Nghe nói có rất nhiều nữ sinh theo đuổi Ninh Viễn.]

Đồng Thế Quân gật đầu, anh cũng từng nghe được điều này, nhưng bởi vì không được tận mắt chứng kiến, cũng không biết sự tình cụ thể là như nào.

[Ta cũng nắm được kha khá chuyện này.] Trịnh Sĩ Trác cũng tham gia thảo luận.

[Ngay cả hoa khôi học tả bốn giáo cũng đối với cậu ta có chút yêu thích, rất hay thể hiện sự quan tâm tới cậu ấy.]

[Ai!] Trịnh Sĩ Trác biểu tình khoa trương há to miệng, [Các nữ sinh đều làm sao vậy? Cậu ta có cái gì hảo, gương mặt trắng nõn thon thả, bộ dáng yếu đuối mỏng manh.]

Lí Á Quân ở một bên cười nói: [Ta nghe nói a, các nàng đều nói bởi vì Ninh Viễn có một cổ khí chất u buồn, có thể kích thích bản năng làm mẹ của các cô gái, không thể không muốn tiếp cận cậu ta. Những người khác thấy cũng không sai, cậu ấy rất bình dị gần gũi.]

Đồng Thế Quân ngồi một bên nghe mấy người kia đàm luận, trong lòng lại thầm nghĩ rằng nếu đã làm việc cùng với Ninh Viễn được một thời gian, cũng cùng nhau tham dự các cuộc thảo luận sẽ biết, Ninh Viễn bề

ngoài tinh tế mảnh mai kỳ thật lại rất mạnh mẽ, nội tâm quả cảm, sự kiên nghị của cậu không người nào có thể sánh được.

...

Mỗi ngày, các thành viên của Liên minh giáo Hội sinh viên đều cùng họp lại, thảo luận về tiến độ chuẩn bị các hạng mục của đại hội thể dục thể thao, đại khái thảo luận xong lúc sau sẽ tóm tắt ba nói chuyện phiếm.

Có người hỏi Đồng Thế Quân: [Thế Quân, người tham gia vào hạng mục nào không?]

[Có, bóng đá và điền kinh.]

[A, kia thực không tồi, ta tham gia nhảy cao.]

Không biết ai hỏi một câu: [Ninh Viễn, người tham gia vào hạng mục nào?]

Ninh Viễn ngẩng đầu một cái, sau trả lời: [Ta sao, không tham gia mục nào.]

[Này, người như thế nào lại không tham gia?]

Còn không đợi Ninh Viễn trả lời, Lí Đông Hân ngồi ở một bên làm gì đó trên máy tính đã ngắt đầu: [Tiểu Xa, cậu ấy không thích hợp vận động thể thao.]

Đồng Thế Quân để ý tới lúc này biểu tình của Ninh Viễn có chút mất tự nhiên, khẽ nổi lên một ánh tím bạc nhục.

Một vài người ngồi bên cười nói: [Làm sao lại thế, làm sao lại có người không thích hợp vận động đâu? Ninh Viễn, đừng làm mất mặt Hội sinh viên như vậy chứ, thể hiện chút tài năng gì cho mọi người xem đi.]

Ninh Viễn tựa hồ như muốn nói điều gì, không đợi cậu mở miệng, Lí Đông Hân đã bắt đầu cất tiếng trước: [Mỗi người đều có sở trường sở đoản riêng, này không là gì.]

Một tiền bối khác cũng thay Ninh Viễn lên tiếng: [Ninh Viễn đệm đàn dương cầm chẳng phải rất tuyệt sao, đợi tới lễ hội của Học viện Nghệ thuật, khi đó có thể hảo hảo ra tay rồi.]

Sau đó Lí Đông Hân liền thay đổi đề tài.

.

Đồng Thế Quân ngồi một bên, nhìn thấy cách gương ép bắt đầu trong cách nói chuyện của Lí Đông Hân cùng cái cúi đầu im lặng của Ninh Viễn, trong lòng thấp phần không thoải mái, mới chỉ qua vài ngày, hai người kia cư nhiên đã muốn thân thiết như vậy, thậm chí y gọi cậu “Tiểu Xa”.

Đồng Thế Quân nhú mày, trong lòng giống như có lửa nóng, thiêu đốt chính mình đứng ngồi không yên, hội nghị vừa kết thúc liền lập tức rời khỏi phòng họp.

Trốn trong thư viện đọc sách nửa ngày, tới lúc đi ra, nhúc nhích trong Đồng Thế Quân vẫn không thể tiêu tan.

Trở lại phòng ký túc xá, Đồng Thế Quân nhăn nhó không nói năng gì, lập tức ngã xuống giường mình.

Phát hiện tâm trạng Đồng Thế Quân khác thường, ba người còn lại trao đổi một cái nháy mắt, Lí Á Quân ngồi xuống bên giường Đồng Thế Quân, tay đẩy đẩy vai anh: [Này! Làm sao vậy?]

Đồng Thế Quân quay mặt đi, vùi đầu vào khuỷu tay, không muốn nói chuyện: [Không có gì.]

[Nói dối!]

Đồng Thế Quân quay đầu lại, rầu rĩ nói: [Ta cảm thấy có chút kỳ lạ...]

[Cái gì?] Ba người còn lại đều nghiêng cổ chờ ngóng.

[Hội trưởng đối với Ninh Viễn đặc biệt tốt.]

[Oh?] Vừa nghe mấy lời này, ba người còn lại nhất loạt quay mặt nhìn nhau.

Trịnh Sĩ Trác nắm cái gối một cái, cảm giận nói: [Ta đã biết mà!]

[Biết cái gì?]

[Người khoa văn đương nhiên hướng về người khoa văn a! Lí Đông Hân là hệ Pháp luật, nói đi nói lại thế nào cũng sẽ hướng về người của Trung ngữ hệ.]

[Là như vậy thật sao?] Đồng Thế Quân hỏi.

[Còn phải hỏi, nhất định thế.]

Đồng Thế Quân bán tin bán nghi.

.

Lúc sau tắt đèn, nằm ở trên giường, Đồng Thế Quân vẫn không tài nào ngủ được, đầu gối lên hai cánh tay đang vắt chéo, ngẩn người nhìn chăm chăm vào thành giường.

Nói cũng thật lạ, suy nghĩ trong không gian bỗng dừng chuyển hướng, vô thanh vô thức, chậm rãi hết thấy đều tập trung về một người.....

Biểu tình mỉm cười, biểu tình trừng mắt, biểu tình kiên nghị, biểu tình nghiêm túc, vui vẻ bật cười, ngưng mắt trầm tư, ánh nhìn nghi vấn, tiêu sái xoay người,... còn có, thanh âm của cậu khi nói chuyện, những ngón tay linh hoạt lướt nhẹ trên phím đàn, hàng mi khẽ hạ mang theo cả bầu không khí u sầu, khẽ giương lên khoe miệng, bạc môi mỏng màu tử đinh hương phi thường nhu thuận, xinh đẹp.....

Đồng Thế Quân mãnh liệt chấn động, sợ hãi ngồi bật dậy, vội vàng nâng tay đặt trên ngực, dường như chấn áp lại hơi thở dồn dập của chính mình.

Như thế nào lại nghĩ đến nhiều như vậy, như thế nào hỗn loạn...

Càng muốn, Đồng Thế Quân càng cảm thấy rõ ràng mình cùng Ninh Viễn giao lộ không nhiều, thời gian gặp mặt nói chuyện càng ít, nhưng không hiểu vì cái gì, chính mình lại không thể không chú ý tới cậu, không thể không bị cậu hấp dẫn.

Vì cái gì? Vì cái gì luôn cảm thấy cậu giống như đã từng quen biết, cảm thấy dường như đã nhận thức cậu thật lâu, chính mình đối cậu lại có một loại cảm xúc không thể nói rõ, cậu có gì mà có thể khiến anh cảm nhận đón đầu? Hừ! ta cũng không phải nữ sinh..... chính mình âm thầm nghĩ vậy, Đồng Thế Quân nhận không được muốn đánh cho mình một trận

Lúc này cố tình muốn chuyển ý nghĩ, nhưng vừa tưởng tượng lại Lí Đông hân đối với Ninh Viễn có chút thiên vị Đồng Thế Quân lại cảm thấy không được thoải mái, ghen tuông như bọt bóng nơi đáy nước. Anh không thích cảm giác này.

Trở mình trên giường, Đồng Thế Quân tự bảo mình đi vào giấc ngủ, không được nghĩ gì nữa. Tay nhéo lấy một góc gối, Đồng Thế Quân rửa tâm ở trong lòng: [Hừ! Tiểu tử, ngươi câu dẫn nữ nhân ừ thì thôi, cư nhiên... còn muốn câu dẫn cả nam nhân..... Hừ!]

...

Lúc này cũng ở trong bóng tối nhìn chăm chăm trần nhà, thật không thể đi vào giấc ngủ còn có Ninh Viễn.

Từ sau khi cùng Đồng Thế Quân gia nhập Liên minh Hội sinh viên, thi thoảng một chút thời gian, cậu thường xuyên có thể nhìn thấy anh, nhưng là mỗi khi nhìn đến chính mình trong mộng gọi tên người ấy, khi cùng một gương mặt ấy xuất hiện, tâm Ninh Viễn luôn không thể bình tĩnh.

Bởi trong giấc mơ kia, người ấy luôn bảo vệ cho mình, chiếu cố tới mình, cứ như vậy, là như vậy..... dần chính mình cũng đem lòng yêu....

Vô tình, tàn khốc chính là sự thật xa vời mộng mơ, vài lần quan sát từ trên xuống, Ninh Viễn cơ hồ có thể xác định Đồng Thế Quân hoàn toàn không biết giấc mộng này của mình, anh cũng hoàn toàn không quen biết cậu, thậm chí Đồng Thế Quân của thực tế đối với mình còn có thái độ thù địch không thể hiểu được.

Ninh Viễn không khỏi nắm chặt bàn tay, đặt trên ngực, cảm nhận trái tim đang đập mạnh.

Trái tim này, từ khi sinh ra đã là một trái tim chẳng chịu những sẹo, liệu có thể không được anh che chở, luyến tiếc, yêu thương..... còn có thể hay không? Ninh Viễn thầm cười nhạo chính mình, nguyên lai chính mình đúng là khát vọng được yêu thương.

Nếu như kết quả cũng giống như lời nói...

4. Chương 4

Thị trấn nhỏ, đầu xuân.

Tia nắng sớm theo kẽ lá chiếu xuống khoảng sân, ngôi gạch xanh lam, một cánh cửa khoảng sân nhỏ, đây chính là một cái tiểu viện (nhà vườn nhỏ) điển hình, chỉ cần đi qua cổng lớn sơn đen liếc mắt một cái liền có thể nhìn qua. Ngay trước sân là căn nhà chính, còn có gian nhà khác cùng phòng bếp, không gian mở phía sau ngôi nhà trồng mấy luống rau, trong vườn, sau hàng rào tre có nuôi mấy con gà, tục tục bới đất.

[Quân Võ, con đã dậy chưa?]

Nghe được tiếng mẫu thân ở ngoài sân đang gọi, Đồng Quân Võ bảy tuổi từ trong phòng nhảy ra: [Sớm dậy rồi đây!] Lúc phát ra mấy tiếng kia cũng là miệng toát ra một màn sương mù trắng. (này là do trời lạnh)

[Tới giúp ta mang đồ ăn lên nhà đi.]

[Đến đây.]

.

Một nhà ba người quây quần bên bàn ăn dùng điểm tâm sáng.

Đây là một gia đình trung lưu khá giả, Đồng phụ làm ở một ngân hàng tư nhân hai chủ quầy trong thành phố, Đồng mẫu là mẫu người phụ nữ của gia đình, mỗi ngày đi chợ, nấu nướng, chăm gà, dọn dẹp nhà cửa, bọn họ chỉ có một đứa con trai duy nhất Đồng Quân Võ, năm nay vừa mới đến trường.

Đang lúc ăn cơm, Đồng phụ nói: [Hôm qua, hàng xóm cách vách nhà chúng ta vừa chuyển đến.]

[Ta trông thấy rồi, nhưng còn chưa có qua chào hỏi, không biết là người như thế nào, chỉ nghe nói là chuyển từ phương Bắc tới.] Đồng mẫu nghe vậy cũng góp lời.

Đồng phụ dừng đĩa phân phó: [Người ta vừa mới chuyển đến còn phải dọn dẹp một chút, em trước đừng qua đó. Để ngày mai hoặc ngày kia, ta trở về, chúng ta làm một chuyến qua đó chào hỏi. Kể từ ngày hôm nay, họ đã là hàng xóm của mình, sau còn phải thường xuyên qua lại, tối lửa tắt đèn có nhau.] Nói xong, lại nhìn đến đứa con trai đang cầm đầu vào bát cơm: [Quân Võ, cả con nữa, đừng có qua nhà người ta làm loạn thêm phiền.]

Đồng Quân Võ không có nhìn lên.

Đồng phụ tiếp đối Đồng mẫu nói: [Ta nghe ông Trương phố trên nói họ đã mua nhà, có vẻ sẽ ở lâu dài, nghe nói trụ cột gia đình bên đó là một chủ tiệm tạp hóa, trong nhà còn có một tiểu tử tầm tuổi cùng lứa với Quân Võ nhà chúng ta.]

Lúc này Đồng Quân Võ mới chịu ngẩng đầu lên: [Con có thể tìm bạn ấy chơi không?]

Đồng phụ cười đáp: [Vội cái gì! Người cứ chơi chán với đám bạn cũ đi, trước đừng vội đi gây rối, biết chưa hả?]

.

Ăn sáng xong, Đồng phụ đi tới ngân hàng, Đồng Quân Võ bị mẫu thân đưa tới trường tiểu học ở phía nam.

...

Trữ gia cũng là một tiểu viện nhỏ giống như Đồng gia, căn nhà ngôi lợp, khoảng sân nho nhỏ.

Lúc này bọn họ còn đang bận rộn kê đặt bàn tủ, sửa sang lại những thứ linh tinh.

[Mẹ, sách của con đặt ở chỗ nào ạ?]

[Trước cứ đặt tạm lên giường đi, đợi lát nữa dọn tủ sạch sẽ xong, mẹ sẽ xếp đặt cho con một chỗ để sách.]

Vừa sắp xếp đồ đạc lỉnh kỉnh, Trữ mẫu đối Trữ phụ nói: [Anh đừng ở đây nữa! Mau đến cửa hàng xem xét đi! Anh ở lại đây cũng không giúp được gì nhiều a!]

[Để em với Bạc Ngôn làm hết sao được?]

[Được mà.]

.

Cứ thế, một gia đình mới chuyển tới vùng ngoại ô của thành phố này.

Vốn Trữ gia cũng định sẽ tới chào hỏi từng nhà hàng xóm, nhưng mà mấy thứ đồ đạc lỉnh kỉnh vất vãnh vẫn chưa được gọn gàng, vậy nên hiện thời đã quên mất ý định đó.

Chạng vạng ngày thứ tư, sân nhà Trữ gia có tiếng người rộn rạo.

Trữ Bạc Ngôn chạy ra mở cửa, cửa vừa hé liền thấy một gương mặt tròn trịa, cái đầu, cặp mắt đen bóng tròn xoe, người mặc một chiếc áo bông tối màu, một cậu bé đang cười hì hì, đi đằng sau cậu nhóc còn có một người đàn ông ngăm đen, cao lớn cùng một người phụ nữ mảnh mai, thoạt nhìn cũng biết là ba mẹ của cậu bé.

Lúc này Trữ phụ cùng Trữ mẫu đều từ trong nhà bước ra.

[Xin chào, chúng ta là hàng xóm ngay bên cạnh đây a, được biết là gia đình mới chuyển đến nên qua đây ghé thăm, cũng là chào hỏi một chút.]

Nghe Đồng phụ lịch sự chào hỏi, Trữ phụ liền vội chào đón: [Thực ngại quá, lại để gia đình bên ấy qua đây trước, chúng ta cũng đang định sang bên ấy chào hỏi.]

[A, đều thế cả, thế cả thôi.]

Trữ phụ vội bảo vợ: [Mẹ đứa nhỏ, mau! Mời khách vào nhà đi nào.]

Hai gia đình ngồi quây tròn quanh bàn. Trữ Bạc Ngôn nửa cúi đầu, liếc nhìn đứa trẻ xa lạ ngồi bên cạnh mình; Đồng Quân Võ ngồi nghiêm chỉnh, cũng không ngừng đối Trữ Bạc Ngôn làm mặt ngáo ộp, nháy mắt, mãi cho tới lúc bị mẫu thân nheo một cái mới chịu nghe lời. Hai gia đình vừa mới gặp mặt đã cảm thấy rất có thiện cảm với nhà kia, cũng đều cảm thấy thiện chí ấm áp của đối phương.

[Bên ấy từ đâu chuyển tới đây a?]

Trữ phụ đáp lời: [Chúng ta từ phía bắc tới đây, ta làm chủ quản của một ngân hàng bắc-nam, ông chủ mới mở một chi nhánh tại đây, liền chuyển ta tới nơi này. Chủ hàng nói muốn ta sau này tiếp quản ở khu vực này luôn, hơn nữa ba mẹ đều đã qua đời, chúng ta đơn giản chuyển gia bản tới đây, tính toán ở lại lâu dài.]

[Nơi đây là một vùng đất tốt, sơn thủy hữu tình.] Đồng phụ cũng giới thiệu mình: [Ta là người ở đây, là chủ quản của một ngân hàng địa phương. Nói thật, vừa nhìn thấy cả gia đình một nhà bên này, ta liền cảm thấy chúng ta rất có duyên, về sau sẽ phải thường xuyên lui tới, mong hai nhà sẽ hảo hảo chiếu cố lẫn nhau.]

.

Phụ thân hai nhà đều là kiểu người quảng giao rộng rãi, vừa đàm luận liền rất nhanh nồng ấm thân thiết, uống trà, nhấm nháp hạt dưa cùng đậu phộng, chậm rãi liền có thể trò chuyện cười đùa.

Đồng Quân Võ xem xét Trữ Bạc Ngôn, phát hiện cậu chỉ đối mình nhìn lén chứ không nói gì, vì thế chủ động bắt chuyện trước: [Người tên gì?]

Thanh âm rụt rè đáp lời: [Trữ Bạc Ngôn.]

[Cái gì bạc? Từ gì cơ?]

(“Trữ Bạc Ngôn” – ‘Trữ’ ~ có; ‘Bạc’ ~ chưa sử dụng, mờ nhạt; ‘Ngôn’ là từ ngữ. Ở đây, Đồng Quân Vô đã hiểu nhầm là Bạc Ngôn nói ‘có từ chưa được sử dụng’, lại thêm Bạc Ngôn trả lời nhỏ nên cậu bé hỏi lại là “Cái gì chưa sử dụng? Từ nào cơ?”)

Vươn tay, Trữ Bạc Ngôn ở trên bàn vẽ tên của chính mình.

[Ta tên Đồng Quân Vô.]

.

Nhìn thấy bọn trẻ cũng đã dần bắt chuyện, Đồng mẫu quay sang hỏi Trữ mẫu: [Con trai người năm nay mấy tuổi rồi?]

[Bảy tuổi.]

[Oh, con ta cũng bảy tuổi.] Nói xong, Đồng mẫu nắm lấy tay con trai, vuốt mái tóc ngắn của thằng bé, [Tiểu tử này rất hiếu động, ta bảo không được nó a, người thông cảm.]

Trữ mẫu nhìn sang con trai mình: [Bạc Ngôn nhà chúng ta không thích vận động, bảo nó ra ngoài nó cũng không đi a.]

[Thế mới ngoan chứ! Ta rất thích.] Nói xong, Đồng mẫu cũng ôm Bạc Ngôn vào một bên người, [A, đứa nhỏ này thật đa tuấn (đẹp nhiều nét) nga.]

Trữ Bạc Ngôn có làn da sứ, đôi mắt to tròn trong veo, cảm nhận, quả thực là một đứa nhỏ thanh tú xinh đẹp.

[Ta cũng tuấn, ta cũng tuấn a.] Đồng Quân Vô lập tức hét lên.

Mọi người cùng cười vang.

.

Với trải nghiệm sống tương đương, cùng một loại gánh nặng công việc, Đồng phụ cùng Trữ phụ rất nhanh có tiếng nói chung, cùng thảo luận chuyện của những người đàn ông.

Phía hai bà mẹ cũng nói chuyện rất cởi mở, trong thời gian ngắn đã trở nên thân mật, bao chuyện quản lý nhà cửa đều đem ra nói hết.

Đồng mẫu nói: [Quân Vô nhà chúng ta rất nghịch ngợm, trèo lên cây mò theo ánh sáng mà ngã xuống tổng cộng cũng đã đến ba lần.]

[Chết! Thằng bé không làm sao chứ!]

[Không sao, không hề hấn gì, lần nào cũng đều nghịch tốt lắm, nhiều sẹo đến quên cả đau luôn rồi, thậm chí không sợ chết mà còn tiếp tục đi.]

Đồng Quân Vô nghiêng đầu nhìn Đồng mẫu, lại liếc mắt đến Bạc Ngôn đang nhìn chính mình, sau đó kéo tay mẫu thân nói: [Mẹ, đừng nói nữa mà.]

[Oh, hôm nay thế nào lại then thùng, sao lúc đi trèo cây không nhút nhát như vậy một chút?]

[Mẹ.....]

Trữ Bạc Ngôn cúi đầu trộm cười một cái, bên khóe miệng xuất hiện một cái xoáy.

Đồng Quân Vô thấy được thốt lên: [A~ Người cười có lúm đồng tiền.]

Trữ Bạc Ngôn lập tức cúi đầu, không dám động.

Đồng mẫu ở một bên tiếp tục hỏi: [Bạc Ngôn nhà hai người đi học chưa?] Nhìn thấy khi này đứa nhỏ có viết tên chính mình, Đồng mẫu ngầm đoán là nó cũng đã học qua chút ít.

[Chồng ta ở nhà cũng có dạy nó đọc qua vài cuốn sách, hơn nữa chúng ta cũng vừa đến, ta đang nghĩ tìm trường học cho nó.]

Đồng mẫu vội nói: [Vây đi học cùng Quân Võ nhà chúng ta đi! Thầy giáo ở tiểu học thành nam dạy rất tốt.]

[Nga, vậy thật tốt quá. Cho hai đứa chúng nó cùng học một chỗ, có bè có bạn tương trợ lẫn nhau.]

Đồng mẫu còn nói thêm: [Quân Võ a! Chỉ cần lơ là một tí là nó lại trốn đi chơi ngay, có Bạc Ngôn ở đó, nói không chừng sẽ phải ngoan ngoãn thành thật, học xong liền trở về nhà, đỡ cho ta phải đi tìm về.]

[Tốt quá, ta cũng nghĩ như vậy.]

Đồng mẫu nghĩ nghĩ, nói tiếp: [Nếu như không phải lo lắng về thằng bé nữa, ta nghĩ tới mùa xuân muốn đem chăn nệm tháo bỏ đi giặt, cả áo khoác bông nữa, dọn dẹp lại nhà cửa một chút.]

Trữ mẫu cười nói: [Ta cũng nghĩ làm như vậy, người mang qua nhà ta làm đi, chúng ta hai người vừa làm vừa trò chuyện.]

[Được lắm!]

.

Hai nhà rất hào hứng trò chuyện, cho tới khuya Đồng gia mới đứng lên ra về.

Ra đến cửa lớn, Đồng Quân Võ không biết lấy đâu ra can đảm, đưa tay kéo lấy tay của Trữ Bạc Ngôn.

Trữ Bạc Ngôn cũng ngoan ngoãn để cho Đồng Quân Võ nắm lấy, vẫn cúi gầm mặt.

[Ngày mai ta với người cùng đến trường nha.]

Bạc Ngôn không nói gì, chỉ khẽ gật gật đầu.

Giữ chặt bàn tay nhỏ của người kia, một hồi lâu sau Đồng Quân Võ mới chịu buông ra, theo ba mẹ trở về nhà.

.

Nằm ở trên giường Đồng Quân Võ vui vẻ ‘hắc hắc’ cười, cuối cùng bị mẫu thân ở phía sau vỗ lên đầu một cái mới chịu ngừng lại.

Trùng hợp là đêm đó Trữ Bạc Ngôn nhìn vào bàn tay bị nắm của mình, trong bóng đêm cũng cười trộm một mình.

Một loại “Hữu tình” gì đó giữa hai đứa nhỏ đã từ lúc đó âm thầm phát sinh.

...

Mạnh mẽ mở to hai mắt! Trong bóng đêm, gian phòng ngủ tĩnh lặng đến mức chỉ nghe được hơi thở của chính mình.

Là mộng... vẫn là giấc mộng đó.

Không thể đếm được đây là lần thứ bao nhiêu mơ về nó, chính mình, không, một người giống mình, chính là như vậy đã gặp được anh.

Cặp mắt đen bóng tròn xoe kia, nụ cười bướng bỉnh ấy, là như vậy chân thật mà sinh động. Ninh Viễn có thể chắc chắn, Đồng Quân Võ thời thơ ấu nhất định cũng có gương mặt tròn trịa, đôi mắt tròn xoe đen bóng ấy.

Đưa bàn tay đang nắm chặt chần lên trước mắt, Ninh Viễn chăm chú nhìn bàn tay của mình, hiện tại dường như có thể cảm thụ loại cảm giác bị ai đó nắm qua.

Ở trong mộng, vô số lần đã được anh ấy nắm lấy, cảm giác thật mạnh mẽ, hữu lực.

Ở trong mộng, không chỉ hai bàn tay này bị anh nắm qua, còn từng bị anh ấy hôn môi mềm nhiệt.

Cảnh trong mơ quá mức chân thật khiến cho Ninh Viễn đánh mất chính mình. Thật sự là hai bàn tay này sao? Ninh Viễn khổ sở nhắm lại hai mắt.

— —
Đồng Thế Quân, cậu ta không biết bất cứ điều gì! Nhưng tại sao, tình yêu này chỉ có riêng một mình mình biết, giấc mơ này, triển miên thật dài mộng mị, tại sao chỉ riêng mình mơ thấy.

Nếu cậu ấy cũng biết đoạn tình này, cậu ấy sẽ cảm thấy sao? Đồng Thế Quân, cậu sẽ đến bên mình chứ? Sẽ giống Đồng Quân Vô yêu Trữ Bạc Ngôn, sẽ như vậy đối với mình chứ? Trong lòng Ninh Viễn thăm rơi nước mắt.

Tại sao cho mình biết đoạn tình này, lại không để cho cậu biết.

Tại sao chỉ tra tấn mình, chỉ riêng mình mình.

Như thế thật không công bằng.

Đoạn tình kiếp trước này Đồng Thế Quân không biết, nan đạo lại để riêng mình tâm vỡ, lại một lần nữa đối cậu yêu thương..... Nhưng tại sao nói “lại”? Tại sao là “ lại một lần nữa”..... Ninh Viễn đưa tay đặt lên ngực, cảm nhận nhịp đập từ trái tim mình, thích, thích..... nảy lên đón đau nhức nhối.

...

Lễ khai mạc Đại hội thể dục thể thao thường niên của đại học Hương Đảo diễn ra vô cùng sôi nổi.

Đồng Thế Quân cùng lúc tham gia hai vai trò vận động viên cùng hoạt động thành viên ban tổ chức, rốt cuộc lơ mơ có cảm giác đuối sức.

Trong trận đấu bóng đá, Đồng Thế Quân đại diện cho Học viện Kinh tế và Tài chính xông trận, bởi vì năm nay có tân huyết thực lực (Đồng Thế Quân) gia nhập, sức mạnh đội Học viện Kinh tế và Tài chính tăng lên gấp nhiều lần, không còn nữa tình trạng quần bách một quá khứ luôn ôm chí đi thi, cư nhiên giờ đã trở thành hắc mã, vượt qua tất cả tiến thẳng đến vòng trung kết. Cuối cùng, tuy bại bởi đội bóng của Học viện Thể thao, chỉ đạt chức á quân, nhưng dù sao người ta cũng là dân chuyên nghiệp, nghiêm túc mà nói cũng không thực sự là thua, cũng có thể gọi là dù bại trận vẫn vinh quang.

.

Sau trận đấu đội bóng cùng với những thành viên quen biết của các Học viện khác kéo nhau một đám đi hát karaoke ăn mừng, hát hò nhảy múa, chơi đùa cực kỳ vui vẻ.

Đến tối, tất cả uống bia say mềm khoác vai nhau rời khỏi cửa tiệm, hi hi ha ha cười đùa, nói chuyện, xiêu bước trở lại trường học.

Nhóm người đi qua khuôn viên trường, đương lúc trở về ký túc xá của Học viện Kinh Tế và Tài chính, phía xa xa trông thấy một người — Ninh Viễn mặc áo sơ mi trắng, trên tay ôm một cái gì đó trông như tệp tài liệu, một mình đi bộ ở đằng xa.

Nhìn thấy bóng dáng Ninh Viễn, tim Đồng Thế Quân lại không tự chủ khê động.

Không biết là ai lên tiếng nói: [Tiểu tử kia chỉ mặc áo sơ mi trắng, ai đã giúp cậu ta tẩy trắng a?]

Có người cười vang đáp lời: [Dù sao cũng không phải người.]

[Nếu phải tiểu, ba phần hiểu! Tiểu tử này đúng là yêu tiểu.]

(Ta nghĩ ý câu trên là: “Nói đi cũng phải nói lại. Tiểu tử này đúng là thích nói năng nhẹ nhàng.”)

Nghe mọi người bàn tán về Ninh Viễn, trong lòng Đồng Thế Quân có chút không thoải mái, lại không muốn nói gì.

Kỳ thực nguyên nhân chính là Ninh Viễn ở trường tiếng tăm rất nổi, hơn nữa học tả, học muội theo đuổi cậu nhiều không kể xiết, rất nhiều nam sinh bởi không ăn được bồ đào mà nói bồ đào còn xanh thế nên bài xích Ninh Viễn, tỏ thái độ khinh thị đối với hành vi của cậu.

Lại có người nói: [Nghe nói cậu ta không ở trong trường, ngày ngày đều về nhà.]

[Nhà cậu ta ở đâu?]

[Ngay trên đường Trữ Tĩnh, rất gần trường học.]

Đồng Thế Quân trong lòng thầm nghĩ: Ninh Viễn cũng sống tại Trữ Tĩnh lộ, kia không phải là cùng mình sống trên một con đường sao?

Nhóm người tiếp tục đi về phía trước, đột nhiên xuất hiện một đám nữ sinh, ríu rít trò chuyện, cũng đang đi tới.

Vừa nhìn thấy nữ sinh, đám nam sinh bỗng dưng đứng đần hần lên.

Các nữ sinh hiển nhiên không có chút chú ý tới đám nam sinh này, trong đó thậm chí có nữ sinh đã kêu lên cái tên: [Ninh Viễn], sau đó một đám nữ sinh liền đuổi lên, đứng vây quanh Ninh Viễn.

[Hừ!] Đồng Thế Quân nghe được có người đứng bên cạnh khinh thường hừ lạnh.

Ninh Viễn dừng lại cước bộ cùng các nữ sinh nói chuyện.

Lúc này lại có một nữ sinh khác đi tới, trông thấy Ninh Viễn liền chạy lên, còn nói cười, thậm chí dám kéo tay Ninh Viễn lại, tư thái thập phần thân mật.

Thấy được cảnh này, Đồng Thế Quân cực kỳ không thoải mái. Tiểu tử này cũng thật quá, quá.....

Quá cái gì? Đồng Thế Quân cũng không biết nữa.

Khuôn viên trường là chốn dành cho các đôi tình nhân, Ninh Viễn có khả năng hấp dẫn một số lượng lớn nữ sinh, kia cũng là chuyện của cậu ta, nhưng là vì cái gì chính mình lại không quen nhìn cậu cùng với những người khác?

[Đi thôi! Đi thôi!] Một ai đó lên tiếng kéo đại đội người ngựa bước nhanh tránh xa khỏi nơi đó.

.

Vừa về đến ký túc xá, Đồng Thế Quân lập tức đi rửa mặt, định nghỉ ngơi.

Lúc trở lại trong phòng, anh trông thấy Hàn Ngâm Thần đang một mình cúi đầu, ngồi một bên nhả từng ngụm từng ngụm khói thuốc.

Đồng Thế Quân nhú mày, đưa tay đoạt lấy điếu thuốc của Hàn Ngâm Thần: [Sớm đã nói người hút ít thôi, không tốt cho sức khỏe đâu.]

Hàn Ngâm Thần ngẩng đầu nhìn Đồng Thế Quân, anh phát hiện mắt cậu ta có chút đỏ, Hàn Ngâm Thần hung hăng trừng mắt lườm Đồng Thế Quân một cái, lại lấy ra một điếu thuốc, trầm giọng mà bực bội quát: [Phiền phức! Đừng chọc ta.]

Đồng Thế Quân mất hứng: [Hừ, người làm sao vậy? Ta đây là quan tâm người mà.]

Hàn Ngâm Thần vung cánh tay lên: [Đi, lo ngủ của người đi, bớt quẩn ta.]

Phát hiện Hàn Ngâm Thần có chút không được vui, Đồng Thế Quân gạt đi, môi nở nụ cười khuyên an Hàn Ngâm Thần: [Được rồi được rồi! Là ta sai, vậy được chưa, đền bù người lễ tiết, trả người một điếu thuốc, vậy được không?]

Hàn Ngâm Thần quay đi, không nói gì.

.

Ngẩng đầu, dùng ánh mắt như cầu cứu nhìn hai người còn lại, Đồng Thế Quân hỏi: [Cậu chàng bị làm sao vậy?]

Lí Á Quân nhìn nhìn Trịnh Sĩ Trác, phát hiện đối phương cũng đang nhìn mình, vì thế nói: [Có vẻ như hai người các người đều không biết.]

Trịnh Sĩ Trác nóng vội truy vấn: [Vậy người mau nói ra đi!]

Lí Á Quân ho nhẹ một tiếng, sau đó từ từ nhìn lên vẻ mặt của Hàn Ngâm Thần mới nói: [Cô gái vừa rồi cùng Ninh Viễn nói chuyện cười đùa nắm tay kia tên là Mã Thiển, bên hệ tiếng Pháp.]

[Như thế thì sao?] Thấy Lí Á Quân ngừng lại, Trịnh Sĩ Trác lại vội hỏi.

[Nàng cũng Hàn Ngâm Thần là bạn học thời trung học.]

Trịnh Sĩ Trác chớp mắt nhìn Lí Á Quân, phát hiện cậu ngừng lời, lại hỏi: [Sau đó thì sao?]

Lí Á Quân nhỏ giọng nói: [Này còn sau đó thì sao gì nữa? Người làm sao lại ngốc như vậy!]

Đồng Thế Quân hiểu được, Hàn Ngâm Thần nhất định là thích Mã Thiên.

Nặng nề thở dài một hơi, Đồng Thế Quân choàng qua cổ Hàn Ngâm Thần: [Ta nói người a, người cũng thật là, này có là gì? Thích người ta thì theo đuổi, nam tử hán đại trượng phu, người từ bao giờ lại keo kiệt như vậy?]

Hàn Ngâm Thần hiển nhiên có chút bức mình, hất Đồng Thế Quân ra, nhìn chằm chằm mấy người còn lại vừa nói: [Ta keo kiệt? Bạn gái các người cùng người khác tay cầm tay, các người nguyện ý sao? Người thì bao dung đại lượng rồi, ta chịu không nổi!]

Lí Á Quân dùng ánh mắt nén giận nhìn Hàn Ngâm Thần: [Người nói cái gì? Người ta còn chưa phải bạn gái người a!]

[Nha.] Trịnh Sĩ Trác cùng Đồng Thế Quân mở miệng hòa theo.

Hàn Ngâm Thần lập tức im bật, sững sốt một chút, lại cúi đầu nhỏ giọng nói: [Chính là ta thích cô ấy, cô ấy hẳn là biết đến.]

[Náo loạn nửa ngày, ra người còn chưa thổ lộ, người sinh khí cái gì? Ăn cái gì dấm chua? (Ghen tuông cái gì?) Kia Mã Thiên nguyện ý không muốn không biết, nàng thích ai liền cùng với người đó, người đừng xen vào đi!] Trịnh Sĩ Trác bức tức, lớn tiếng hỏi.

[Nhưng là ta thích cô ấy, ta vẫn đối với cô ấy thế nào, cô ấy biết.]

Đồng Thế Quân ngồi xuống, vỗ vai Hàn Ngâm Thần: [Biết thì sao, nàng đáp lại người không?]

[Không.] Hàn Ngâm Thần lắc lắc đầu nói.

[Người đáng bị thế.]

[Ta.....]

[Thôi được, ta hiểu rồi, anh em chúng ta nhất định giúp người. Người nam nhân chưa vợ, kia nữ nhân chưa chồng, người ta công bình cạnh tranh, đều có cơ hội như nhau. Nói không chừng đã biết tâm ý của người, Mã Thiên lập tức rời xa Ninh Viễn, nhào vào lòng người thì sao?] Đồng Thế Quân đối Hàn Ngâm Thần nói.

Hàn Ngâm Thần nghĩ nghĩ, gật gật đầu, sau đó do dự đứng lên: [Này, ta.....]

Trịnh Sĩ Trác quát: [Đừng lè mề nữa, thích thì nói thích, người không nói nàng lại không biết, người một mình ngồi đây hờn dỗi có ích lợi gì. Ninh Viễn không tồi, người cũng không kém, sợ cái gì.]

Lí Á Quân phụ họa: [Chính xác! Trịnh Sĩ Trác nói rất đúng, công bằng cạnh tranh, đều có cơ hội.]

Đồng Thế Quân ở một bên vuốt cằm, nghĩ nghĩ nói: [Tìm cơ hội, ta đi hỏi Ninh Viễn một chút, nếu cậu ấy không có ý này (thích Mã Thiên), liền có thể thực hiện kế hoạch (giúp Hàn Ngâm Thần theo đuổi Mã Thiên) rất tốt. Nhờ cậu ấy tạo khoảng cách với Mã Thiên một chút, Mã Thiên biết khó mà lui, Ngâm Thần liền nhân cơ hội tiến lên.]

[Được, ý rất hay, làm như vậy đi.]

...

Ngày hôm sau, Đồng Thế Quân nhân lúc rảnh rỗi, kiếm một cái cớ gọi Ninh Viễn tới văn phòng trống của Liên minh Hội sinh viên.

Ninh Viễn mang theo một chút do dự cùng trông đợi, chờ Đồng Thế Quân mở miệng cất lời.

Nhìn Ninh Viễn ngồi ở trên ghế, gương mặt cậu trông thật mềm mại, ánh mắt hàm ẩn một tia hy vọng khiến tâm Đồng Thế Quân nhất thời rung động một chút.

Trầm mặc nửa ngày Đồng Thế Quân rốt cục lên tiếng: [Người biết Mã Thiển bên tiếng Pháp hệ chứ?]

Ninh Viễn thập phần kinh ngạc, chuyện cậu kỳ vọng cùng chuyện anh vừa nhắc đến là hai việc hoàn toàn cách biệt!

Ninh Viễn rất nhanh thuyền giảm (ngạc nhiên cùng thất vọng), bằng không cậu còn hy vọng Đồng Thế Quân sẽ cùng chính mình nói chuyện gì.

Đáy lòng xẹt qua một tia đau đớn, Ninh Viễn trả lời: [Có biết.]

[Quan hệ thân thiết chứ?]

[Mọi người đều là bạn học.]

Đồng Thế Quân ngữ khí cực kỳ thiếu kiên nhẫn, anh không thích Ninh Viễn dùng giọng điệu hằn hằn lãnh đạm này: [Ta hỏi người, nàng là bạn gái người phải không?]

Ninh Viễn ngạc nhiên một chút, ánh mắt nghi hoặc nhìn Đồng Thế Quân.

Đồng Thế Quân chợt nhận ra, vội bổ sung thêm: [Nàng không phải bạn gái của ta.]

[Cô ấy cũng không phải bạn gái của ta, ta không có bạn gái.]

Đồng Thế Quân thở phào nhẹ nhõm, cảm giác như vừa trút được một gánh nặng.

Đồng Thế Quân ngồi lại trên ghế, nghiêm mặt nói với Ninh Viễn: [Là như thế này, Hàn Ngâm Thần cùng Mã Thiển trước tại trường trung học là bạn cùng lớp, Hàn Ngâm Thần thích Mã Thiển, nhưng là chưa có thổ lộ, bởi vì Mã Thiển gần đây hay đi chung với người, nên làm cậu chàng hiểu nhầm. Ta đến giúp cậu ấy hỏi, nếu như giữa hai người không có chuyện, ta hy vọng người có thể đối với Mã Thiển giữ khoảng cách, cảm ơn người.]

Ninh Viễn bừng tỉnh ngộ nhìn Đồng Thế Quân, nguyên lai cậu ấy cùng mình nói chuyện này, là ra mặt giúp một người bạn.

[Ta nghĩ, ta không thể giúp các người được.] Ninh Viễn đáp lời bằng một giọng bình tĩnh.

[Cái gì?]

[Ta nghĩ rằng đề nghị này của người rất không sáng suốt, nếu như Mã Thiển thực sự thích Hàn Ngâm Thần, ta và cô ấy có giữ khoảng cách cũng không ảnh hưởng đến mối quan hệ của bọn họ.]

Đồng Thế Quân thu hồi biểu tình ôn hòa, nghiêm mặt, ngữ khí chuyển thành lạnh lùng đứng lên: [Người có ý gì?]

Ninh Viễn ngẩng đầu đáp: [Ta không có ý gì cả, ta và Mã Thiển là bạn bè, nếu cô ấy tới tìm ta, ta vẫn sẽ tiếp tục nói chuyện với cô ấy. Chính là như thế.]

Đồng Thế Quân nóng nảy, ngữ khí càng thêm cường ngạnh: [Chuyện giữa hai người bọn họ, người không cần ở giữa làm loạn, người lại đối với Mã Thiển không có ý, tại sao người không chịu giúp thành toàn cho người ta?]

Nghe được trong lời Đồng Thế Quân không có thiện ý, Ninh Viễn vẫn duy trì bình tĩnh: [Người cũng nói đây là chuyện của hai người bọn họ, người vì cái gì phải hao tổn tâm trí?]

[Ta là bạn cậu ta, giúp đỡ một chút cũng không được hay sao?] Đồng Thế Quân thanh âm khó chịu đáp.

[Ta không nghĩ hành vi của người là hành vi của bạn bè.]

[Người!]

Ninh Viễn đứng lên, hướng về phía cửa: [Nếu không còn gì khác thì ta đi trước.]

Nhìn theo Ninh Viễn mở cửa bước ra ngoài, Đồng Thế Quân không nói nên lời, quá nửa ngày mới cay đắng phun ra một câu: [Này đúng là quái vật.]

.

Những ngày tiếp theo, Đồng Thế Quân gặp Ninh Viễn đều làm mặt lạnh, không thèm chào hỏi.

Thấy tất cả những biểu hiện đó của Đồng Thế Quân, Ninh Viễn ngoài mặt bình thản, trong lòng âm thầm buồn bã.

Chính mình cùng anh mỗi lúc một xa, sợ rằng sẽ không bao giờ giao lộ nữa.

.

Biết nội dung cuộc nói chuyện giữa Đồng Thế Quân cùng Ninh Viễn, lúc sau ba người kia đều thực sinh khí.

Trịnh Sĩ Trác cảm giận: [Tên đó còn không phải là bị bệnh đi! Có cái dạng đó sao!?!]

Lí Á Quân đành phải khuyên mấy người: [Quên nó đi! Ta thấy Hàn Ngâm Thần nên sớm thổ lộ với người ta mới là chuyện quan trọng.]

Điều mọi người chán nản là, mấy người trong ký túc xá hay trong trường đều không có vẻ gì là kiêng nể Hàn Ngâm Thần, mỗi lần cậu gặp được Mã Thiến liền im bặt như cừu nhỏ không có miệng, bọn họ chỉ tiếc rên sắt không thành thép, lại không thể thay Hàn Ngâm Thần đi thổ lộ.

.

Sau khi đại hội thể dục thể thao kết thúc được ba ngày, Đồng Thế Quân với bạn cùng phòng bốn người đi đến thư viện, đột nhiên thấy Mã Thiến cùng Ninh Viễn đang đứng bên bồn hoa, thoạt nhìn cũng thấy tình cảm Mã Thiến đối với Ninh Viễn thập phần mãnh liệt, mãnh liệt đến mức nàng chủ động tiếp cận.

Đối với Mã Thiến mà nói, nam sinh có khí chất u buồn có một loại hấp dẫn đặc biệt, khiến nàng không khỏi muốn nắm giữ cậu.

Con gái theo đuổi Ninh Viễn đều thực chủ động, nhưng là trước sau đều bị cậu nhẹ nhàng từ chối, Mã Thiến biết hết những điều ấy, nên nàng cũng chưa có lập tức mở miệng thổ lộ, nguyên nhân — nàng tính chờ hai người dần trở nên thân thiết một chút. Nàng thậm chí muốn, nghĩ không chừng nếu thời gian lâu một chút, tự nhiên sẽ như vậy bởi đường nên tình cảm, có lẽ khi đó lại là Ninh Viễn mở miệng không biết chừng.

Nhìn thấy Mã Thiến cùng họ Ninh kia bộ dáng gần gũi, hơn nữa Mã Thiến rõ ràng có ý ái mộ, Hàn Ngâm Thần cau mày lại, nét mặt hiện lên nét đau đớn, hô hấp dồn dập đứng lên.

Đồng Thế Quân dùng sức giữ lại Hàn Ngâm Thần, hướng hai người kia đi tới.

Phải đến gần Mã Thiến, Hàn Ngâm Thần lại lộ ra bộ dáng rụt rè, làm cho Đồng Thế Quân trong lòng sốt ruột.

Kéo theo Hàn Ngâm Thần, Đồng Thế Quân đối Mã Thiến nói: [Tiểu tử này có lời muốn nói với người.]

Mã Thiến ngạc nhiên nhìn Hàn Ngâm Thần hỏi: [Thần Thần có chuyện gì vậy?]

Thấy Hàn Ngâm Thần không nói được lời nào, gương mặt đỏ bừng, Đồng Thế Quân đá nhẹ vào chân cậu ta thúc: [Người có chuyện muốn nói!]

Ninh Viễn hiểu được tình thế, đối ba người kia nói: [Ta có chút việc, xin phép đi trước.] Nói đoạn xoay người bước đi.

Trông thấy Ninh Viễn phải đi, Mã Thiến vội quay đầu đối Hàn Ngâm Thần nói: [Thần Thần, nếu chuyện kia không phải gì quan trọng thì nói sau nhé!] Sau đó quay đầu lại gọi Ninh Viễn: [Ninh Viễn, từ từ đợi ta.]

Hàn Ngâm Thần lộ ra biểu tình ân xá, thậm chí nói: [Không quan trọng, không quan trọng.]

Mã Thiến lập tức đuổi theo Ninh Viễn đi mất.

.

Chờ hai người kia đã đi xa, Đồng Thế Quân nhấc chân đá Hàn Ngâm Thần một cước, sau đó hạ xuống nhẹ nhàng, tức giận nói: [Đừng trách ta không giúp người, thực không có chí khí cạnh tranh!]

Hàn Ngâm Thần ủ rũ đi vào thư viện.

.

Đồng Thế Quân thấy chuyện không thể để mặc như vậy được, một lần nữa hẹn gặp Ninh Viễn, địa điểm vẫn là văn phòng Hội sinh viên.

Lần này, Ninh Viễn đã biết Đồng Thế Quân muốn nói gì, không đợi Đồng Thế Quân mở miệng cậu đã chủ động nói trước: [Người không cần nói, ta với Mã Thiển chỉ là bạn học, người không cần hiểu lắm, cũng thỉnh thoảng lời Hàn Ngâm Thần không cần hiểu lắm, nhưng là muốn ta làm chuyện bất hòa với đồng học, xin thứ cho ta không thể làm được.]

[Người chắc chắn không có ý với nàng.]

Ninh Viễn nghiêm mặt nói: [Này hoàn toàn là hai việc khác nhau, là bạn học, ta cùng Mã Thiển ăn ý, chúng ta gặp mặt chỉ có nói chuyện học, hiện tại tự đứng muốn ta bất hòa với cô ấy, ta làm không được.]

Đồng Thế Quân nhìn Ninh Viễn nở nụ cười khinh thương: [Bạn học? Chuyện học? Nhìn gương mặt nàng sáng rỡ, bộ dáng ái mộ người như vậy, thảo luận việc học? Ai tin!]

Ninh Viễn đạm nhiên nở nụ cười: [Người khác tin hay không là chuyện của người khác.]

[Nhưng người đối với nàng như vậy mà nói cũng là một loại hiểu lầm, khiến nàng nghĩ có cơ hội.]

[Chẳng lẽ người nghĩ sau khi ta trừng mắt lãnh đạm với Mã Thiển, Hàn Ngâm Thần còn có cơ hội?]

[Người!]

Ninh Viễn đứng dậy rời đi.

.

Rõ ràng biết cuộc đối thoại sẽ chấm dứt như vậy, nhưng là Ninh Viễn vẫn muốn nhân cơ hội này gặp mặt Đồng Thế Quân, bởi vì cũng chỉ qua cơ hội như vậy, cậu mới được gặp anh.

Đồng Thế Quân vừa giận dữ vừa phiền muộn, kỳ thật anh cũng biết đàm luận không đạt được kết quả gì, nhất định lại tan rã không vui, chính là vì cái gì Ninh Viễn nguyện ý đi con đường thật xa từ Học viện Văn học đến tận Học viện Kinh tế và Tài chính làm chi?

.

Về đến nhà, ngồi tại bàn học, Ninh Viễn nằm lên cánh tay, giấu đi khuôn mặt.

Đồng Thế Quân, vì sao người phải làm thế với ta, ở trước mặt người khác luôn luôn giữ hình ảnh của một thanh niên rạng rỡ như ánh mặt trời, nhưng là vì sao mọi lúc đối với ta, lại mĩa mai lạnh nhạt.

Rõ ràng không phải là như vậy, rõ ràng không nên là như vậy...

...

Trên đường tan học, hai đứa trẻ tay trong tay cùng bước đi.

Đồng Quân Võ tò mò hết nhìn đông lại đến nhìn tây, nhìn cảnh phố phường đưa ra đề nghị: [Bạc Ngôn! Chúng ta đi xem kịch đi!]

[Mẹ ta không cho ta đi.]

[Vây — chúng ta ra ngoại thành chơi, các dòng sông nhỏ đã đóng băng rồi đấy.]

[Mẹ ta không cho ta ra khỏi thành phố, dặn là đi ra ngoài phải có người lớn.]

Đồng Quân Võ nhú nhú mày, lát sau lại đề nghị: [Bạc Ngôn, chúng ta tìm ba tiểu tử kia chơi đi!]

Trừ Bạc Ngôn như cũ lắc đầu: [Không, mẹ ta đã dặn tan học xong liền lập tức về nhà.]

Đồng Quân Võ mắt húng, nhưng anh lại không theo tính khí trước kia lập tức bỏ tay tiểu tử kia ra, thay vào đó hỏi cậu ấy: [Tại sao người phải nghe lời mẹ như vậy? Dì sẽ không cho người đi chơi sao?]

[Mẹ chỉ cho ta chơi ở nhà.]

[Tại sao?] Dừng cước bộ, Đồng Quân Võ lộ ra biểu tình nghiêm trọng, nhìn Trữ Bạc Ngôn: [Vì cái gì?]

Trữ Bạc Ngôn ngẩng đầu, rụt rụt rè rè nói: [Ta luôn nghe lời mẹ ta nói, mẹ chỉ nghĩ muốn tốt cho ta.]

[Kia chúng ta cùng nhau chơi không được hay sao?]

[Ta không thể tùy tiện đi chơi được.]

[Tại sao?]

Trữ Bạc Ngôn cúi đầu, cắn cắn môi, một lát sau mới nói: [Bởi vì ta không thể chạy, nếu như ta chạy, ngực sẽ rất đau.]

Đồng Quân Võ mở to hai mắt, sau đó lập tức lại gần Trữ Bạc Ngôn hỏi cậu: [Thật sao? Rất đau?]

[Àn, sẽ đau, có đôi khi ta đau đến lăn lộn, còn có thể đau đến ngất đi.]

Ngay lập tức, trên mặt Đồng Quân Võ dâng lên biểu tình vô hạn thương tiếc: [A! Bạc Ngôn.....]

Mắt ngân dòng lệ trong suốt, Trữ Bạc Ngôn nhìn vào Đồng Quân Võ, giữ chặt tay anh hỏi: [Quân Võ ca, người sẽ chơi với ta chứ? Lúc còn ở phía bắc, các tiểu tử khác luôn không chịu chơi với ta.]

Đồng Quân Võ lôi kéo Trữ Bạc Ngôn, hướng thẳng nhà mình đi đến: [Đi, về nhà, chúng ta về nhà, ta sẽ chơi với người.]

.

Lúc này, tại Đồng gia, Đồng mẫu cùng Trữ mẫu đang ngồi trên ghế khâu vá.

Nhìn đến Trữ mẫu đương thêu hoa, Đồng mẫu ghen tị nói: [Người thực là khéo tay.]

[Vậy sao, nếu như người có việc tinh tế như vậy, cứ gọi ta một tiếng.]

Vừa chuyện trò vừa khâu vá, Đồng mẫu chợt nói: [Bạc Ngôn nhà các người ở trong nhà, thực ngoan, cũng không ra ngoài chạy chơi, chẳng như nhóc con nhà ta, nghịch ngợm muốn chết!]

Trữ mẫu dừng tay khâu, lộ ra biểu tình buồn đau.

Đồng mẫu ngạc nhiên vội hỏi: [Người làm sao vậy?]

[Người không biết, là Bạc Ngôn nhà chúng ta từ nhỏ thân thể đã không tốt, miệng khóc than đau ngực, đi tìm thầy thuốc, xem xong nói tim nó có bệnh.] Nói đoạn, Trữ mẫu nghẹn ngào.

[A!] Đồng mẫu xúc động kêu lên.

Trữ mẫu kéo vạt áo, chấm đi giọt lệ nơi khóe mắt: [Vì Bạc Ngôn, cội lòng hai chúng ta đều tan nát, ban đầu thầy thuốc nói nó không thể sống lâu, sau đứa nhỏ mỗi ngày một lớn lên, tính tình ngoan ngoãn, chúng ta lại càng luyến thương.]

[Kia..... không có cách nào thuyên giảm sao.] Đồng mẫu thăm dò nói.

Trữ mẫu lắc đầu: [Chúng ta không nắm giữ sinh mệnh ấy, cũng chỉ có mỗi đứa nhỏ là Bạc Ngôn. Đứa trẻ này mỗi ngày thêm lớn, thân thể cũng tốt hơn một chút, nhưng chính là thân thể suy nhược, chỉ cần vội vã một chút, ảm ỉ một chút, chạy một chút ngực liền nhói đau, cho nên nó cũng không dám chạy nhảy, chỉ ở trong nhà, ta cũng không dám cho nó ra đường chơi, không để cho nó đi ra ngoài.]

[Vậy..... thầy thuốc nói như thế nào?]

[Sau khi xem bệnh lại, thầy thuốc nói chỉ cần đứa nhỏ được bình tâm tĩnh khí, không tức giận, điều dưỡng thân thể, có lẽ từ từ có thể giống với người bình thường.]

Trong lòng Đồng mẫu đã hiểu được phần nào vì sao Trữ Bạc Ngôn luôn luôn dịu ngoan như vậy.

Đồng mẫu trấn an Trữ mẫu: [Nếu như vậy, người cứ làm theo lời thầy thuốc là được, ta nghĩ Bạc Ngôn nhất định hảo hảo hiểu được, sẽ hảo hảo thực hiện.]

Đúng lúc đó, Đồng Quân Võ cùng Trữ Bạc Ngôn đẩy cửa vào.

Trữ mẫu vội lau đi nước mắt.

.

Đồng Thế Quân kéo Trữ Bạc Ngôn ngồi lên ghế, sau đó đem hiến vật trân quý – mấy món đồ chơi mình nâng giữ đều đem ra.

Toàn bộ tài sản của cậu bé được đặt trong một cái hộp gỗ nhỏ: mấy hòn đá mịn nhiều màu sắc, vài viên bi rực rỡ sắc màu, một cái còi bằng đồng, nhưng là đã thổi không kêu được nữa, còn có hai cái bát gỗ nhỏ, hai cái thìa gỗ, một tấm gương đồng đã nứt trông giống như của mẫu thân đã bỏ đi, còn một cái tai bị đứt của con lợn sứ.

Đồng Quân Võ cầm bảo bối, từng thứ từng thứ đưa Trữ Bạc Ngôn thuyết minh lý do chúng được coi là bảo vật cùng những chuyện xưa liên quan.

Đồng mẫu nghe đứa con nói liên tu bất tận, nhin không được nói: [Mấy thứ đó đều hỏng hết rồi, còn mang ra khoe khoang không chịu yên.]

Trữ Bạc Ngôn ngồi một bên nghe đến ngáy ngất.

Đối với trẻ con mà nói, mấy thứ đồ chơi này đều có kỷ niệm.

Đem năm hòn bi ra, Đồng Quân Võ giúi vào tay Trữ Bạc Ngôn: [Này tặng người.]

Đồng mẫu ở một bên nhìn, không khỏi ngạc nhiên trước hành động của con trai, trước nay nó luôn hết sức trân trọng kho tàng rách nát này. Gia đình vốn không giàu có, mua được cái gì cũng đều giành cho đứa nhỏ, nên bất cứ cái gì đối với nó đều có thể trở thành bảo bối được đem cất đi, hôm nay như thế nào lại hào phóng như vậy.

Trữ Bạc Ngôn chớp chớp mắt, nhìn thứ trong tay, lại nhìn đến mẫu thân.

[Cầm lấy đi!] Đồng Quân Võ tha thiết nói, tuy rằng đồ chơi này cậu cũng thích, nhưng là hy vọng có thể đưa cho bằng hữu.

Đồng mẫu ở một bên nói: [Nó cho con rồi, con cầm lấy đi! Quân Võ nhà chúng ta hiếm khi hào phóng được như vậy lắm đó.]

Đồng Quân Võ thập phần bất mãn: [Mẹ.....]

.

Buổi tối, sau khi cả nhà đều nằm xuống rồi, Đồng mẫu đem sự tình hôm nay cùng Trữ mẫu nói chuyện kể cho Đồng phụ.

Đồng phụ vô cùng luyến tiếc: [Ai nha, thực là..... Bạc Ngôn, thật là một đứa trẻ ngoan.....]

[Đúng vậy, thực sự là đáng tiếc a..... Đứa trẻ anh tuấn như vậy, lại nghe lời và ngoan ngoãn.]

Thở dài một tiếng, hai vợ chồng đều cảm thấy về sau phải thương yêu Trữ Bạc Ngôn một chút.

Đồng Quân Võ còn chưa có ngủ, nghe được cha mẹ nói chuyện, cậu tuy rằng không hiểu rõ bệnh của Trữ Bạc Ngôn kia có bao nhiêu trầm trọng, nhưng bằng nhận thức của một đứa trẻ con, trong lòng Đồng Quân Võ dâng đầy thương tiếc cùng ý yêu thương.

Trữ Bạc Ngôn bị như vậy, càng phải yêu thương cậu ấy nhiều hơn, chiều cố cậu ấy nhiều hơn nữa.

Đồng Quân Võ âm thầm hạ quyết tâm.

.

Ở nhà bên Trữ Bạc Ngôn cũng không ngủ được, đem tay nhỏ bé đặt xuống thành gối đầu, chạm vào mấy viên bi, nhớ tới ánh mắt ôn nhu Đồng Quân Vô nhìn chính mình, cậu ấy đem bảo bối nâng niu yêu thích nhất cho mình, Trữ Bạc Ngôn nở một nụ cười.....

...

[Tiểu Xa!]

Một tiếng gọi lớn khiến Ninh Viễn ngồi bật dậy.

Ah..... vừa qua..... mơ.

Đưa tay lên cẩn thận nhìn lại, xúc cảm lạnh lạnh trơn trơn của viên bi đã không còn đó nữa.

[Tiểu Xa!] Lưu Thục Trinh ở ngoài phòng gọi lớn: [Ăn cơm chiều nào.]

[Đến đây.]

Ninh Viễn buông tay xuống, đứng lên.

5. Chương 5

Bởi vì chuyện của Mã Thiển, Đồng Thế Quân vài lần họp mặt đều chẳng cùng Ninh Viễn nói một lời, cũng không có liếc mắt cậu một cái.

Những người khác trong giáo Hội sinh viên đều nhận thấy địch ý giữa hai tân sinh năm nhất này, thậm chí hội trưởng Hội sinh viên còn thân chinh tới tìm Đồng Thế Quân cùng Ninh Viễn nói chuyện, nhưng không thu được kết quả, hai người bọn họ đều phủ định không có chuyện gì.

.

Hàn Ngâm Thần rốt cuộc hướng Mã Thiển thổ lộ, nhưng rồi cậu bị cự tuyệt.

Đồng Thế Quân tuy rằng thay bằng hữu cảm thấy buồn khổ nhưng trong lòng không tự chủ nghĩ thầm: Ninh Viễn cậu vì cái gì không nói rõ ràng với Mã Thiển? Vì cái gì không giữ quan điểm rõ ràng? Cậu rốt cuộc đối với mấy người ái mộ đó có thái độ gì mà nhất định giữ bên mình không buông?.....

.

Nội tâm Ninh Viễn cũng đấu tranh day dứt.....

Cậu biết rất rõ tình trạng thân thể bản thân, cũng không nghĩ đến giao du bạn gái, bài vở học tập chỉ là cái vỏ ngụy trang ngăn chặn những người theo đuổi thôi, nhưng rồi gặp được Đồng Thế Quân, vì sao lại khiến trái tim vốn bình lặng nổi lên từng gợn sóng.

Ninh Viễn bắt đầu nghĩ về việc có bạn gái, có lẽ sau khi có bạn gái rồi, bản thân có thể quên đi Đồng Thế Quân, quên đi tình yêu Đồng Quân Vô đối với Trữ Bạc Ngôn, xem nhẹ sự lãnh đạm cùng địch ý mà Đồng Thế Quân đối với mình.

...

Tiệc Giáng Sinh mỗi năm một lần lại sắp tới. Theo như thường lệ, mỗi Học viện đều có chương trình riêng, lần này Đồng Thế Quân đưa ra ý kiến khác, anh đề nghị mỗi Học viện chuẩn bị một màn biểu diễn chuyên nghiệp, nhưng sẽ tổ chức một vũ hội chung dưới hình thức như một cuộc thi, mọi người có thể tự do tham dự, cũng không giới hạn đề cử cho mỗi trường.

Vừa nghe này, rất nhiều người liền lập tức ủng hộ, thấy đề nghị ấy rất tốt, chỉ riêng hình dung ra đủ loại bộ dáng trang phục đã thấy vô cùng hứng thú, cũng sẽ hỗ trợ cho khả năng giao tiếp của mọi người trong công tác tương lai.

.

Đồng Thế Quân sửa sang kế hoạch cho hoàn hảo rồi phân phó tới mọi người: [Khiêu vũ cũng có rất nhiều loại: tango, valse, salsa..... mọi người có thể tự do lựa chọn, phân nhóm thi đua. Ngoài ra, một số học sinh

có sở trường chuyên môn, có thể nhân cơ hội này thể hiện trước mắt đồng học một chút, nếu y như truyền thống cũ, cơ hội biểu diễn không có được, thực rất không công bằng. Lúc này đã khác, chúng ta hy vọng mọi người đều có cơ hội công bằng, có thể tăng cơ hội gặp gỡ làm quen giữa các sinh viên, thúc đẩy trao đổi, giao lưu.]

Mọi người nghe xong đều gật gù.

Ninh Viễn đưa ra ý kiến phản bác, cậu lo lắng thời gian tới đã là cuối học kỳ, là cao điểm của các kỳ thi, lại thêm sinh viên phải rút ra thời gian luyện tập vũ đạo, chỉ sợ ảnh hưởng đến kết quả học tập cùng nguyện vọng.

Đồng Thế Quân trong lòng rất bất mãn, cảm giác như Ninh Viễn này luôn ở khắp chốn cùng mình đối nghịch.

Lí Đông Hân hỏi đến Thăng Phong: [Ý kiến của người thế nào?]

[Ta nghĩ ý kiến của Đồng Thế Quân rất hay, trước kia không được tự do đăng ký các tiết mục biểu diễn như vậy, hơn nữa sự cạnh tranh giữa các Học viện sẽ tạo nên không ít bất ngờ, chúng ta có thể tăng thêm nhiều ưu đãi, như vậy ý định tham gia của mọi người cũng cao hơn, đối với chuyện bài vở, ta cho là ảnh hưởng không lớn lắm, vừa học tập vừa muốn vui chơi mới là cá tính của sinh viên trường ta, cá nhân ta ủng hộ một đề nghị như vậy, có rất nhiều sinh viên có tính cách nhút nhát, muốn thể hiện bản thân nhưng là không dám thực hiện, Hội sinh viên hẳn là nên tạo cơ hội, giúp cho họ tự tin hơn.]

Lí Đông Hân nhìn Ninh Viễn, cũng nhìn một lượt các thành viên khác của Liên minh Hội sinh viên, đóng lại tập kế hoạch trên tay: [Vậy thì, chúng ta sẽ cùng xem xét lại.]

.

Nhìn theo bóng dáng Ninh Viễn đã rời đi, trong lòng Đồng Thế Quân dâng lên một trận khoái ý, lúc này có thể xem như chính mình thắng cậu một lần. Chính là nhớ lại khi Lí Đông Hân nhìn Ninh Viễn rõ ràng có ánh mắt thiên vị, Đồng Thế Quân lại lập tức cảm thấy không thoải mái.

.

Sự tình mỗi lúc một phát triển, đề nghị này tạo nên tranh cãi trong nội bộ Hội sinh viên. Có người ủng hộ ý kiến của Đồng Thế Quân, thấy ý tưởng rất khả thi, cũng có người đứng về phía Ninh Viễn, lo lắng ảnh hưởng đến bài vở, học hành.

Lí Đông Hân tựa hồ rất khó quyết định, chập chập không có thái độ gì.

.

Lần thứ hai, Đồng Thế Quân đến Học viện Văn học tìm Lí Đông Hân, muốn bàn lại một lần nữa đề nghị kia, kết quả bắt gặp Lí Đông Hân đang cùng Ninh Viễn nói chuyện.

Không thể nghe được bọn họ nói gì, nhưng nhìn được Lí Đông Hân nói chuyện xong nắm lấy bàn tay Ninh Viễn, tay kia nhẹ nhàng vỗ lên vai cậu, sau đó khoác vai Ninh Viễn, hai người cùng rời bước đi.

Đồng Thế Quân xem thấy tận mắt, cảm thấy trong lòng có một ngọn lửa chỉ trực bùng ra.

Thì ra, cậu ta chính là như vậy

Tưởng tượng đến cảnh hai người kia vừa rời vai sánh vai một màn, Đồng Thế Quân tức giận đến không nói ra lời.

.

Chạng vạng tối ngày hôm đó. Đồng Thế Quân tới nhà ăn của Học viện Văn học tìm Ninh Viễn.

Đồng Thế Quân gợn gàng dứt khoát nói: [Ta tìm người có việc.]

Ninh Viễn dừng đùa: [Chuyện gì?]

[Ít nói nhảm, đi theo ta.] Nhìn thấy bộ dáng nhàn nhã của Ninh Viễn, Đồng Thế Quân khẽ sinh khí.

[Có thể chờ một chút không? Sao người không ngồi xuống ăn chút gì đó.] Ninh Viễn thể nhưng lại thập phần khách khí.

Một tay nắm lấy tay Ninh Viễn, Đồng Thế Quân kéo cậu đi: [Cho người biết, ta lúc này cái gì ăn cũng không vô.]

Ninh Viễn giãy giụa: [Người làm cái gì vậy?]

Nhanh giữ chặt lấy Ninh Viễn, Đồng Thế Quân kéo cậu theo mình, bởi vì anh đã không thể chờ đợi thêm nữa: [Đi!]

Trong văn phòng của Hội sinh viên Học viện Văn học, Ninh Viễn dùng ánh mắt nghi vấn nhìn Đồng Thế Quân: [Rốt cuộc là có chuyện gì?]

Chỉ vào Ninh Viễn, Đồng Thế Quân dè dặt thanh âm, cố gắng kiểm soát cảm xúc của mình, nói: [Ta muốn nói người, người không nên lén lút sau lưng phá hỏng công việc của ta, phải đâu, công minh chính đại.]

Ninh Viễn không hiểu ý của Đồng Thế Quân: [Người nói cái gì?]

Đồng Thế Quân dùng ánh mắt chán ghét nhìn Ninh Viễn: [Ta đang nói người, người đừng cho rằng ta không nhìn thấy, đừng nghĩ rằng ta không biết. Ý vào Lí Đông Hân, người kiêu căng ngạo mạn, ở khắp nơi chèn ép ta.]

Ninh Viễn ngạc nhiên hỏi: [Người đang nói cái gì vậy?]

[Đừng làm tịch, diễn hay lắm cái bộ dáng thanh thuần nhu nhược ấy, phi! Suốt ngày trêu ong gọi bướm.]

[Ta không có!]

[Đừng giả vờ, ta còn không biết người sao? Hừ! Hảo làm sao một kẻ phong vân, ở trong Liên minh Hội sinh viên, phàm là cùng người bất đồng chuyện gì, ta đều bị đánh trượt, vì cái gì? Làm sao đề nghị của người lại luôn được thông qua? Làm sao ý tưởng của người lại luôn luôn đúng? Tại sao tất cả mọi người đều nghe theo người? Nói trắng ra, còn không phải là nhờ Lí Đông Hân, dựa vào hắn, người mới có thể tung hoành như vậy, có bản lĩnh thì tự mình làm đến! Không chỉ thế, học tả học muội, nơi chốn đều che chở người, khắp nơi đều giúp người nói chuyện.] Nói xong, Đồng Thế Quân cười lạnh đứng lên: [Người thực đúng là hồ li tinh, câu dẫn nữ sinh không nói làm gì, đến cả nam sinh cũng không buông tha.....]

Ninh Viễn im hơi chết lặng, ngạc nhiên nhìn đến Đồng Thế Quân, biểu tình liền chuyển qua giận dữ: [Làm sao người có thể nói như thế!]

[Ta nói gì sai sao?]

[Người!]

[Người hôm nay cùng với Lí Đông Hân ở một chỗ, ta đều đã thấy được. Hừ! ôm ấp xong rồi, người còn nói không có? Ta nói người, ở sau lưng chính ta, còn tưởng là anh hùng có bản lĩnh đưa ra những ý tưởng hay ho. Không khỏi nghĩ đến kế hoạch của ta cũng có thể, bất quá người hy sinh này thật lớn!] Đồng Thế Quân ngữ khí châm chọc, khóe miệng còn mang ý cười lạnh.

[Người không cần vũ nhục người khác!]

[Người dám nói không có?]

[Không có! Không có!] Ninh Viễn gần như khóc thét lên.

Đồng Thế Quân hừ lạnh một tiếng: [Hừ, muốn hay không ta chụp ảnh làm chứng cứ? Ta rõ ràng nhìn thấy các người tay trong tay, vừa kéo vừa ôm, còn nói là không có?]

[Không có! Người hiểu lầm rồi!]

Đồng Thế Quân cười lạnh: [Hiểu lầm, hiểu lầm của người thực đúng là nhiều nha, tiểu bạch kiểm (ám chỉ những nam nhân dùng vẻ ngoài đẹp mê sống dựa vào người khác, giống như là trai bao vậy đó)...]

Ninh Viễn cả kinh cơ hồ muốn ngất xỉu, Đồng Thế Quân làm sao lại có thể nói mình như vậy.

Nhìn thấy thái độ khinh thường trong ánh mắt lạnh nhạt của Đồng Thế Quân, Ninh Viễn cảm thấy mọi lời giải thích đều trở nên không cần thiết, cậu chậm rãi đứng lên, đi ra khỏi văn phòng.

.

Ở trong phòng chỉ còn lại riêng mình Đồng Thế Quân, chậm rãi châm lên một điếu thuốc, vừa rồi phát tiết một trận, rõ ràng không cảm nhận được khoái cảm như bản thân đã nghĩ, cũng không có cảm giác chính nghĩa đã chiến thắng được tà ác, ngược lại trong lòng dường như có một tảng đá lớn đang đè lên, nặng nề đến không thở được.

Nói cậu như vậy, cậu cũng không phản bác lại, mình đã nói trúng rồi sao? Có thể hay không thật sự chỉ là hiểu lầm?

Nhìn thấy bộ dáng thương tâm của Ninh Viễn lúc rời đi, Đồng Thế Quân lại có điểm hối hận.

.

Tựa vào cột đèn bên cửa nhà, Ninh Viễn đặt tay lên ***g ngực đang yếu ớt nhói đau.

Nguyên lai bản thân mình trong mắt Đồng Thế Quân, chính là cái dạng này..... Chiêu phong nhạ điệp! (Mời ông gọi bướm)

Những việc mình làm hết thấy đều vì hy vọng phục vụ đồng học, vì trường học làm chút sự tình, làm cho chính mình cảm thấy sinh mệnh này còn có phần nào ý nghĩa, cũng là để lại cho mình nhiều kỷ niệm đáng nhớ.

Lưu Thục Trinh vừa mở cửa bắt gặp gương mặt tái nhợt của con trai, vội hỏi: [Tiểu Xa, con làm sao vậy?

[Có gì đâu? Chỉ cảm thấy chút không thoải mái thôi.]

Lưu Thục Trinh vội đỡ con trai vào phòng bắt ngồi xuống, sờ đến trán Ninh Viễn, lại xem xét ngực hấn: [Không thoải mái làm sao? Đau thế nào? Có muốn đến bệnh viện khám xem sao không?]

[Không có gì đâu, con nghỉ ngơi một chút là được rồi.]

Nhìn đứa con nhắm mắt lại, bộ dáng thần sắc thống khổ, Lưu Thục Trinh chỉ dám đem nước mát nuốt vào trong: [Con có muốn ăn chút gì không?]

[Không cần, cơ thể con con biết, không sao.]

...

Lí Đông Hân cuối cùng cũng tiếp nhận đề nghị của Đồng Thế Quân, điều này khiến Đồng Thế Quân cảm thấy hết đối kinh ngạc.

Anh vốn đang âm thầm lo lắng, Ninh Viễn có hay không sẽ tìm đến Lí Đông Hân cáo trạng, lén đưa mắt nhìn đến Ninh Viễn ngồi một bên không nói một lời, Đồng Thế Quân nghĩ thầm, anh phải làm sao để hiểu được con người họ Ninh này.

Sau cuộc họp, Lí Đông Hân tìm gặp Đồng Thế Quân: [Lần này tiệc tối do người trừ bị, hảo hảo phát huy, ta rất tin tưởng người đó.]

Đồng Thế Quân dùng ánh mắt hồ nghi nhìn đến Lí Đông Hân.

Không nhận thấy vẻ mặt khác thường của Đồng Thế Quân, Lí Đông Hân tiếp tục nói: [Mọi người thảo luận xong, vẫn là cảm thấy đề nghị của người tốt hơn. Tiểu Xa cũng tìm ta nói chuyện, hấn trước đã tới thỉnh giáo ý kiến các giáo viên của học viện Văn học, cảm thấy chuyện ảnh hưởng tới bài vở cũng không nhiều, các giáo sư còn hứa sẽ đáp ứng giúp sinh viên đăng ký học bù. Học viện Văn học đã đồng ý, ta nghĩ cũng có thể theo phương thức này thương lượng các giáo viên của học viện khác, như vậy kế hoạch của người sẽ không còn vấn đề gì, lần này tất cả còn lại phụ thuộc ở người hết.]

Sau khi Lí Đông Hân cất bước rời đi, Đồng Thế Quân mang theo một bụng đầy nghi vấn.

..... Chẳng lẽ ngày hôm đó nhìn thấy Ninh Viễn cùng Lí Đông Hân nói chuyện, là bàn tới chuyện này?..... Chính mình đối cậu ấy quả thực là hiểu lầm sao?

...

Giai đoạn chuẩn bị tiệc đêm Giáng Sinh ngày một đến gần, khắp vườn trường nơi nơi đều dán áp-phích, hòm thư điện tử của nhà trường ngập đầy thư gửi đến, mọi người đua nhau tranh luận nội dung trận vũ đấu, vô cùng náo nhiệt. Các học viện đều có không ít sinh viên tới báo danh, hơn nữa đúng theo mục đích, tất cả hầu như đều là những sinh viên không có tiếng tăm gì.

...

Ninh Viễn thế nhưng chọn lựa một mình ngồi trong phòng nhạc luyện dương cầm.

Tiếng đàn trong trẻo như dòng nước, hoa lệ lại vẫn vương liêu tịch.

Ninh Viễn cụp xuống hai hàng mi, thần tình biểu lộ vẻ thương cảm cùng lắng lo.

Có lẽ mẫu thân nói đúng, bản thân mình đáng lẽ không nên gia nhập hội sinh viên, lúc trước là vì nghĩ có thể cùng anh quen biết, kết quả cũng thành như vậy kết quả.

.

Tiệc tối mừng Giáng Sinh được tổ chức thực thành công, mọi người đều quây quần ở đại lễ đường cùng nhau múa vui sum tụ.

[Thế Quân, người không có bạn nhảy sao?] Lí Á Quân hỏi Đồng Thế Quân.

[Không có.]

[Còn Hàn Ngâm Thần? Mời Mã Thiển sao rồi?]

Hàn Ngâm Thần vận vẹo cổ: [Nàng không có để ý tới ta.]

[Tại sao? Tiến lên! Thỏ lộ tiếp đi! Đừng vội từ bỏ.]

[Nàng nói nàng phải kiếm Ninh Viễn.]

[Ninh Viễn kia đáp ứng nàng sao?]

Hàn Ngâm Thần nói chuyện với khí: [Ninh Viễn? Hắn mới không thể mời được! Nghe nói mọi người mời Ninh Viễn đều đã bị hất cự tuyệt, Mã Thiển cũng không phải ngoại lệ. Nha đầu kia, ta mới biết được nàng cư nhiên toàn tâm như vậy, nàng thà rằng chờ hắn chứ không muốn theo ta.]

Trịnh Sĩ Trác cảm thấy rất có hứng thú hỏi: [Ha, vậy Ninh Viễn kia đáp ứng ai?]

[Không biết.]

Đồng Thế Quân ở một bên thâm nghĩ:

Hắn không phải nghĩ sẽ muốn cùng Lí Đông Hân đi đi!

Lí Đông Hân, đường đường là sinh viên xuất chúng bậc nhất của hệ Pháp luật, hội trưởng Liên minh hội sinh viên toàn trường, dáng vẻ đài hoàng, tài năng xuất chúng, còn là người chứng chắc trầm ổn, đương nhiên so với chính mình hơn.....

Tưởng tượng đến vậy, cả người Đồng Thế Quân lập tức không được tự nhiên đứng bật lên. Ý niệm trong đầu vừa tới, đột nhiên trong lòng rung mình. định làm cho Ninh Viễn thích mình sao?

Đồng Thế Quân đột nhiên sợ hãi.

Sao ta lại có ý niệm như vậy trong đầu, hai người đều là nam nhân a, chẳng lẽ bản thân mình là biến thái?

Đồng Thế Quân cảm thấy dở khóc dở cười, vội vàng lắc đầu sút đi tất cả những ý tưởng loạn thất bát tao kia, dùng sức lắc đầu thật mạnh.

.

Nữ sinh muốn ngỏ ý mời Đồng Thế Quân làm bạn nhảy cũng rất nhiều, anh hết trái lo phải nghĩ, cuối cùng nhất nhất nói lời dửng dưng cự tuyệt.

Vũ hội đêm Giáng Sinh, Đồng Thế Quân giống như con thiêu thân ở vườn trường tìm kiếm Ninh Viễn, nhưng lại tìm thể nào cũng không ra, cuối cùng bỏ cuộc chờ đợi cậu mà chạy tới địa điểm tổ chức vũ hội, các vũ điệu đã muốn bắt đầu.

Bạn nhảy của Lí Đông Hân là hoa khôi bản giáo học tả tiền bối, hai người thoát nhìn thực đáng đối, bộ dáng ôm nhau khiêu vũ càng khiến người ta cảm thấy bọn họ thực đúng là tình nhân.

Cảnh tượng này trong mắt Đồng Thế Quân khiến anh càng nghĩ càng không rõ.

Tìm khắp một vòng lớn vũ hội, Đồng Thế Quân đều không nhìn thấy Ninh Viễn, nam sinh này từ trước tới nay luôn thực thu hút ánh mắt người khác, đêm nay lại không biết chạy đi đường nào.

Một bên đoán Ninh Viễn đã về nhà cùng gia đình sum vầy, Đồng Thế Quân một bên vẫn tiếp tục ở vườn trường kiếm tìm.

...

Rốt cuộc vẫn bị Đồng Thế Quân tìm được rồi.

Ninh Viễn đang ở trong khu vườn nhân tạo tại thư viện của học viện Công nghệ, lẳng lặng ngồi trên một chiếc ghế đá.

Chỗ này là nơi xa đại lễ đường nhất, hoàn toàn không nghe được những thanh âm tiếng người ồn ào náo động hòa thuận vui vẻ, ngay cả một bóng người cũng không có.

[Người làm sao lại chạy đến nơi này?]

Nghe thấy tiếng hỏi, Ninh Viễn kinh ngạc ngẩng đầu, trông thấy Đồng Thế Quân, không khỏi ngây ngẩn cả người.

[Người như thế nào không đi vũ hội, lại một mình chạy đến nơi này?]

Ninh Viễn trầm mặc không nói.

Đồng Thế Quân nhìn thấy biểu tình tựa như sầu thương của Ninh Viễn, không khỏi nghĩ đến, có lẽ bởi vì đêm nay Lí Đông Hân cùng học tả ở bên nhau, vậy nên Ninh Viễn hân
[Hắn không thích người người cũng không nên như vậy.]

Nghe được lời của Đồng Thế Quân, Ninh Viễn không khỏi chấn động, sau đó ngẩng đầu lên nhìn anh.

[Thích Lí Đông Hân là rất không sai, nhưng người hắn thích là học tả, ta khuyên người vẫn là không nên suy nghĩ bậy bạ, đem hắn quên đi! Như vậy đối với cả người và hắn đều hảo.] Đồng Thế Quân khuyên giải an ủi Ninh Viễn.

[Người nói cái gì?]

[Lí Đông Hân chính là thích học tả.] Đồng Thế Quân muốn đánh thức Ninh Viễn.

Ninh Viễn gật đầu: [Ta biết.]

[Người như vậy một mình ngồi thương tâm cũng không để làm gì, người hiểu không? Cảm tình phải đi cùng với duyên phận.]

[Ta biết.]

[Cho nên người không thể tiếp tục thích Lí Đông Hân.]

Ninh Viễn kinh ngạc nói: [Người đang nói cái gì đó, ta không có thích hắn a.]

[Cái gì? Người rõ ràng là]

Đồng Thế Quân không khỏi do dự, chẳng lẽ chính mình nghĩ sai rồi?

[VẬY NGƯỜI THÍCH AI? NHẤT ĐỊNH PHẢI CÓ NGUYÊN NHÂN, NHẤT ĐỊNH PHẢI CÓ LÍ DO CHO NÊN NGƯỜI MỚI MỘT MÌNH Ở NƠI NÀY, NHẤT ĐỊNH CÓ NGUYÊN DO! VẬY NGƯỜI THÍCH AI?] ĐỒNG THẾ QUÂN từng bước ép sát, tới gần Ninh Viễn truy hỏi.

Ninh Viễn một bước lùi một bước, từ con đường nhỏ, lui dần đến bãi cỏ.

[VÌ SAO LẠI KHÔNG NÓI LỜI NÀO?]

Ninh Viễn càng trốn tránh Đồng Thế Quân càng đến gần, gần đến mức dường như có thể cảm thấy cả hơi thở trên người cậu.

[ĐANG NÓI CHUYỆN VỚI NGƯỜI A! VÌ CÁI GÌ PHẢI NHÌN TA NHƯ THẾ? VÌ CÁI GÌ NGƯỜI LẠI DỪNG ÁNH MẮT NHƯ VẬY ĐỂ NHÌN TA?]

Cho tới nay Đồng Thế Quân đều cảm thấy ánh mắt Ninh Viễn nhìn anh không giống như đối với những người bình thường khác, lúc này đây ánh mắt ưu nguyên u buồn kia đang nhìn mình, còn mang theo một tia hy vọng, chờ đợi, thậm chí cả ái mộ

Chính lúc ánh mắt hai người đang giao triền, Ninh Viễn luôn rất nhanh quay mặt cắt đi luồng sóng mắt.

[NÓI CHUYỆN VỚI NGƯỜI A? NÓI A?]

Ninh Viễn đã không thể muốn lui hơn nữa, cậu dựa hẳn lên một thân cây, ngừng lại.

Đồng Thế Quân bước tới trước mắt Ninh Viễn.

[NGƯỜI VÌ CÁI GÌ MUỐN DỪNG ÁNH MẮT NHƯ VẬY NHÌN TA?]

VÌ CÁI GÌ? VÌ CÁI GÌ? CHẴNG Lẽ NGƯỜI KHÔNG BIẾT NGƯỜI DỪNG ÁNH MẮT NHƯ VẬY NHÌN TA, SẼ LÀM TA NGHĨ RẰNG NGƯỜI THÍCH TA SAO? CHẴNG Lẽ NGƯỜI KHÔNG BIẾT NGƯỜI DỪNG ÁNH MẮT NHƯ VẬY NHÌN TA, SẼ LÀM TA THÍCH NGƯỜI SAO? ĐỒNG THẾ QUÂN trong lòng thầm la hét.

Ninh Viễn hơi hơi ngẩng mặt nhìn Đồng Thế Quân, trong bóng đêm, ánh mắt cậu sáng ngời thiêu đốt.

Tầm mắt Đồng Thế Quân dần hạ xuống bờ môi của Ninh Viễn, buồn bực vì sao cánh môi này không chịu nói?

Muốn cậu phải nói ra, bằng không cứ luôn chịu loại tra tấn này, anh chịu không nổi, chịu không nổi.

Đồng Thế Quân hơi nghiêng đầu, dần đem miệng mình đặt lên bờ môi Ninh Viễn.

Xúc cảm mềm mại, hơi thở ngọt ngào, đồng thời nhẹ nhàng mút lấy thật chậm, trong đầu Đồng Thế Quân nho nhỏ vang lên một thanh âm nhắc nhở anh, muốn làm cho Ninh Viễn nói chuyện, muốn khiêu khai cái miệng gắn chặt của cậu..... bắt quá không phải lấy tay là được rồi sao? Như thế nào lại dùng miệng của chính mình?

Đã không thể đưa ra đáp án cho vấn đề vừa tự đặt ra kia thêm nữa, ý nghĩ của Đồng Thế Quân nhanh chóng bị một cơn lốc hoa hồng cuốn qua, cái gì cũng đều rối loạn hết.

Có lẽ trong tiềm thức chính mình, đã sớm muốn hôn lên đám môi màu tím bạc thần ấy, có lẽ ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy cậu, xúc động này đã ngủ yên trong lòng..... Hương vị của đôi môi này tuyệt vời thực giống như mình đã tưởng tượng qua, không, phải nói rằng so với tưởng tượng của chính mình còn tuyệt vời hơn.

Đắm chìm trong nụ hôn nhẹ tới lúc sau, Đồng Thế Quân giang hai cánh tay nắm lấy thắt lưng Ninh Viễn, đem cậu ôm vào trong lòng, gắt gao ghì chặt, cảm nhận độ ấm từ cơ thể Ninh Viễn, thân thể ấy ở trong lồng ngực mình nhẹ nhàng rung động.

Sau dần Đồng Thế Quân đem đầu lưỡi đẩy vào trong miệng Ninh Viễn, cùng cậu giao triền một chỗ, cảm giác được cậu cũng giống như chính mình đã muốn bốc hỏa, cổ họng bùng lên một trận nóng rực, rạo rực một loại khát vọng ẩn sâu.

Lúc này Ninh Viễn cũng nâng lên cánh tay, vòng qua ôm cổ Đồng Thế Quân, chủ động nghênh liễu đón nhận, đáp lại anh.

Nụ hôn sâu giống như đem hai linh hồn giao hòa hợp tại một chỗ, khó khăn chia lìa.

Thời gian tưởng đã muốn trôi qua cả một thế kỷ, hai người kia mới chậm rãi tách nhau ra.

Nhìn ngắm Ninh Viễn kia đang nhìn mình, ánh mắt rõ ràng mang ý yêu thương, Đồng Thế Quân say mê chìm đắm.

Một trận gió nhẹ nhàng thổi qua, Đồng Thế Quân đột nhiên thanh tỉnh

Anh mở to hai mắt, nhìn chăm chăm Ninh Viễn.

Vừa rồi, chính mình đã phạm phải cái gì? Hôn một người con trai! Tình cảm bằng hữu dạng gì mà lại hôn hân?

Trời ạ!

[Người vì cái gì không phản kháng?] Đồng Thế Quân hét lớn.

Ánh mắt Ninh Viễn, từ si mê chuyển thành kinh ngạc, sau đó lại là thương cảm cùng bất đắc dĩ, cậu không biết phải nói gì, người này vừa mới hôn qua mình, nhanh như vậy liền thay đổi sắc mặt.

Phản kháng thế nào đây? Nói thật ra không phải chính mình vẫn luôn hy vọng một khác như vậy?

Giơ tay lên, Đồng Thế Quân không cần nghĩ ngợi đánh Ninh Viễn một bạt tai, làm đỏ bừng cả bên má:
[Người vì sao lại không phản kháng ta!]

Động thủ xong Đồng Thế Quân lại ngây dại, anh không thể khống chế được nữa hành vi của chính mình — vừa mới hôn hân, như thế nào lại đã đánh hân?

Đồng Thế Quân không biết phải làm sao cho phải, đột nhiên vội vã chạy đi, thẳng đến khi thân ảnh biến mất trong đêm tối.

Ninh Viễn tựa vào thân cây, nghiêng mặt, cúi đầu, không đưa tay đặt lên bên má vừa bị đánh.

Trên mặt không có đau, nhưng là..... tâm..... đau quá.

Anh vì sao lại có thể làm như vậy, anh tại cái thời điểm ấy..... Đồng Quân Võ, hân chưa từng một lần đánh qua Trữ Bạc Ngôn.

Một mớ sự tình hỗn loạn không đường thối lui đã nảy sinh trong đêm Giáng Sinh hôm ấy.

6. Chương 6

Một ngày giữa hè tại trấn nhỏ, Đồng Quân Võ lặng lẽ mang theo Trữ Bạc Ngôn ra ngoài thành chơi.

Bên sông nhỏ ở ngoại thành, Đồng Quân Võ kéo cao ống quần xuống sông mò cá, để Trữ Bạc Ngôn ngồi trên bờ dõi theo — Quân Võ lặng lấy ra một cái thùng kim loại cũ, tính mang chút cá trở về, như vậy sẽ khiến “ai đó” ít lời giáo huấn đi một chút.

Nhìn bộ dáng Đồng Quân Võ tìm bắt cá ở dưới sông, Trữ Bạc Ngôn thập phần hâm mộ: [Quân Võ ca, ta cũng muốn bắt.]

[Vậy người liền xuống đây.]

Trữ Bạc Ngôn vội cởi bỏ áo trên người, xắn cao ống quần nhảy xuống sông.

Hai người con trai một bên bắt cá một bên cười nói, Trữ Bạc Ngôn cho tới bây giờ chưa từng được vui vẻ đến như vậy.

.

Sau khi quơ được vài con cá không nhỏ, hai người mang theo chiếc thùng cũ, tiếp tục di chuyển dọc theo hai bờ ruộng tiến lên phía trước.

[Nhìn kìa, sơn dã hạnh (cây mơ núi hoang).] Đồng Quân Võ chỉ vào một thân cây reo lên.

Trữ Bạc Ngôn ngẩng đầu lên nhìn theo.

[Ta đã sớm biết chỗ này có cây a, hằng năm ta đều tới đây. Nha! Quả mơ còn chưa có chín.] Tuy là nói như vậy, Đồng Quân Vô vẫn leo lên một cây.

Trữ Bạc Ngôn nhìn lên, không ngừng cảm thấy lo lắng nói: [Quân Vô ca, cẩn thận đó!]

Sau khi leo lên cây, Đồng Quân Vô nắm lấy mấy cành lắc lắc cho mơ ở trên rơi xuống, Trữ Bạc Ngôn ở tại bên dưới cúi áo hứng nhặt quả mơ.

Chờ tới khi quần áo của Bạc Ngôn đã đầy hết, Đồng Quân Vô mới nhảy từ trên cây xuống, tùy tay chọn lấy một quả bỏ vào miệng cắn một miếng, sau đó liền nhăn mặt: [Oa! Chát!]

Trữ Bạc Ngôn nhìn đến mặt quỷ của Đồng Quân Vô liền vui vẻ cười không ngừng.

.

Mãi mê chơi đùa ở ngoại thành thẳng tới chạng vạng tối, hai tiểu tử mới mang râu cá bắt được cùng rau dại trở về.

[Về nhà nào, mẹ ta sẽ làm cá cho người ăn.]

[Ân.] Trữ Bạc Ngôn gật đầu, sau đó lại lo lắng hỏi: [Mẹ ta sẽ không đánh ta đi?]

[Sẽ không, ta sẽ không để cho thím đánh người, ta sẽ nói với thím người chỉ nhìn xem thôi, ta hứa đó!]

.

Vừa về đến nhà, nhìn thấy gương mặt lấm lem của hai đứa con, Đồng mẫu vội múc nước rửa mặt, nén giận mắng con trai: [Con dám tự ý đi chơi như vậy đi. Giỏi lắm! Ngày trường học được nghỉ lại không chịu xem sách vở, còn đi chơi? Đã vậy còn lôi kéo Bạc Ngôn đi đâu? Con không được lấy tật xấu cho khi con.]

Đồng Quân Vô một bên nghe giáo huấn, một bên hướng Trữ Bạc Ngôn tề mi lộng nhãn (đưa mày nháy mắt).

.

Đồng mẫu ở một bên, tay chân nhanh nhẹn đem cá đánh rửa sạch sẽ, lại nhặt chỗ rau dại, gói ghém cẩn thận, đưa cho Trữ Bạc Ngôn nói: [Đây, mang về cho mẹ con đi.]

[Cảm ơn thím ạ.]

[Nhìn xem, Bạc Ngôn của chúng ta thật là lễ phép.] Nói xong, Đồng mẫu lại trừng mắt lườm đứa con một cái.

Đồng Quân Vô hắc hắc cười không ngừng.

.

Nướng cá đã chín, Đồng mẫu soạn ra một phần, giao cho con trai: [Đây, mang qua mời nhà bên.]

[Hảo, mẹ! Ta đây ở nhà Bạc Ngôn ăn cơm nga?]

[Được rồi, được rồi!]

Đồng Quân Vô liền cùng Trữ Bạc Ngôn, ở Trữ gia vai kề vai, cùng ngồi ăn cơm.

...

Thời gian trôi qua, hai tiểu tử ngày nào giờ đã trưởng thành thành hai thiếu niên, tình cảm mỗi lúc thêm thâm thiết, tình thân như huynh đệ, quan hệ giữa Đồng gia cùng Trữ gia cũng ngày càng thêm gần bó.

Đã biết bệnh tình của Trữ Bạc Ngôn, Đồng Quân Vô không còn đề cập tới vấn đề tương tự mỗi khi nói chuyện, trong tiềm thức, hắn vẫn muốn bỏ qua cùng lắng tránh, quyết định muốn dùng thật nhiều hành động quan tâm và bảo vệ hơn nữa đối đãi Trữ Bạc Ngôn.

Tối hôm đó, Đồng Quân Võ và Trữ Bạc Ngôn cùng ngồi trên kháng, ăn đậu phộng (hạt lạc), nói chuyện phiếm.

Đồng phụ đi theo đại trưởng quỹ cùng nhau bởi một vị thương gia từ xa đến uống rượu, Đồng mẫu qua nhà Trữ gia, hiện nay trong phòng chỉ còn hai người bọn họ.

Nhìn thấy bộ dáng Trữ Bạc Ngôn cúi đầu thùy hạ hàng mi đen dài, Đồng Quân Võ không khỏi hắc hắc cười.

[Người cười cái gì?]

[Cười bộ dáng của người rất đẹp.]

Trữ Bạc Ngôn nâng tay lên che mặt: [Ta làm sao chứ?]

[Hắc hắc, ta xem xét.....người so với mấy người trên sân khấu kịch đẹp hơn nhiều.]

Trữ Bạc Ngôn tựa hồ có điểm không hài lòng: [Người nói cái gì?]

[Thật mà, người thực xinh đẹp.]

Trữ Bạc Ngôn cúi đầu không nói, khi khoe miệng thoáng mân nhanh, trên mặt cậu liền hiện lên cái xoáy lê nhàn nhạt.

Đồng Quân Võ bị hấp dẫn, nhin không được đưa tay lên, dùng đầu ngón tay chạm đến.

Trữ Bạc Ngôn vội né sang một bên, tránh đi tay của Đồng Quân Võ: [Người tại sao?]

[Hắc hắc, hắc hắc, không tại sao cả, nhìn thôi.]

[Người không nên động thủ.]

[Ta còn chưa chạm vào người.]

Trữ Bạc Ngôn động một chân mày: [Người nói cái chi?]

Đồng Quân Võ vội cúi đầu nhai đậu phộng: [Không có gì, không có gì.]

Một lát sau, Đồng Quân Võ lặng lẽ ngẩng đầu lên nhìn Trữ Bạc Ngôn, phát hiện cậu cũng không có thực sự sinh khí, yên lòng lại bắt đầu cười khúc khích.

[Đáng ghét, kẻ trộm mi lưu mắt này. (kẻ nhìn trộm a~)] Trữ Bạc Ngôn bắt măn bởi nụ cười của Đồng Quân Võ, trách cứ hần.

[Hắc, người không cho người khác cười ha.]

Rốt cục, nhắ nại không được Đồng Quân Võ mưu đồ nhích tới bên Trữ Bạc Ngôn, làm cho thân thể mình cùng cậu gần như dán tại một chỗ, ở một bên tai thì thầm: [Bạc Ngôn.....]

Nhiệt khí ấm nóng phảng phất bên tai, cảm giác ngứa ngáy làm cho Trữ Bạc Ngôn bất an muốn né tránh.

[Bạc Ngôn.....]

[Người làm gì a?]

Đồng Quân Võ cười đến không có hảo ý, trông như mèo muốn trộm cá.

[Bạc ngôn, lại đây, cho ta mi người một cái.]

[Cái gì mi một cái a?] Ánh mắt Trữ Bạc Ngôn duy trì trong suốt giây thơ vô tội, cậu không biết làm như vậy ngược lại càng khiến trong lòng Đồng Quân Võ bốc hỏa.

Không có nói năng gì nữa, Đồng Quân Võ trực tiếp tiến sát lại, ở trên mặt Trữ Bạc Ngôn hôn một cái.

[A!] Trữ Bạc Ngôn nhỏ giọng kêu một tiếng.

[Hắc hắc.] Đồng Quân Võ mặt dày vô sỉ nhe răng cười.

[Tại sao người làm như vậy?]

[Mi một cái thôi mà, không tại sao cả.]

Trữ Bạc Ngón che lại trên má chỗ vừa bị hôn qua, ánh mắt ngơ ngẩn nhìn đến Đồng Quân Võ.

Ánh mắt mông lung, thần môi nửa mở, dịu ngoan không chống cự, làm cho tâm Đồng Quân Võ càng thêm dâng lên nhiều ý niệm.

Ánh mắt chăm chú nhìn vào ánh mắt, Đồng Quân Võ đưa tay chế trụ khuôn mặt Trữ Bạc Ngón nâng lên, mạnh mẽ ở trên bờ môi ấy hôn một cái, phát ra ‘chu~’ một tiếng.

Trữ Bạc Ngón càng thêm kinh ngạc, không khỏi ngây dại.

Mèo ranh đã trộm được cá, mặt mày hớn hở, vui mừng khôn xiết.

Một lát sau, Trữ Bạc Ngón vẫn không nói gì, chính là chỉ chậm rãi, ngượng ngùng cúi đầu thấp hơn.

Đồng Quân Võ cười đến đắc ý: [Hắc hắc, thơm quá.....]

[Cái gì a, là hương đậu phộng đi!] Qua một hồi lâu, Trữ Bạc Ngón đỏ mặt nói.

[Hắc hắc, là người, là người.....]

Nhìn thấy Trữ Bạc Ngón bẽn lẽn, trong lòng Đồng Quân Võ lại bắt đầu dâng lên vô vàn yêu thương cùng thương tiếc. Bọn họ đều là con trai độc nhất trong nhà, không có huynh đệ, tình hữu nghị lúc đó như là tay chân, theo thời gian trôi đi, chậm rãi lại chuyển biến ra một loại tình cảm khác sâu sắc hơn.

.

Biết được bệnh tình của Trữ Bạc Ngón, hiểu được nỗi đau cùng sự cô đơn của cậu, Đồng Quân Võ càng thêm nghĩ muốn che chở hẳn, bảo hộ hẳn, chiếu cố hẳn, thương yêu hẳn, muốn hảo hảo làm người bạn luôn ở bên cạnh hẳn, cả một đời cũng không phải tách rời, như thế từ tình cảm huynh đệ ban đầu, cảm thông cộng thương tiếc, chậm rãi biến thành tình yêu, ngày càng sâu đậm.

Lớn mật sở hữu Trữ Bạc Ngón trong vòng tay của mình, dùng nhiệt độ cơ thể bản thân làm ấm hẳn, Đồng Quân Võ đem môi dán tại bên tai Trữ Bạc Ngón hỏi: [Người chán ghét ta sao?]

[Không.]

[Vậy hẳn phải là thích ta?]

Nhẹ nhàng một tiếng: [Àn.]

[Vậy về sau đều theo ta ở cùng một chỗ, chịu không?]

[Àn.]

Đồng Quân Võ từ sau lưng, cầm lấy bàn tay Trữ Bạc Ngón, đem tay cậu áp lên mặt mình, sau đó hé miệng, đem đầu ngón tay bỏ vào trong miệng mình, nhẹ nhàng cắn mấy đầu ngón tay xinh xinh của Bạc Ngón.

[A.....] Cúi đầu thét một tiếng chói tai, Trữ Bạc Ngón xấu hổ, gương mặt càng đỏ bừng hơn trước.

Ngước mắt lên, sợ hãi nhìn Đồng Quân Võ một chút, phát hiện trên mặt hẳn là nụ cười sùng ái cùng yêu thương vô bờ, lại thân thiết, lại ôn nhu. Hẳn vẫn bảo vệ cho mình, bảo hộ chính mình, một cảm xúc mông lung mà rõ ràng chậm rãi ở trong lòng Trữ Bạc Ngón bùng nổ.

Có thể bị hẳn như vậy ôn nhu thương yêu, thực tốt, chính mình sẽ không phải một người chịu đựng cô đơn, thống khổ..... hẳn nhất định sẽ một mực kề bên.

...

Ninh Viễn mở to hai mắt, từ trong mộng tỉnh lại, đưa tay chậm rãi lau đi dòng lệ mới trào ra nơi khóe mi. Cậu đau đớn biết tình yêu ôn nhu kia chỉ xuất hiện ở trong mộng, tuy rằng nói cảm giác kích động khi bị Đồng Quân Võ ôm chặt trong lòng ngực cho tới bây giờ vẫn có thể cảm nhận được, nhưng là nhận thấy cảm giác kia cũng hơn được điều gì?

...

Cuối tuần, Lưu Thục Trinh cùng Ninh Văn Sinh ở trong phòng ngủ, nhỏ giọng thương lượng sự tình.

[Sau khi được nghỉ, đã đến lúc lại đưa Tiểu Xa đến bệnh viện kiểm tra.]

Lưu Thục Trinh cúi đầu, lau nước mắt: [Mỗi lần đưa thằng bé đi khám sức khỏe, em đều thấy như một lần bước qua quỷ môn quan.]

[Tình trạng bệnh vài năm nay không phải vẫn tốt lắm sao? Bác sĩ cũng nói qua, uống thuốc đúng giờ, hảo hảo điều dưỡng, căn bản sẽ không có việc gì.]

Lưu Thục Trinh bất mãn nhìn chồng: [Cái gì không có việc gì? Là anh gần đây không chứng kiến bộ dáng hồn xiêu phách lạc của Tiểu Xa, sắc mặt thì sút kém. Đều tại anh, đáp ứng cho nó tham gia hội sinh viên, bao sự tình, nhiều chuyện phức tạp, lại còn muốn sinh khí đi.]

Ninh Văn Sinh biện giải cho mình: [Là em lo nghĩ quá lên thôi, nói ra em cũng không phải không rõ, Tiểu Xa không thích người khác coi nó như người bệnh, nó vẫn hy vọng có thể cống hiến vì trường học, vì người khác làm chút sự tình, em không nên luôn ngăn trở, sẽ khiến cho lòng thằng bé không được thoải mái. Thân thể nó vài năm trở lại đây cũng không tệ lắm, nó muốn quên đi bệnh tình của mình, em cũng đừng đề cập chuyện cũ nữa.]

Lưu Thục Trinh nghe, gật gật đầu, sau nó nín chặt tay áo chồng nói: [Em nói cho anh, thời gian này anh không được đi công tác, biết không?]

[Biết, biết.]

...

Xác định Ninh Viễn không thích Lí Đông Hân, bọn họ lúc đó cũng không có gì, Đồng Thế Quân tâm tình bình thản đi không ít. Nhưng là chỉ cần nghĩ đến nụ hôn đêm hôm đó, Đồng Thế Quân lại cảm thấy trong lòng rất không tự vị, cho nên sau đêm ấy, Đồng Thế Quân cũng không cùng Ninh Viễn nói chuyện gì nữa.

Nhận sai, Đồng Thế Quân không có kế hoạch xuất ngoại du ngoạn, không có tìm bạn học tụ tập, không làm thêm, thậm chí cả luyện tập bóng đá cũng đều không có, anh liên tiếp vài ngày đều ngồi ngốc ở nhà, điều này khiến Vương Tương Cầm kinh ngạc không thôi.

[Thằng bé này làm sao vậy? Thời kỳ nổi loạn tuổi trưởng thành không phải đã qua rồi hay sao?] Thời điểm cả nhà ngồi ăn tối với nhau, Vương Tương Cầm nói.

Đồng Hữu An nhìn đứa con trai, nở nụ cười: [Hậu kỳ thanh xuân.]

[Không phải là yêu rồi đi!] Vươn tay sờ sờ trán Đồng Thế Quân, Vương Tương Cầm còn nói thêm.

Đồng Thế Quân lắc đầu, nhưng không nói gì cũng không phản bác.

[Thật sao?] Vương Tương Cầm vẽ mặt kinh hãi.

[Không phải!]

[Đứa nhỏ này!]

.

Đồng Thế Quân đứng ở trong nhà, cái gì cũng đều không làm, anh đang nghĩ đến Ninh Viễn.....

Mỗi ngày, Đồng Thế Quân đem từng mảnh từng mảnh những ký ức được cùng với Ninh Viễn tình tứ hồi tưởng lại một lần: lúc ban đầu gặp nhau tại cổng trường, tân sinh kinh diễm trong tiệc tối chào đón, những tranh chấp cùng hiểu lầm sau khi cộng sự..... mỗi một lần mỉm cười, mỗi một câu đối thoại, mỗi một cái biểu tình..... nghĩ nghĩ chính mình đối cậu rất cuộc là cái cảm giác gì.

Một ngày, Đồng Thế Quân chợt nhớ đến Ninh Viễn hình như cũng sống trên đường Trữ Tĩnh này, liền không còn ở nhà ngốc, mà mỗi ngày đều ra phố, trên con đường Trữ Tĩnh dài thật dài, một lần lại một lần tiêu sái, tìm kiếm địa điểm Ninh Viễn có thể xuất hiện.

Sau khi tìm kiếm các căn hộ cùng nhà trọ, Đồng Thế Quân có điểm hối hận, chính mình hẳn là khi ở hội sinh viên nên điều tra lý lịch của Ninh Viễn mới đúng, hiện nay ở trường không có ai, muốn đi điều tra thám thính cũng vô pháp.

Một mực ở trên đường tìm kiếm tới ngày thứ mười. Sáng sớm hôm sau, đang lúc lang thang xung quanh khu nhà mình, Đồng Thế Quân phát hiện từ bên trong cánh cửa của một tòa nhà lớn đi tới ba người.

Ninh Viễn!

Là Ninh Viễn cùng cha mẹ cậu! Anh thấy ba người bọn họ ngồi lên xe rời đi.

Đã biết chỗ ở của Ninh Viễn, Đồng Thế Quân trong lòng hết sức hứng khởi, thầm nghĩ chỉ cần chờ ở nơi này, nhất định có thể nhìn thấy cậu, nhưng là phần sau khi gặp mặt muốn nói chút gì đó, Đồng Thế Quân còn chưa có nghĩ đến.

Một mực thủ trước cửa tới tận giờ Ngọ (13h-15h), xe nhà Ninh Viễn đã trở lại, xuống xe chỉ còn hai người, Ninh Viễn thế nhưng không có theo về.

Đồng Thế Quân đoán biết Ninh Viễn sẽ không phải là đi du lịch đi! Hoặc là đã về quê của cậu rồi, buổi sáng đi đâu đó là tiễn cậu ra sân bay? Nghĩ đến này, Đồng Thế Quân hối hận, sớm biết rằng như vậy thì ngay trước lúc hắn rời đi, chỉ bằng mình đơn giản hỏi thăm một câu cũng tốt.

.

Nằm trên giường ở bệnh viện, Ninh Viễn nhìn về nơi ngoài cửa sổ, suy nghĩ bắt đầu tung bay.

Không thể đếm được cậu đã vào viện bao lần, kiểm tra thể chất, phẫu thuật, tư vấn khám lại, phục hồi sức khỏe..... bản thân mình vừa sinh ra liền đã mang theo vết thương tại trái tim, đến tột cùng còn có thể sống được bao lâu?

Có đôi khi thật sự cảm thấy rất thống khổ, mang theo một thân thể ốm yếu, còn phải nhận bao đớn đau khi phẫu thuật, thật sự nghĩ tới buông xuôi, có lẽ chết đi còn cảm thấy thoải mái một chút, cha mẹ cũng có thể không cần như vậy vì mình mà thương tâm, nóng ruột nóng gan.

Chỉ là bầu trời xanh thẳm cùng biển cả mênh mông, hoa thơm cỏ lạ, chim muông ca xướng, ba ba, mẹ mẹ..... còn có anh..... hay là muốn sống sót, có thể sống tiếp, tóm lại vẫn tốt..... chỉ cần có tình yêu của anh ấy, chính mình nhất định càng thêm kiên cường dũng cảm.

Nhưng anh không phải là của mình, anh ta có yêu mình sao không? Anh hiện tại cùng chính mình, trước không chỉ nói đến đồng tính, chính là xem dịch ý kia cùng về mặt..... lại muốn nhớ tới lúc trước ai kia quá trên mặt mình một cái tát, Ninh Viễn có điểm ý lạnh tâm tro.

.

Ninh Viễn ở lại bệnh viện ba ngày.

Bác sĩ phụ trách đối Ninh Văn Sinh cùng Lưu Thục Trinh nói: [Tiểu Xa lần này kết quả kiểm tra vẫn không hề tồi.]

Lưu Thục Trinh lập tức òa khóc, Ninh Văn Sinh vội ôm lấy nàng.

Bác sĩ lại nói tiếp: [Chức năng cơ thể rất tốt, việc uống thuốc liên tục quả đã mang lại hiệu quả, hai người không cần lo lắng. Chính là tựa hồ Tiểu Xa gần đây tâm tình không được ổn định, hơn nữa còn có dấu hiệu mất ngủ, này không được tốt lắm. Cậu ấy không phải là có tâm sự gì?]

Lưu Thục Trinh nói: [Ta cũng hiểu được hình như là có, nhưng là nó không nói.]

[Cậu ấy muốn làm gì cứ để cậu ấy làm, đừng quá ngăn trở, nhưng là cũng không thể để quá sức mệt mỏi, về phương diện bài vở hai người không nên gây áp lực, phải làm cho cậu ấy được tận lực dưỡng khí, an thần, nhất định phải nghỉ ngơi thật tốt, còn lại qua mùa đông đến kiểm tra lần nữa.]

.

Ngồi trên xe trở về, Lưu Thục Trinh có ý khuyên Ninh Viễn không cần ở lại hội sinh viên công tác, nhưng là Ninh Viễn không đồng ý.

Tới trước cửa nhà, lúc xuống khỏi xe, Ninh Viễn phát hiện Đồng Thế Quân.

Theo ánh mắt của con trai, Lưu Thục Trinh cũng nhìn đến Đồng Thế Quân.

[Tiểu Xa, là bằng hữu của con ah?]

Ninh Viễn không có trả lời, đi thẳng vào nhà.

Lưu Thục Trinh lẩm bẩm: [Nhìn thấy có điểm quen mắt.]

7. Chương 7

Thật nhanh sau đó, những người già khu xã buổi sớm tập dưỡng sinh, đứa nhỏ chơi đùa, bà nội trợ đi mua đồ ăn sáng hay đàn ông đi làm đều biết chuyện, nói có một thanh niên mỗi ngày đều ở trước cửa nhà chờ người yêu.

Lưu Thục Trinh đem chuyện này nói với chồng: [Không biết là con gái nhà ai có điểm phúc kia, cậu trai trẻ thật sự rất cuồng nhiệt, mưa gió không đổi, mỗi ngày đều ở dưới nhà đợi chờ.]

Ninh Viễn không ra ngoài, tình huống như vậy vẫn tiếp diễn ngày này qua ngày khác. Cậu biết Đồng Thế Quân ở trước cửa chờ, chính là việc này có gì hữu dụng?

.

Một buổi sáng, Ninh Viễn một mình xuất môn, vốn tưởng rằng sớm như vậy có lẽ không chạm mặt Đồng Thế Quân, kết quả vừa bước khỏi cửa, Ninh Viễn liền thấy được anh.

Đồng Thế Quân cũng không có lập tức chạy lại, mà là tiêu sái ở phía sau Ninh Viễn không xa không gần, hai người cùng nhau dọc theo Trữ Tinh lộ hướng lưng chừng núi đi tới, mãi cho đến một vùng vịnh hình bán nguyệt, theo thềm đá, Ninh Viễn đi xuống bờ cát.

Chỗ vịnh này là nơi Ninh Viễn thích nhất, có thể ngồi nghe sóng vỗ, tĩnh xem triều tịch, thưởng thức trăng lên.

Ở không xa phía sau Ninh Viễn, Đồng Thế Quân đứng lại.

Ninh Viễn vẫn không có quay đầu.

Rốt cuộc Đồng Thế Quân lên tiếng đánh vỡ trầm mặc giữa hai người: [Nhìn ta đi, người vì sao không nói lời nào.]

[Giữa chúng ta chẳng có gì để nói cả.]

[Chúng ta không thể làm bằng hữu hay sao? Bằng hữu bình thường.]

Ninh Viễn ở trong lòng thẳm lắc đầu, không thể, thật sự không thể.

[Người chán ghét ta đến vậy sao?]

[Không.] Ninh Viễn quay đầu nhìn Đồng Thế Quân, chàng trai có danh xưng dương quang kia là một thanh niên anh tuấn, ánh mắt kiêu ngạo, trời sinh cá tính không muốn chịu thua ai, hai tay nhét trước túi quần jeans, đứng trên bờ cát, bộ dáng ấy giống như một chú sư tử sắp sửa xuất chinh chiến trường.

Nghe được câu trả lời của Ninh Viễn, Đồng Thế Quân cũng nhìn lại cậu, Ninh Viễn trong chiếc áo sơ mi trắng thùng thình bị gió biển thổi tung, thoát nhìn như thể bất cứ lúc nào cũng có thể dễ dàng bị gió cuốn đi.

[Không?] Đồng Thế Quân hỏi lại.

[Không. Mời người không cần đến tìm ta nữa, ta đối với người không có địch ý, có lẽ sẽ có người lấy chúng ta ra so sánh, nhưng là ta không có ý này, ta cũng chưa bao giờ nhằm vào người, ngay từ đầu, ta chỉ muốn

im lặng trải qua bốn năm học này, là người tự mình khơi mào sự tình, ta không phải thù địch của người, cũng không coi người là bằng hữu. Đồng Thế Quân, nếu người vẫn tiếp tục như vậy không thuận theo không buông tha, ta đây cũng chẳng còn cách nào khác, ta nghĩ sự tình liền như vậy coi như hết!]

[Nếu ta không muốn?]

[Đó là chuyện của người.] Nói xong Ninh Viễn xoay người muốn rời đi.

Đồng Thế Quân liền xông về phía trước, bắt lấy tay Ninh Viễn.

[Mời người buông tay ra.]

[Không.]

Cảm giác được Ninh Viễn phải rời đi, Đồng Thế Quân liền đuổi theo, phải rất vất vả mới có thể gặp mặt, không thể để cậu bỏ đi như vậy được. Chính mình rõ ràng có nhiều chuyện muốn nói, muốn nhất định đối cậu nói, muốn hảo hảo nói chuyện, chính là khi chân chính đối mặt cậu rồi, tình huống lại biến thành như vậy, nhưng vấn đề còn chưa được giải quyết, không thể để cho cậu đi.

Ninh Viễn bị giữ chặt liền giãy dụa đứng lên, tránh phải tránh trái.

Đồng Thế Quân lập lại kéo lấy, ngăn trở cậu rời đi.

Đương lúc né tránh, Đồng Thế Quân mãnh liệt ôm lấy Ninh Viễn, sau đó đợi tới khi cả hai người đều đứng lặng, lại một lần nữa, bọn họ hôn nhau.

Ninh Viễn đẩy mạnh Đồng Thế Quân ra, nhìn anh nói: [Đây là phương thức vũ nhục ta của người?]

Đồng Thế Quân mạnh mẽ lắc đầu: [Không! Không!]

[Được thôi, mục đích của người đã đạt được rồi, ta đi đây.]

[Không.....]

Ninh Viễn lại một lần nữa bị giữ chặt, lúc này cậu sử dụng lực đạo mạnh hơn, đem Đồng Thế Quân đẩy ngã xuống đất, xoay người bước đi.

Đồng Thế Quân ngồi trên nền cát, ảo não không thôi, chẳng lẽ chính mình trong mắt cậu, hình tượng lại vừa nhiều thêm hình ảnh một tên *** dục, thật sự rất không ổn!

...

Đồng Thế Quân tư tiền tưởng hậu (lo nghĩ trước sau), vẫn không thể giải quyết buồn khổ trong lòng, anh nghĩ tới Trầm Lệ Phương. Con gái có cách suy nghĩ khác, có lẽ nào ngược lại có thể đưa ra đề nghị gì hữu ích.

Vì thế Đồng Thế Quân quyết định hẹn gặp Trầm Lệ Phương tại một quán café yên tĩnh, đem tâm sự của mình nhất nhất nói nàng nghe.

...

[Người thích hẳn, người nhất định thích hẳn.] Vừa nghe xong thuật giảng thật dài của Đồng Thế Quân, Trầm Lệ Phương đưa ra kết luận của mình.

[Ta nghĩ đúng thế.]

Trầm Lệ Phương nhìn Đồng Thế Quân – chàng trai dương quang trước mặt, trong mắt mang theo tia u buồn, hàng mày kiết ngạo chiến mã đã nhăn lại.

[Này cũng không có gì kỳ quái, Ninh Viễn là Vương Tử.]

[Ta cũng không vì lý do này.]

[Được, được, không náo loạn nữa, vậy người tính làm sao bây giờ?]

[Ta không biết, ta cùng cậu ấy trong lúc đó hỏng rồi.]

[Theo như lời người nói, người thường thức hẩn, tiện đà thích hẩn, chính là các người căn bản không thể nào cầu thân, hiểu lầm chồng chất, đúng không?]

[Đúng vậy!] Đồng Thế Quân cúi đầu, sau đó như nghĩ ra điều gì, Đồng Thế Quân hỏi: [Người vừa rồi nói cái gì? Không kỳ quái? Chúng ta không kỳ quái?]

[Đương nhiên, ta cảm thấy không.]

[Làm sao lại có thể như vậy?]

Trầm Lệ Phương nói: [Bởi vì theo hiểu biết của ta về Ninh Viễn, hẩn là một nam sinh phi thường tốt, ta cũng thích hẩn, ái mộ hẩn. Đương nhiên, ta với người không giống nhau, ta thiên về đánh giá các phần con người hẩn hơn. Có một số việc người có lẽ không biết, bất quá ta nghĩ người biết được cũng không nhiều, Ninh Viễn hẩn làm tình nguyện viên cho hội phúc lợi, mỗi cuối tuần đều tới viện dưỡng lão hỗ trợ, còn quyên tiền định kỳ.]

[Thật sao?] Đồng Thế Quân lộ ra biểu tình kinh ngạc, [Cậu ấy thế nhưng cho tới bây giờ cũng không nói gì, việc ở Hội sinh viên đã không ít, cậu ấy còn có thể làm thêm nhiều chuyện như vậy?]

[Con người cậu ta chính là như thế, giúp đỡ người khác không hề kể lể. Không phải ta đã nói nam sinh các người thực đúng là sơ ý, nhiều lúc Ninh Viễn công tác ở trường, sắc mặt đều không tốt, rõ ràng là mệt mỏi, chính là các người không ai nói, hẩn cũng chưa bao giờ đòi hỏi phải nghỉ ngơi.]

Đồng Thế Quân kinh ngạc: [Ta còn nghĩ cậu ấy là người sắt.]

[Cái gì a? Người đều không có chú ý tới, mấy lần trong lúc hoạt động, sắc mặt hẩn trắng bệch phiếm xanh không phải sao? Chính là hẩn cái gì cũng không nói, một người kiên trì cố gắng, sau khi công tác xong mới tìm tới phòng y tế nằm xuống nghỉ ngơi.]

Đồng Thế Quân hồ thẹn cúi đầu.

[Ta cảm thấy người đối với Ninh Viễn có thành kiến, không cần nói cũng thấy chính bởi cậu ta đoạt của người nổi bật người liền nhằm vào hẩn, nơi chốn cùng hẩn đối đầu. Rất nhiều nam sinh không thích cậu ấy, bởi vì cậu ta là nhân vật hấp dẫn vài vị hoa khôi giảng đường, chính là các người cũng tự hiểu được, chúng ta vì cái gì thích hẩn? Không thể nào là không có lý do đi.]

Đồng Thế Quân ngồi im lặng nghe Trầm Lệ Phương giảng thuật.

[Học trường, học tả thiên vị cậu ta cũng có nguyên do, tất cả đều biết, ai là người có thành tích, ai là người có bản lĩnh, mọi người đều thấy rồi. Người thực sự xuất sắc, nhưng Ninh Viễn cũng thực xuất chúng, thậm chí vượt trội hơn, người không biết là vì sao phải không? Cậu ấy so với chúng bạn cùng lứa thành thực, cũng thực ổn trọng, điệu thấp mà nội liễm (ít giáo điều mà ẩn giấu nhiều tài năng). Khách quan mà nói thì hơn người nhiều phương diện.]

Đồng Thế Quân hắc hắc cười.

[Trước kia người như vậy đối hẩn, hiện tại còn dám nói thích hẩn, thật không biết các người phải thế nào mới tốt, ta nghĩ, hy vọng của các người không lớn.]

[Kỳ thực ta cũng hiểu được, cậu ấy như thế nào lại thích nam nhân? Chính là trong tâm ta không từ bỏ được cậu.]

Trầm Lệ Phương chính sắc (thái độ dứt khoát lại nghiêm túc) nói: [Ta cảm thấy mặc kệ là thế nào, người vẫn nên đi xin lỗi cậu ấy, như vậy mới đúng. Nói tạ tội, các người trong lúc đó gió êm sóng lặng, sau hăng nghĩ tới cái khác.]

[Xin lỗi?]

[Ân! Người hiểu lầm hẩn lại đánh hẩn, không nên xin lỗi?]

Đồng Thế Quân nghĩ nghĩ, sau gật đầu.

...

Khai giảng năm học mới.

Đồng Thế Quân vừa quay lại trường học việc đầu tiên làm là đi tìm Ninh Viễn, trong phòng đàn của hệ âm nhạc, anh tìm được cậu, Ninh Viễn không có ngừng diễn tấu, vẫn đang chăm chú trên những phím đàn.

Ngón tay thon dài nhẹ lướt trên những phím đàn đen trắng, thanh âm như khóc như than, chảy trôi khắp gian phòng.

Đồng Thế Quân đứng ở phía sau, lẳng lặng lắng nghe.

Một khúc kết thúc, Ninh Viễn xoay người lại, ngữ khí bình thản nhẹ giọng hỏi: [Có chuyện gì sao?]

[Ta.....]

Lo nghĩ suốt kỳ nghỉ, Ninh Viễn quyết định phải đem giấc mơ kia quên đi, hoặc là bắt nó chỉ làm giấc mộng, nó cùng sự thật quá đổi xa xôi, nên buông tay thôi đoạn cảm tình hư vô ấy, đó là lựa chọn tốt nhất, nếu không cậu đã muốn không thể lần nữa chịu đựng sự tra tấn ấy – thứ cảm tình phiền nhiễu chết tiệt.

Lại nhìn đến Đồng Thế Quân, Ninh Viễn cực lực bảo trì bình tĩnh.

[Ta muốn nói..... thực xin lỗi.] Nói xong, Đồng Thế Quân dừng ánh mắt ở trên người Ninh Viễn, chỉ mấy ngày nghỉ không gặp, cậu càng gầy hằn.

Một lát sau, thấy Đồng Thế Quân không mở miệng nữa, Ninh Viễn hỏi: [Người nói xong chưa?]

[A?]

[Nói xong, xin mời người đi đi, ta còn muốn luyện đàn nữa!]

Nhìn thái độ không mặn không nhạt của Ninh Viễn cùng gương mặt không chút biểu cảm, trong lòng Đồng Thế Quân lại dần bốc hỏa, nghĩ thầm, mình đã biết cú đầu, cậu cư nhiên không cảm động còn không coi trọng.

Đồng Thế Quân ta cũng không phải là nam nhân tùy tiện cúi đầu trước người khác.

[Nói xong!] Hét lớn một tiếng, Đồng Thế Quân quay đi, rầm một tiếng sập cửa đóng lại, căn phòng cách âm ơng ơng tiếng vọng.

Nhìn cánh cửa phòng đóng chặt, trên gương mặt Ninh Viễn, lộ ra một tia cười chua xót.

Thực cứ như vậy buông tay cũng tốt.

...

Cục Y tế Thành phố đến đại học Hương Đảo làm một chiến dịch tuyên truyền cộng đồng, kêu gọi sinh viên tham gia tổ chức hiến máu nhân đạo. Bởi vì là hoạt động công ích, phía trường học rất phối hợp, giáo Hội sinh viên cũng hỗ trợ mạnh mẽ trong việc tuyên truyền, hô hào sinh viên tích cực tham gia. Bởi vì có kinh nghiệm cá nhân, lần này Ninh Viễn trở thành một trong những người tối tích cực trong hoạt động.

Quan sát Ninh Viễn ở giáo hội đệ tử hết mình tuyên truyền, Đồng Thế Quân cảm thấy có điểm kỳ quái, bởi vì ngay từ đầu khai giảng, Ninh Viễn đã không giống với trước kia, thực quá năng nổ tham gia các hoạt động của giáo Hội sinh viên, trong khi lượng công việc giảm đi không ít; điều này khiến những người khác sau lưng phát sinh nghi luận, phải nhờ có Lí Đông Hân theo sau ngăn chặn, mấy lời dị nghị này mới không mở rộng, bất quá cậu cũng thật không chịu giảm bớt tham dự.

.

[Hừ! Loại tham thượng hám lợi phàm danh này, làm chuyện náo động, hấn đương nhiên tích cực.] Lúc ở ký túc xá thảo luận chuyện này, Hàn Ngâm Thần phân tích như vậy nói.

[Thật đúng là trò gãi ngứa trẻ con.]

Lí Á Quân nhẹ giọng hừ cười: [Bất quá ta nghe nói cậu ta hô hào mọi người dũng cảm hiến máu, chính mình lại không làm.]

[Thật sao?]

[Thực sự, đúng là thùng rỗng kêu vang, nói một đằng, làm một nẻo.]

Đồng Thế Quân nhíu mày, trực giác cách làm kia không giống tác phong của Ninh Viễn.

Từ sau lần ấy, Đồng Thế Quân để ý rằng phàm là hoạt động công ích, Ninh Viễn đều thực tích cực tham gia, không chỉ có hoạt động ngoại khóa của giáo Hội sinh viên, cậu vốn luôn luôn là kẻ hiếu học, cư nhiên cũng sẽ hy sinh việc học đi tham gia hoạt động công ích.

Đồng Thế Quân bắt đầu phát hiện, chính mình kỳ thật thực sự không hiểu Ninh Viễn.

Ninh Viễn cho dù bớt ở trường phát ra hào quang lấp lánh, nữ sinh theo đuổi cậu vẫn rất nhiều, Đồng Thế Quân trên một lần trông thấy Ninh Viễn cùng nữ sinh khác ở cùng một chỗ, chính là Ninh Viễn không có công khai thừa nhận quá bất cứ ai là bạn gái cậu.

...

[Hừ! Một người lại chiếm nhiều (nữ sinh) như vậy!] Hàn Ngâm Thần ở tại ký túc xá phát tiết đập bàn kêu.

[Người cao ráo như vậy, cũng có thể thế đi.] Lí Á Quân nửa giỡn nửa thật nói.

[Ta!?!]

[Đầu được không, hơn nữa người ta có tài ăn nói.] Trịnh Sĩ Trác cũng đến ồn ào.

.

Xuất phát từ chuyện Mã Thiến không nhận tấm lòng Hàn Ngâm Thần, vẫn đối với Ninh Viễn cuồng dại một lòng không đổi, Hàn Ngâm Thần trong tâm đối Ninh Viễn càng ngày càng bất mãn.

Loại bất mãn này rốt cuộc tại đây một ngày bạo phát.

Hôm đó, Mã Thiến cùng Ninh Viễn ở sân vận động bên cạnh nói chuyện, Đồng Thế Quân với mấy bạn cùng phòng đi qua, Hàn Ngâm Thần vừa trông thấy thân ảnh Mã Thiến liền bất động bước chân.

Từ xa nhìn lại, chỉ thấy hai người bọn họ không biết đang nói cái chuyện gì, nhưng từ hành động xem ra, Mã Thiến tựa hồ không nghĩ sẽ để Ninh Viễn rời đi, mà Ninh Viễn một mực khuyên bảo. Cuối cùng Mã Thiến đơn giản xông lên ôm lấy Ninh Viễn.

[Mẹ nó, tiểu tử này!] Hàn Ngâm Thần xiết chặt tay thành nắm đấm, đột nhiên chạy nhanh tới.

Mấy người khác cũng nhanh chóng đuổi kịp.

[Buông tay!] Hàn Ngâm Thần kêu lên.

Phát hiện có những người khác tại đây, Ninh Viễn nhẹ đẩy Mã Thiến: [Thỉnh buông tay ra, không cần như vậy.]

Mã Thiến đã muốn khóc, lắc lắc đầu không chịu.

Hàn Ngâm Thần xông lên, giật mạnh hai người kia ra.

Mã Thiến che mặt, nước mắt đứng lên.

[Tên hỗn đản này, người đối nàng đã làm cái gì?!] Hàn Ngâm Thần cao giọng, những người xung quanh thấy nơi này xôn xao cũng dần xúm lại xem.

Lí Á Quân vừa thấy Hàn Ngâm Thần bỏ qua phép tắc, giống như muốn đánh nhau, vội vàng kéo Hàn Ngâm Thần: [Đừng, không có chuyện gì mà.]

[Cái gì không có việc gì! Người đối nàng làm cái gì?!]

Ninh Viễn dùng ánh mắt xin lỗi nhìn Mã Thiến: [Ta nói với nàng, ta đã có người mình thích.]

Hàn Ngâm Thần nghĩ muốn đi lên, bị Lí Á Quân kéo lại, hần thẳng giẫy muốn thoát ra: [Người đã có người trong lòng, người đã có người người thích! Vậy người mỗi ngày cùng nàng một chỗ, tính như thế nào?]

[Chúng ta chỉ là bằng hữu bình thường.]

Gặp Ninh Viễn như vậy bình thản, Hàn Ngâm Thần càng thêm tức giận: [Người nếu cái gì cũng chưa làm, nàng như thế nào lại hiểu lắm!? Người dám nói người cái gì cũng chưa làm!?!]

[Chúng ta thực sự cái gì cũng chưa làm.]

Hàn Ngâm Thần lớn tiếng kêu: [Cái tên này, luôn luôn chiêu phong nhạ điệp, thay đổi thất thường, trong trường ai chẳng biết nói bạn gái người nhiều vô kể, đối với ai cũng đều không thật lòng, lừa gạt các tiểu nữ sinh. Cái gì vương tử, chó má! Hoa hoa công tử! (Playboy a~)]

[Ta không có lừa gạt bất kỳ ai.]

[Ít ỷ vào Lí Đông Hân sủng người liền muốn làm gì thì làm đi!]

Người chung quanh bắt đầu châu đầu ghé tai, thì thầm to nhỏ.

Hàn Ngâm Thần ôm bắt mãi áp lực đã lâu, hôm nay rốt cuộc phát tiết, cậu chỉ vào Mã Thiển bên cạnh còn đang khóc lóc nói: [Người biết rõ nàng thích người, người nếu không có ý gì, sẽ không muốn mỗi ngày cùng nàng ở một chỗ, người mang cái loại thái độ này, ai có thể không hiểu lắm! Nhìn nàng như vậy vì người khóc, người cao hứng đi, tổn thương lòng nàng, người cao hứng đi!]

Ninh Viễn căn bản không biết cách nào biện minh: [Ta không có, người chính là hiểu lầm ta.]

[Kia nàng vì cái gì khóc? Còn nói người không có?]

Hàn Ngâm Thần càng nói càng tức giận, mãnh liệt giạt ra khỏi tay Lí Á Quân, hướng Ninh Viễn đánh móc sau gáy.

Đồng Thế Quân cùng Trịnh Sĩ Trác vội vàng đến ngăn lại.

Những người khác vội chạy ra chắn giữa Ninh Viễn.

[Dừng cản ta, dừng cản ta, hôm nay ta phải hảo hảo dạy dỗ cậu, nhất định hảo hảo giáo huấn hẳn!]

Hàn Ngâm Thần điên cuồng đi lên lại bị kéo trở lại, lại phác đi lên.

Mọi người ba chân bốn cẳng ngăn trở, một mảnh hỗn độn.

Đồng Thế Quân đột nhiên cảm thấy được khuỷu tay mình giống như vừa đánh phải người nào đó.

Đột nhiên, một giọng nữ thét lên chói tai: [Aaaaaa.....]

Mọi người đang cố khuyên can lập tức dừng lại động tác.

Đồng Thế Quân huy động cánh tay dừng hình ở không trung.

Ninh Viễn đã té ngã trên đất.

Là Đồng Thế Quân, vốn ở giữa khuyên can, khuỷu tay anh vung lên, lại đánh trúng Ninh Viễn đang đứng một bên, đem cậu đả đảo ngã trên mặt đất.

Lần này đòn nghiêm trọng khiến khóe miệng Ninh Viễn bị đánh rách, một mảnh huyết ngân đỏ theo khóe miệng chảy tới tận cằm, cũng rơi trên chiếc áo sơ mi trắng của cậu.

[A!!!] Lại một mảnh thét chói tai.

Hàn Ngâm Thần cũng ngây ngẩn cả người.

Đồng Thế Quân hồi hận không thôi, không biết nên làm sao.

[Nhanh tới phòng y tế!] Một tiếng hét khác bùng tỉnh mọi người.

Ninh Viễn được đưa tới phòng y tế gấp.

.

Giáo viên y tế giúp Ninh Viễn tẩy đi vết máu, khử trùng miệng vết thương, yêu cầu cậu nằm theo dõi, một lát sau sẽ được trở về.

Ninh Viễn cũng nguyện ý lưu lại, cậu muốn làm cho trái tim đang nảy lên đau đớn của mình bình tâm một chút.

Lại một lần nữa bị anh đánh, tuy rằng lần này đây không phải do anh cố tình.

Ninh Viễn tự cười giễu cợt, tác động đến khớp miệng làm truyền lên đòn đau, khiến cho cậu phải méo mặt.

.

Vương Trinh và Lộ Giai là bạn cùng Ninh Viễn làm hoạt động công ích, nghe thấy sự việc đặc biệt lần này vội chạy tới phòng y tế xem cậu.

Nâng lên khuôn mặt Ninh Viễn, Lộ Giai đau lòng nhìn đến: [Thật là, như thế nào lại hạ tay mạnh như vậy.]

[Lần này nếu có thể bình ổn hết thấy, ta cảm thấy thực đáng giá.]

Lộ Giai không khỏi nén giận mắng Ninh Viễn: [Người a! Sớm hay muộn đều thế. Người vì cái gì không cùng Mã Thiên nói cho rõ ràng?]

[Ta đều nói rất rõ ràng.]

[Vậy mà người còn gặp nằng?]

[Cô ấy không phải kẻ thù địch, ta chỉ muốn cùng cô ấy làm bằng hữu bình thường. Nếu ta cự tuyệt không nhìn lại, đối với cô ấy thật không công bằng.]

Lộ Giai dùng ngón trỏ ấn đầu Ninh Viễn một cái: [Đúng là này cá tính ầm ập lại cố chấp, rốt cuộc là đi tới đâu!? Người không thể biểu đạt một ít tình cảm mãnh liệt hay sao?]

Ninh Viễn nghĩ nghĩ: [Ta..... ta không thể có được tình cảm mãnh liệt.] Đây hội yếu là mệnh của mình rồi.

Lộ Giai hất mái tóc dài, nhìn Vương Trinh ở bên cạnh: [Người khuyên cậu đi.]

Vương Trinh lắc đầu: [Ta? Ta không thể. Tiểu Xa làm chuyện gì, luôn có lý do của cậu, nếu người hướng Tiểu Xa thổ lộ, sau đó cậu đối người hờ hững, người nguyện ý hay sao?]

Lộ Giai nghĩ nghĩ, lắc đầu: [Không được, ta phải mỗi ngày nhìn thấy Vương tử Tiểu Xa.]

Ninh Viễn buồn cười, lại nhin xuống.

Vương Trinh nói: [Ta giúp người xin phép, người nên về nhà đi! Xảy ra chuyện này, chỉ sợ người gần đây lại trở thành đề tài bàn tán của cả trường.]

Ninh Viễn bất đắc dĩ gật đầu.

Sợ mẫu thân nhìn thấy lại xem vết thương như một sự cố đang tiếc, Ninh Viễn không có về nhà, cậu gọi điện thoại nói là cần ở lại trường đọc sách, mấy ngày này sẽ không trở về.

...

Đồng Thế Quân ở ký túc xá, cùng Hàn Ngâm Thần ngồi hút thuốc.

Vốn tưởng rằng đánh nhau sẽ bị xử phạt, bằng không ít nhất cũng bị gọi đến phòng kỷ luật, kết quả cái gì cũng không có.

Trịnh Sĩ Trác ở trên máy tính xem thông báo điện tử của hội đồng quản trị nhà trường: [Cái gì!?? Thật sự không có ai đề cập đến việc này.]

[Có thể họ sợ mất mặt, Vương Tử nhưng là lần đầu tiên công khai bị xấu mặt đi.]

[Người cư nhiên dám đánh Vương tử a!]

Hàn Ngâm Thần vừa nghe, vội phản bác: [Không phải ta, là Thế Quân.]

[Thế Quân thật là ngẫu, giáo huấn hần một chút cũng tốt, cho hần biết người khác đối hần bất mãn, bản thân sau này không nên như vậy.]

[Thế Quân, anh em tốt!]

Rõ ràng chính là tai nạn ngoài ý muốn, Đồng Thế Quân lại không thể nói thêm gì, không có lựa chọn nào khác đành bất đắc dĩ cười.

.

Ninh Viễn mang theo vết thương, đi bộ trong vườn trường, không để ý người khác ở sau lưng nghị luận chỉ trở.

Vô hình trung, này càng gia tăng áp lực tâm lý cho Đồng Thế Quân. Vì muốn biết Ninh Viễn có bị thương nặng không, Đồng Thế Quân đặc biệt chạy đến phòng y tế.

Trùng hợp đúng lúc bác sĩ cùng y tá hỗ trợ không ở đó, đợi một hồi cũng không thấy trở lại, Đồng Thế Quân nghĩ nghĩ liền ngồi trước máy tính, đem hồ sơ chẩn đoán của Ninh Viễn ra xem xét.

Anh rất nhanh tìm được thứ mình muốn, số liệu cho thấy này chỉ là ngoại thương, làm cho Đồng Thế Quân yên tâm không ít, vốn định tắt hồ sơ đi, nhưng rồi bị thúc đẩy bởi trí tò mò, ý niệm trong đầu Đồng Thế Quân liền chuyển đổi, lập tức kết nối với kho lưu trữ của hội học sinh.

Những hồ sơ này người ngoài không thể xem được, dùng máy tính trong trường cũng phải có mật mã mới có thể mở, nhưng là phòng y tế không như vậy, máy tính ở phòng y tế có thể trực tiếp tiến vào kho lưu trữ dữ liệu.

Mở ra hồ sơ điện tử của Ninh Viễn, điều đầu tiên đập vào mắt anh chính ảnh chụp cậu, ngay dưới đó là những hoạt động công ích xã hội Ninh Viễn bắt đầu tham gia từ thời trung học, nhận được không ít lời khen ngợi. Sau đó Đồng Thế Quân lại nhìn đến thời khóa biểu của Ninh Viễn, an bài rất dày, xem ra cậu quả là một học sinh phi thường chú trọng tới việc học.

Đột nhiên! Đồng Thế Quân chú ý tới một điều kỳ quái — nhiều chương trình học như vậy, nhưng không hề có tiết Thể dục.

Cẩn thận nhìn lại một lần, đích xác không có! Thể dục là môn bắt buộc, mỗi học sinh đều phải học, hơn nữa chương trình thể dục còn có thể lựa chọn nhiều hạng mục học khác nhau, chính là Ninh Viễn cậu một mục cũng không có.

Nheo mắt lại suy nghĩ, đích xác, không thấy Ninh Viễn có qua một tiết Thể dục, bất quá..... vì cái gì?

Đồng Thế Quân cẩn trọng đi xuống xem, phát hiện hồ sơ trung học của người khác, phần chương trình học có thể nhấp vào điền điểm tuyển hoặc xóa bỏ tùy chọn, nhưng là phần điểm bộ môn thể dục của Ninh Viễn, trực tiếp in màu xám, căn bản không thể nhấp chuột.

Vì cái gì Ninh Viễn lại đặc biệt như vậy?

Trên đường rời khỏi phòng y tế, Đồng Thế Quân cứ mãi suy nghĩ về vấn đề này.

8. Chương 8

Trữ Bạc Ngôn phát hiện, không biết bắt đầu từ khi nào tiểu đồng bọn luôn bên cạnh đã thay đổi, gương mặt vốn tròn trịa hình như dài ra, khuôn mặt dần có những góc cạnh rõ ràng, thiếu niên bướng bỉnh đã trở thành một thanh niên anh tuấn cao lớn.

Bản thân mình cũng cao lên, lại vẫn như cũ yếu đuối.

Quân Võ ca không cần cố sức cũng có thể đem mình ôm lấy, lại nhẹ nhàng buông.

Đồng Quân Võ đã muốn vào đại học, Trữ Bạc Ngôn lại bởi lý do thân thể phải lưu tại nhà, thực ra nghĩ đi tìm việc làm, nhưng là Trữ phụ Trữ mẫu kiên quyết phản đối.

Một ngày, hai nhà cùng ngồi ăn cơm. Trong bữa cơm, Đồng Quân Võ kể đến bao chuyện mới mẻ, Trữ Bạc Ngôn lắng nghe đầy ghen tỵ.

Đồng mẫu đột nhiên gợi chuyện: [Quân Võ, Vương thím ở thành tây hôm qua tới tìm ta.]

[Có phải hay không là bà mai mối?] Trữ mẫu tò mò.

[Ân, chính là vậy. Bà ấy nha! Vội tới tìm Quân Võ, muốn làm mai.]

Trữ mẫu lập tức cúp nhặt trí nhớ, thân thiện hỏi: [Cô nương nhà ai vậy?]

[Nói là một phường rượu nợ có hai khuê nữ, nhân cách không tồi, hơn nữa con gái nhà người ta còn biết chữ.]

Trữ phụ gật đầu nói: [Nhà bọn họ đã nghe nói qua, ta cũng có biết.]

Lúc này Trữ Bạc Ngôn run rẩy môi, nhìn Đồng Quân Võ, trong ánh mắt mang theo một mảnh bối rối.

Đồng Quân Võ hắc hắc cười: [Nha đầu nhà kia, ta thấy không được tốt lắm.]

[Tiểu tử ngươi còn kén chọn.]

[Đương nhiên, ta tuyệt vời như vậy. Còn không phải là nên tìm một người xinh đẹp, hảo một chút sao, ta vì cái gì không thể kén chọn.]

Đồng mẫu chỉ vào đứa con, đối Trữ mẫu nói: [Ngươi trông mà xem, hắc còn kén chọn?]

[Quân Võ là đứa rất tốt, bộ dáng không tồi, lại được ăn học, tương lai tươi sáng, nãi chính là nên tìm cho hắc một người vợ thật tốt.]

Trữ Bạc Ngôn ngồi ở một bên, cúi đầu, cảm lệ, không nói gì, trong lòng thương tâm thầm nghĩ: Đồng Quân Võ muốn thành hôn, hắc sẽ lập gia, về sau không bao giờ..... sẽ không bao giờ tìm đến mình nữa, sẽ không làm bạn mình nữa.

.

Hôm nay, Đồng Quân Võ lại tới tìm Trữ Bạc Ngôn.

[Bạc Ngôn, theo ta ra phố một chút đi!!!?]

[Không đi.]

[Kia — chúng ta đi nghe diễn.]

[Không đi.] Trữ Bạc Ngôn cúi đầu, cũng không liếc mắt một cái về mặt cười cười của người đứng bên cạnh.

[Làm sao vậy, không vui? Ai chọc giận ngươi sinh khí? Nói cho ta biết, ta cho ngươi xả giận.]

Trữ Bạc Ngôn vẫn không nói lời nào.

Phát giác Trữ Bạc Ngôn thật sự tức giận, Đồng Quân Võ vội ngồi xuống bên cạnh, quàng tay qua vai cậu, nhưng lại bị Trữ Bạc Ngôn đẩy ra một phen.

[Hắc, ta nói ngươi, làm sao vậy?]

[Ngươi về sau không cần đến nữa.]

[Cái gì nha?]

Trữ Bạc Ngôn ngược lên nhìn, ánh mắt đã có chút rưng rưng lệ, nhìn đến Đồng Quân Võ: [Quân Võ ca, ta biết ngươi rất tốt với ta, nhưng là ngươi về sau thật sự không cần lại đến nữa.]

Đồng Quân Võ luống cuống: [Ta..... ta không phải đã làm sai cái gì đi? Ngươi nói cho ta biết a! Ngươi đừng như vậy, Bạc Ngôn, ngươi như vậy làm ta rất đau lòng.]

[Ngươi không cần lại đến.]

[Vì cái gì? Dù sao cũng phải có nguyên do gì đó, có hay không?]

Trữ Bạc Ngôn chậm rãi nói: [Ngươi rồi cũng có một ngày muốn thành thân, chờ ngươi thành thân, có tân gia, sẽ không có thời gian tới tìm ta nữa, kia còn không bằng hiện tại ngươi liền không tới nữa, như vậy so ra còn tốt hơn.]

[Hải! Ngươi là nói này a, ngươi đừng nghe lời mẹ ta nói, nha đầu kia ta căn bản thấy rất chương mắt nha.]

[Người sẽ luôn tìm ta nha!?!]

Đồng Quân Vô thân thủ nâng cằm Trữ Bạc Ngôn lên, làm cho cậu nhìn vào mắt mình: [Đương nhiên, ta luôn luôn tìm tới a, ta từ năm bảy tuổi ấy, liền vô cùng coi trọng hần.]

Lời nói nhỏ nhẹ nỉ non vang bên tai Trữ Bạc Ngôn — [Ta ngay từ lần đầu tiên nhìn vào mắt của người, liền một lòng coi trọng người, người là của ta.]

Gương mặt Trữ Bạc Ngôn xẹt qua một tia vui sướng, sau đó hần lại lắc đầu: [Không được, chúng ta không được.]

[Có cái gì không được, ta thích người, chỉ cần ta thích người là được.]

[Không được, người nên thú một người vợ.]

Đồng Quân Vô lộ ra một tia cười xấu xa, đẩy cằm Trữ Bạc Ngôn lên một chút: [Người không phải là vợ ta sao?]

Trữ Bạc Ngôn đỏ mặt: [Người nói gì nha!?!]

[Ta a! Lòng ta sớm đã đem người coi là vợ. Còn nhớ hồi tiểu học lần đó, bọn chúng dám dụ dỗ người không? Khi đó ta đánh bọn chúng là bởi bọn chúng quấy nhiễu người, trái tim ta thực đã coi người là vợ.]

Trữ Bạc Ngôn do dự nói: [Nhưng là chúng ta.....]

Đồng Quân Vô thân thủ ôm Trữ Bạc Ngôn trong vòng tay, không thèm quan tâm tới tư thế hai người: [Người là vì lời nói của lão thái thái nhà chúng ta đi! Nói cho người, không cần phải để ý lời nàng, nàng nói lấy nha đầu này, ta một cái cũng không để tâm, chờ xem thời điểm thích hợp, ta liền đem chuyện chúng ta nói cho nàng biết.]

[Lão thái thái: mẹ – nhưng mang ý nói người mẹ này giáo lí tham quản (nhiều chuyện); này Yuu bảo là giống một số bạn trẻ hay gọi mẹ: “bà già nhà tao” eh]

[Dì nhất định sẽ sinh khí.]

[Có thể! Không quan trọng, chúng ta cũng từ từ tác động bọn họ, một ngày không được vậy hai ngày, hai ngày không được vậy ba ngày, một ngày nào đó, tác động tới toàn thể bọn họ đều đồng ý.]

Trữ Bạc Ngôn gương mặt nhìn Đồng Quân Vô: [Này, được chứ?]

[Có cái gì không được, chẳng lẽ bọn họ có thể đánh hai ta sao? Mà nếu như đánh thực, ta liền mang người đi, còn nói không thể đi? Có ta, còn có người.]

Trữ Bạc Ngôn vội giữ lấy tay Đồng Quân Vô: [Đừng, đừng.]

[Dù sao ta cũng không sợ, ta vẫn là muốn tốt, dù bọn họ nói không vừa ý, cũng sẽ không đối xử không tốt với người, mẹ người thương người, mẹ ta cũng thương người, đương nhiên mẹ ta cũng đau ta, cho nên một ngày nào đó, bọn họ nhất định sẽ đồng ý. Chờ đến ngày người vào nhà chúng ta, mẹ ta chuẩn cao hứng.]

[Ta thành thân ư?]

Đồng Quân Vô hắc hắc cười, thân thủ ở trên gương mặt trắng trẻo của Trữ Bạc Ngôn sờ soạng một chút: [Đương nhiên người sẽ thành thân, ta cũng thành thân, cùng bắt đầu những điều tốt đẹp, ta chưa có của hồi môn nha.]

Trữ Bạc Ngôn đánh Đồng Quân Vô một cái: [Người sẽ không làm quá lên chứ.]

Ôm lấy Trữ Bạc Ngôn, Đồng Quân Vô mơ ước: [Chờ ta tốt nghiệp rồi, ta liền tới hiệu buôn tây tìm một công việc, làm việc thật tốt, nỗ lực kiếm tiền. Người ở nhà, ta mỗi ngày trở về bên người, chúng ta cùng nhau dạo phố, nghe diễn.]

[Thật sự có thể chứ?]

[Nhất định có thể! Tin tưởng ta. Ta sẽ hảo hảo chiêu cố người, thú người, cả đời cũng sẽ không rời người.]

Nằm ở trước ngực Đồng Quân Vô, Trữ Bạc Ngôn hỏi lại: [Thật vậy chăng?]

[Ta nếu dối gạt người, trời tru đất diệt!] Trịnh trọng phát hạ lời thề, Đồng Quân Vô quyết định cả đời chăm sóc Trữ Bạc Ngôn.

.

Quả nhiên, Đồng mẫu vì việc hôn sự của đứa con, thu xếp khí thế ngất trời, Đồng Quân Vô ngược lại hồ hững, như là đối với hắn dường như không có quan hệ gì.

Đồng mẫu chỉ có thể lo lắng suông, một chút biện pháp cũng không có.

Kế hoạch của Đồng Quân Vô chính là, chờ khi mình tốt nghiệp xong có một công việc phù hợp, có thể tự thân chống đỡ xây dựng một gia đình, đó cũng chính là lúc đối diện thẳng thắn mọi người, đến lúc đó, hết thấy phản đối cũng không thể trở thành chướng ngại cản trở giữa mình cùng với Trữ Bạc Ngôn.

Nhận được lời hẹn ước của Đồng Quân Vô, Trữ Bạc Ngôn bình tâm không ít.

Cái nắm tay này của đôi yêu, vô luận thế nào, cũng không thể buông ra; chỉ cần có hắn, chính mình nhất định sống sót, hảo hảo sống tốt.

...

Thời điểm gần cuối năm tại cửa ải, Trữ phụ cần đi tới các đại lý bán hàng khác, Đồng phụ cũng có việc phải đi xa.

Một hộ gia đình khá giả ở thành tây có tin vui đám cưới, bởi vì là chuyện đại sự, chủ gia thỉnh Đồng mẫu cùng Trữ mẫu tới hỗ trợ, hai người còn phải ở tại nhà họ vài ngày.

Đồng mẫu dặn dò Đồng Quân Vô chăm sóc Trữ Bạc Ngôn, dặn bọn họ phải cùng ở tại Đồng gia.

Tối buổi tối, hai người con trai cùng nhau nấu cơm.

Mấy giọt dầu sôi bắn ra làm phỏng ngón tay Trữ Bạc Ngôn, Đồng Quân Vô vội cầm lấy, đem ngón tay bỏ vào miệng mình, nhẹ nhàng liếm.

Trữ Bạc Ngôn đỏ mặt, vội rút tay trở về.

.

Khi ăn cơm, Đồng Quân Vô tự rót cho mình một chén rượu nhỏ.

[Người học được uống rượu từ khi nào vậy?] Trữ Bạc Ngôn ngạc nhiên hỏi.

[Đàn ông phải thế!]

Trữ Bạc Ngôn cười nhạo: [Đồng thúc của ta mới là đàn ông, người?]

Đồng Quân Vô hếch một bên mày: [Ta làm sao?] Nói xong, tiến lại gần đem Trữ Bạc Ngôn đặt trên ghế, [Cho người xem ta không phải là đàn ông!]

[A! Đừng nháo.]

.

Đêm đã khuya, hai người còn không có buồn ngủ, dựa vào nhau cùng nghe tiếng côn trùng kêu vang ngoài cửa sổ.

Ôm lấy Trữ Bạc Ngôn, Đồng Quân Vô chậm rãi vuốt ve cậu, một tay nâng lên cằm Bạc Ngôn, làm cho cậu nhìn vào mình, ngón tay chậm rãi xẹt qua thân môi màu tím.

Tựa hồ theo bản năng, Trữ Bạc Ngôn mở miệng ra. Ngón tay Đồng Quân Vô chạm đến bộ phận ướt át, sau đó chậm rãi trượt vào trong.

Đồng Quân Vô mãnh liệt ôm lấy Trữ Bạc Ngôn, vững chãi đem lưng cậu dán sát trong ngực mình, sau đó nhỏ giọng nói: [Bạc Ngôn, đêm nay người cho ta đi.....]

[Cái gì?]

[Ta.....] Đồng Quân Võ gắt gao nhìn chăm chăm Trữ Bạc Ngôn, hần tin đối phương nhất định biết được mình muốn nói tới chuyện gì, mặc kệ là rõ ràng hay mờ lung, nhưng là cậu nhất định hiểu được.

Trữ Bạc Ngôn sợ hãi thu người lại, đem cả cơ thể đứng lên: [Quân Võ ca.....]

[Được không?]

Trong bóng đêm, ánh mắt Đồng Quân Võ thực dọa người, hiển lộ ra dục vọng cùng cơ khát, làm cho chân tay Trữ Bạc Ngôn luống cuống.

[Ta.....]

[Bạc Ngôn, ta muốn người, người là của ta.]

Thân thủ đem Trữ Bạc Ngôn đặt trên giường, Đồng Quân Võ nhìn cậu, sau đó dần hạ xuống thân mình.

Một chốc kia môi chạm môi, Trữ Bạc Ngôn nhắm lại hai mắt.

Mang theo cơ khát lẫn nhau thâm trọn nụ hôn, Đồng Quân Võ thân thủ, giải khai khuya áo Trữ Bạc Ngôn.

Chỗ mẫn cảm nơi xương quai xanh bị nhẹ nhàng cắn đến, Trữ Bạc Ngôn không khỏi thốt ra tiếng, thanh âm kêu lên bật khỏi miệng lại chuyển thành tiếng rên rỉ ngọt ngào mê mị: [Àn.....]

Thanh âm mê người càng thêm kích thích Đồng Quân Võ, động tác của hắn dần thêm táo bạo phóng dăng.

Chẳng bao lâu quần áo của hai người đã bị mở một nửa, Đồng Quân Võ trải rộng những nụ hôn khắp da thịt lỏa lồ của Bạc Ngôn.

[Nha... Quân Võ ca.....]

Trữ Bạc Ngôn ôm chặt lấy vai Đồng Quân Võ, giống như khẩn trương lại vừa sợ hãi.

Tình triều xa lạ mạnh mẽ chảy tràn khắp thân thể hai người, khẩn trương muốn phóng xuất ra ngoài.

Lúc sau toàn bộ quần áo đều bị ném xuống, Đồng Quân Võ đưa tay với lấy chăn, dùng nó bao quanh hai thân thể trần trụi đang gắt gao giao triền.

Nâng lên khuôn mặt của Trữ Bạc Ngôn, Đồng Quân Võ lần nữa hôn tới: [Bạc Ngôn.....]

[Quân Võ ca.....]

[Bạc Ngôn, người là của ta...]

...

Ninh Viễn phút chốc mở to mắt, phát hiện chính mình nằm trên giường, bốn phía một mảnh tối đen, với lấy đồng hồ báo thức trên tủ đầu giường nhìn đến, đã gần ba giờ sáng.

Chính mình cứ nhiên nằm xuống liền ngủ quên, thậm chí ngay cả chăn cũng không đắp. Mẫu thân nhất định nghĩ đến mình đã ngủ mới không có tiến vào quấy rầy, bằng không nhìn thấy bộ dạng này, nhất định sẽ lại phản nản.

Lặng lẽ đứng dậy đến phòng tắm rửa mặt, mang theo tâm tình chán ghét chính mình, Ninh Viễn tẩy đi bạch dịch màu trắng vương lại trên đùi.

...

Trở lại trường học, Đồng Thế Quân lại đi tìm Ninh Viễn, bất quá Ninh Viễn tựa hồ cố ý không gặp mặt, lặng lẽ né tránh, một cái vườn trường to như vậy, muốn tìm một người cũng không phải việc dễ dàng gì.

Liên tiếp một tuần trôi qua, Đồng Thế Quân không thấy được mặt của Ninh Viễn, khiến cho anh tức sôi máu.

Nhớ ra Ninh Viễn không ở tại trường, Đồng Thế Quân đơn giản lại sử dụng thất sách như trong kỳ nghỉ kia, hằng ngày đứng ở dưới lầu Ninh gia chờ đợi.

Ninh Viễn giống như sớm đoán được, cố ý né tránh.

Rốt cuộc..... vẫn là không may cho Đồng Thế Quân nhìn thấy mình xuống lầu đi siêu thị mua sắm.

.

Nhìn thấy Đồng Thế Quân bắt đầu đuổi tới, Ninh Viễn nín chân bỏ chạy, Đồng Thế Quân nôn nóng đuổi không tha.

Ninh Viễn không thể chạy quá nhanh, Đồng Thế Quân lại là thành viên đội bóng đá, sức lực của cơ chân không phải tầm thường, rất nhanh liền bắt kịp.

[Người chạy cái gì?]

[Người không cần xen vào.]

[Ta cũng không ăn người.]

[Ta không muốn gặp lại người.]

Đồng Thế Quân bắt lấy tay Ninh Viễn lôi kéo: [Ta có lời muốn hỏi người?]

Ninh Viễn dừng giây dụa: [Mau nói đi.]

Thở hổn hển, Đồng Thế Quân một tay chống hông, hỏi: [Ta hỏi người, người vì sao không hề có khóa học thể dục?]

Ninh Viễn ngậy ngẩn cả người, chẳng lẽ Đồng Thế Quân đã muốn tìm hiểu thân thể không muốn để người khác biết của mình?

[Vì sao lại không có, thậm chí chương trình học điện tử trong ngoài của người, tất cả khóa học liên quan đến thể dục đều là màu xám, căn bản không hề có, đây là vì sao? Người vì sao lại đặc biệt như vậy?]

Sắc mặt Ninh Viễn đã trở nên tái nhợt.

[Người làm sao vậy? Sao lại.....]

Cân bằng tâm tình một chút, Ninh Viễn nói: [Đây là chuyện của ta, không cần người quản.]

[Ta không có ý tứ gì khác, người đừng hiểu lầm, hồ sơ lưu trữ trong trường đều ghi như vậy, ta nghĩ đây là người đã được cho phép, ta chỉ là có chút lo lắng, người không phải là thân thể có bệnh?]

Ninh Viễn không muốn lại cho Đồng Thế Quân ép hỏi, đơn giản hét lên một tiếng: [Này không khiến người lo!] Sau đó xoay người bước đi.

Đồng Thế Quân vội vàng kéo cậu: [Ninh Viễn, người hãy nghe ta nói.....]

Ninh Viễn đột nhiên cảm thấy một trận đất trời chao đảo, trước mắt tối sầm lại, chỉ còn nghe bên tai tiếng kêu tên: [Ninh Viễn! Ninh Viễn!]

Ý thức dần mờ lung, sau đó hết thấy đều biến mất.

...

Trong văn phòng, y sư Vương thấp giọng hỏi: [Tại sao lại phát sốt?] Thanh âm tuy rằng không lớn, nhưng lại bao hàm trách cứ.

Lưu Thực Trinh cùng Ninh Văn Sinh đứng sóng vai, cúi đầu, gương mặt đầy tự trách, một lời cũng không dám nói.

[Các vị cũng không phải không biết, Tiểu Xa có bệnh tim, phát sốt đối với cậu ấy mà nói có ý nghĩa gì!]

Lưu Thực Trinh bật nước mắt rùng rùng.

Y sư Vương nhìn thấy tình cảnh, vội nói thêm: [Thực xin lỗi, xin đừng như vậy, tôi cũng là trong lòng lửa nóng, tình trạng Tiểu Xa từ sau mùa đông vẫn thực tốt, đột nhiên lại xảy ra như vậy, tôi cũng.....]

[Bác sĩ, chúng tôi hiểu.]

[Lần này đưa tới kịp thời, may là không có việc gì. Muốn nhắc nhở cậu ấy, ngàn vạn lần không được để bản thân mệt mỏi, càng không thể để bị sốt, chính mình nên chiếu cố thân thể của mình. Đương nhiên, lời này tôi cũng sẽ nói với cậu ấy. Ở bệnh viện tĩnh dưỡng một tuần, sau đó có thể trở lại đi học rồi. Còn có, cậu thanh niên đưa Ninh Viễn tới đây, rất tốt, phản ứng rất nhanh, tôi cũng muốn cảm ơn cậu ấy.]

[Ân.]

.

Ra khỏi văn phòng của bác sĩ, Lưu Thục Trinh cùng Ninh Văn Sinh liền nhìn thấy Đồng Thế Quân.

Ninh Văn Sinh nắm lấy tay Đồng Thế Quân, liên tục nói lời cảm ơn: [Thật sự rất cảm tạ cháu!]

[Xin đừng khách khí, con vừa đúng lúc..... vừa vặn đi tìm cậu ấy, mới thấy cậu ấy liền.....]

[Lần này ít nhiều cũng nhờ cháu, cảm ơn!]

Lưu Thục Trinh nhìn mặt Đồng Thế Quân, cảm thấy giống như đã từng quen biết, có một loại cảm giác thân thiết không thể hiểu.

[Cháu tên là?]

[Con gọi là Đồng Thế Quân, cùng Ninh Viễn là bạn học, con học ở học viện Kinh tế và Tài chính, cùng cậu ấy là thành viên Hội sinh viên.]

[A! Nguyên lai là bạn học của Tiểu Xa.]

Đồng Thế Quân rất muốn biết bệnh tình của Ninh Viễn, anh thành khẩn hỏi: [Bá phụ, bá mẫu, có thể cho con biết Ninh Viễn là có bệnh gì không?]

Lưu Thục Trinh nhìn chòng liếc mắt một cái, lại nhìn Đồng Thế Quân: [Này..... Tiểu Xa không thích người khác biết chuyện nó có bệnh, nó không muốn người khác đối với nó có phần kính cẩn hay là được chiếu cố nhiều hơn.]

[Con cam đoan không nói cho người khác biết, con thật sự thực lo lắng cho cậu ấy.]

Gặp Đồng Thế Quân như thế chân thành quan tâm, Lưu Thục Trinh nói: [Tiểu Xa nhà chúng ta, nó là bị bệnh tim bẩm sinh.]

[Bẩm sinh.....]

[Phải, vừa sinh ra trái tim nó đã có vấn đề.] Nói xong, Lưu Thục Trinh thở dài một tiếng.

Đồng Thế Quân biểu tình ngơ ngác, nửa ngày không hề động.

[Mong cháu không đem chuyện này nói cho người khác biết.]

[Hảo, con nhất định sẽ không.]

.

Buổi tối, Đồng Thế Quân không có quay về trường học mà là ở tại nhà, cậu cần yên tĩnh để suy nghĩ một số chuyện.

Ngã lên giường của chính mình, Đồng Thế Quân lần lượt hồi tưởng lại mọi sự việc, làm cho suy nghĩ từ từ trở nên rõ ràng.

Vì sao Ninh Viễn không có hiến máu, vì sao cậu không tham gia đại hội thể dục thể thao, vì sao cậu như thể nhiệt tâm với công việc chung, vì sao Lí Đông Hân đối Ninh Viễn quan ái.... Mấy vấn đề này đều đã có đáp án —— bởi vì trái tim của cậu ấy.

Chủ nhiệm hệ của Ninh Viễn nhất định biết chuyện này, Lí Đông Hân cũng biết, cho nên mới bắt tri bắt giác phá lệ chiếu cố cậu. Chính là ở trong trường, Ninh Viễn không có tỏ ra có gì khác với chúng bạn học, cho nên người ta mới ghen ghét. Chính là Đồng Thế Quân trăm triệu lần không ngờ, một vương tử bình thường hoàn mỹ không sút mẻ như Ninh Viễn, thế nhưng vừa sinh ra lại đã mang theo một trái tim không được toàn vẹn.

Đồng Thế Quân bắt đầu hối hận hiểu lầm anh đối với Ninh Viễn, cùng với hết thấy những việc đã làm, đồng thời cảm thấy cậu kỳ thật rất vĩ đại.....

Nguyên lai cậu mang theo một trái tim có bệnh, phảng phất tùy thời mà phát nổ như quả bom hẹn giờ, cho nên Ninh Viễn tiếp nhân đãi vật, thái độ đối với mỗi người mỗi khác, này cũng là lí do cậu cái gì cũng không tranh giành, bởi vì có tranh rồi cũng vô ích. Cậu cùng mọi người đều là bằng hữu, cậu cự tuyệt mọi lời thổ lộ yêu đương, cậu khoan dung, ôn nhu, cậu chưa bao giờ giận dữ, chưa bao giờ cao giọng quát mắng, cậu một lòng nhiệt tình làm tình nguyện, nỗ lực vì lợi ích chung, phục vụ cộng đồng.... Bởi vì cậu muốn lưu lại chút gì đó, đồng thời là cậu sợ.....

Đồng Thế Quân đột nhiên cái gì cũng hiểu được.

Tư tiền tưởng hậu, Đồng Thế Quân ngổn ngang trăm mối cảm xúc, nói không nên lời cái gì tư vị.

Gặp lại, nhất định phải hảo hảo nói chuyện, cùng cậu làm bằng hữu! Không, phải so với bằng hữu thân tình mật thiết hơn.

9. Chương 9

Lúc thấy Ninh Viễn đã hồi phục trở lại tới trường học, Đồng Thế Quân lập tức hướng cậu đi tới, Ninh Viễn không có lập tức xoay người rời đi, mà là lặng lẽ đứng đó.

Hai người lẳng lẳng đứng đối diện trên con đường mòn dẫn tới thư viện.

[Ta biết người hần sẽ đi từ đây.]

Ninh Viễn không có mở miệng.

[Người cần đến thư viện mượn tài liệu tham khảo.] Đồng Thế Quân vừa lòng với mạng lưới thông tin tình báo của mình.

[Hôm đó, cảm ơn người.]

[Không cần khách khí.]

[Người nhất định đã phải chịu đựng không ít đau đớn.]

Ngữ khí dị thường ôn nhu làm cho Ninh Viễn trong lòng chấn động, quen biết lâu như vậy, nhưng chưa từng thấy cậu ta quan tâm như thế.

[Ta không có gì.]

Đồng Thế Quân si ngốc nhìn Ninh Viễn đang bất động.

Ninh Viễn cúi đầu: [Ta đi đây.]

[Khoan đã.] Đồng Thế Quân vội vàng chạy tới, bắt được Ninh Viễn: [Ta còn muốn nói ra suy nghĩ của mình.]

[Quên đi, không cần nói.]

[Ta trước kia hiểu lầm người, ta thực thật có lỗi!] Nói xong, Đồng Thế Quân cúi đầu thật sâu.

Ninh Viễn có điểm khó xử, vội đỡ anh: [Không cần phải như vậy, đều..... coi như hết!]

[Còn có...] Ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt Ninh Viễn, Đồng Thế Quân hít một hơi, định thần một chút, sau đó thực trịnh trọng nói: [Ninh Viễn, ta thích người!]

Ninh Viễn sửng sốt một chút, sau đó trong mắt cậu liền hiện lên bao thần sắc phức tạp, tiếp đến lại lùi về phía sau từng bước: [Người nói như vậy là thương hại ta sao?]

Đồng Thế Quân như đinh thép cứng rắn đáp: [Không, ta không thương hại người, ta cũng cho rằng người không cần kẻ khác thương hại. Bởi vì người là Ninh Viễn, bởi vì người là Ninh Viễn cho nên người không cần người thương hại.]

Ninh Viễn càng thêm kinh ngạc, nhất thời không nói được gì.

[Ta biết ngươi cũng thích ta, đúng không? Ngay từ lần đầu tiên gặp ngươi, lúc đó, ngươi nhìn đến bộ dáng của ta, còn có tại lúc đó nhìn vào ánh mắt ta, kia đều không lừa được người!]

Ninh Viễn không thể không thừa nhận từ tận đáy lòng, nhìn người trước mắt cùng gương mặt Quân Vô ca của Trữ Bạc Ngôn giống nhau như đúc, trong tim mình lại thấp lên một tia hy vọng, không thể che dấu.

Ôn nhu cầm lên bàn tay Ninh Viễn, Đồng Thế Quân hỏi: [Ngươi cũng thích ta, đúng hay không?]

Ninh Viễn mãnh rút tay về: [Không!]

Đương nhiên không, cậu đã biết được kết cục cuối cùng của Trữ Bạc Ngôn cùng Đồng Quân Vô.....

Đồng Thế Quân thập phần kinh ngạc, vừa rồi rõ ràng Ninh Viễn còn lộ ra một tia ôn nhu thần sắc, như thế nào lập tức đột nhiên thay đổi sắc mặt.

[Thực xin lỗi, ta phải đi.]

Đồng Thế Quân một phen kéo lấy góc áo Ninh Viễn: [Đừng đi.]

.

Ninh Viễn quyết liệt giãy dụa, Đồng Thế Quân sống chết giữ lại, chỉ nghe đến “xoạc” một tiếng, áo sơmi của Ninh Viễn đã bị xé toạc.

Đồng Thế Quân kinh ngạc mở to hai mắt nhìn.

— Tại ngực trái của Ninh Viễn, có một đạo hình chữ L, trên đó rõ ràng là một vết sẹo thật lớn.

Ôm lấy áo của chính mình, dùng áo sơmi bao lấy ngực, ánh mắt Ninh Viễn đã ươn ướt.

Vết sẹo giải phẫu tác động trực quan tới thị giác Đồng Thế Quân, đánh sâu vào tiềm thức một cái kinh người, anh há hốc miệng, nhìn chăm chăm Ninh Viễn.

[Không được nhìn!] Ninh Viễn khẽ nói, thanh âm mang theo tiếng khóc.

Đồng Thế Quân đột nhiên tỉnh ngộ tiến lại: [Ninh Viễn.....]

Dùng sức nắm chặt vạt áo, Ninh Viễn xoay người bỏ chạy, sau đó đột nhiên dừng lại, dùng một loại ngữ khí hung ác trước nay chưa từng có đối Đồng Thế Quân kêu lên: [Không cần bước lại đây!]

Nhìn thấy Ninh Viễn chạy đi, Đồng Thế Quân một phen kéo mái tóc mình: Thực đáng chết mà, sự tình đang như vậy lại bị ta làm hỏng.

...

Chạy về ký túc xá, Ninh Viễn cả thân mình đều phát run, vừa đúng lúc bạn cùng phòng không ở đây, Ninh Viễn vội vàng lấy ra một chiếc áo sơmi khác mặc vào.

Ngồi ở bên giường bình tĩnh lại một chút, ngón tay vẫn không ngừng run rẩy, không gian dần im lặng.

Nâng tay đặt lên ngực, Ninh Viễn rơi xuống một giọt nước mắt.

Kỳ thật Ninh Viễn không nghĩ khóc, nhưng là trong lòng thực sự rất khó chịu, căn bản không có chỗ phát tiết giải quyết, hy vọng nước mắt có thể mang đi ưu thương, làm cho tâm mình không phải quá chịu đựng đau đớn.

.

Nghe được Đồng Thế Quân nói thích mình, ở một phút giây thôi, vẫn là làm cho Ninh Viễn thật vui sướng.

Tựa như Đồng Quân Vô thích Trữ Bạc Ngôn giống nhau?

Hẳn là vậy đi! Bằng không vì cái gì lại một lần nữa ở một thời gian, không gian khác gặp được nhau. Hai người trong mộng, một cặp trần ngập yêu thương cùng cái nắm tay ấm áp, đều làm cho chính mình ghen tỵ không thôi, không thể nào quên.

Nhưng là Ninh Viễn nhớ tới cảnh trong mơ của mình, biết được kết cục giữa Trữ Bạc Ngôn cùng Đồng Quân Võ.....

Không, không cần như vậy! Nếu là kết cục như thế, thà rằng không gặp mặt, không cần một lần nữa đau triệt tâm phế, cốt tủy, gan ruột đứt rời từng khúc.

Cùng mình ở một chỗ, chỉ có làm hại lẫn, sẽ chỉ khiến cả hai người càng thương tâm, vì chính mình cũng là vì lẫn, buông tay đi thôi.

.

Thời gian sau đó, Ninh Viễn đều không có cùng Đồng Thế Quân nói chuyện, hơn nữa bởi vì mẫu thân vẫn giữ vững kiên trì, không lâu sau thì Ninh Viễn cũng rời khỏi Liên minh Hội sinh viên, kể từ đó cơ hội gặp mặt của hai người càng ít.

...

Cuối xuân hạ về, muôn hoa khoe sắc, đại học Hương Đảo nở rộ màu cỏ hoa, cơ hồ muốn mê diệu ánh mắt người khác, nhưng này đó trong cảm nhận của Đồng Thế Quân cùng Ninh Viễn, đều mất sắc hương.

— lại một quý như cũ qua đi (một quý = ba tháng). Đồng Thế Quân mỗi ngày đều cắn răng, nhẫn nại tưởng nhớ Ninh Viễn, nghĩ đến Ninh Viễn tránh không gặp mặt mình, Đồng Thế Quân trong lòng thống khổ, chỉ một thời gian ngắn ngủi cư nhiên gầy đi 4kg.

Thời gian chớp mắt trôi qua, hai người đã lên năm hai.

Tân sinh nhập học không hề ảnh hưởng đến tiếng tăm của hai người, Ninh Viễn vẫn như cũ là Vương tử, Đồng Thế Quân cùng Ninh Viễn có danh phong mới — Song Tử Tinh, nhưng là mọi người đều biết Song Tử Tinh bình thường không có cùng nhau xuất hiện.

.

Đồng Thế Quân vẫn chưa từ bỏ ý định, anh không tin chính mình cùng Ninh Viễn trong lúc đó liền như vậy chấm dứt.

Một ngày, đúng lúc một mình bồi hồi chờ dưới cửa nhà Ninh Viễn, Đồng Thế Quân gặp được Lưu Thục Trinh.

[Oh, là con sao!?!]

[Bá mẫu người khỏe chứ ạ?!]

[Mời con vào nhà chúng ta ngồi xuống nói chuyện chút sao không?]

Đồng Thế Quân không nghĩ tới có thể tiến dần từng bước thuận lợi như vậy.

.

Vào nhà, Lưu Thục Trinh vì Đồng Thế Quân ngã trà, lại bừng tới điểm tâm, mang theo xin lỗi nói: [Vì chuyện lần trước mà chưa thể hảo hảo cảm ơn con, vốn nghĩ nhất định tìm cơ hội để cảm tạ, không nghĩ khi đó Tiểu Xa còn phải ở lại kiểm tra phục hồi sức khỏe, ta cùng ba nó chưa có thời gian tâm sự, sau đó.....]

[Không đâu, bá mẫu không nên khách khí.]

[Con thực sự đã cứu Tiểu Xa, nhất định phải đáp tạ rồi.]

Đánh giá căn nhà này một chút, Đồng Thế Quân cảm thấy điều kiện kinh tế của gia đình này cũng tương tự nhà mình, sau đó anh hỏi: [Ninh Viễn đâu ạ?]

[Nó ấy ah, hôm nay phải đi làm công nghĩa, sẽ không về sớm đâu.]

[Cậu ấy vẫn còn làm ạ?]

[Ngăn không được a!]

Đồng Thế Quân nghe Lưu Thục Trinh ngữ khí giận dữ, âm thầm buồn cười, Ninh Viễn quả nhiên cố chấp như thế, đồng thời trong lòng ngầm tính toán, nếu lần sau chính mình lại đến, vào cửa đã không thành vấn đề, nhưng là Ninh Viễn rất có thể sẽ vẫn tị mà không chịu gặp, hay là sẽ lãnh đạm tiếp đón, xem ra mình phải nghĩ tìm một cái cầu mới có thể...

Hạ quyết tâm lúc sau, Đồng Thế Quân ngồi lại một hồi liền cáo từ.

Sau khi rời đi, anh đơn giản trở về nhà.

...

Nhìn thấy đứa con trai đã lâu không về nhà, lại không phải ngày cuối tuần mà trở về, Vương Tương Cầm vô cùng cao hứng, vội vàng xuống bếp.

Trên bàn ăn, Đồng Thế Quân đối ba mẹ tỏ vẻ hy vọng bọn họ có thể cùng mình đi đến nhà bạn học bồi lễ giải thích.

[Tiểu tử ngươi, lại phạm phải cái chuyện tốt gì?] Đồng Hữu An giận tái mặt hỏi.

[Con đánh nhau.]

[Ngươi!]

Vương Tương Cầm trước khuyên nhủ chồng, sau lại hỏi đứa con: [Đánh ai, đã thương không? Ngươi cũng quá bốc đồng.]

[Kỳ thật cũng chỉ là chút va chạm nho nhỏ, cũng không có chuyện gì.]

Đồng Hữu An lại hỏi: [Vậy người này là có ý tứ gì?]

Đồng Thế Quân đem chuyện tình Ninh Viễn, Mã Thiển, Hàn Ngâm Thần, thêm thêm bớt bớt sao cho thích hợp, nói cho cha mẹ nghe.

[Các người a, thật sự là rất kích động.]

[Kia xét theo lời người nói, bất quá chính là ngã xuống, muốn chúng ta cùng tới nhà họ tạ lỗi, có phải hay không quá khoa trương.]

Đồng Thế Quân cố ý giả bộ cực hối hận, nói: [Vốn là vậy! Con cũng nghĩ để mọi chuyện qua đi, nhưng là con lại nghe được Ninh Viễn thân mang bệnh tim, trong lòng liền cảm thấy đặc biệt có lỗi. Hơn nữa trước đây là con hiểu lầm cậu ấy, tệ hơn là cậu ấy hình như còn thực sinh khí, vẫn không chịu để ý đến con. Con nghĩ, nếu con một mình đến, cậu ấy nhất định vẫn không chịu để ý tới, nhưng nếu có ba mẹ cùng đi.....]

Đồng Hữu An phản đối, trừng mắt lườm đứa con một cái: [Ngươi này tính toán cái gì? Có bản lĩnh tự mình giải quyết việc của mình đi, chính ngươi làm chuyện lỗ mãng, còn muốn liên lụy tới lão ba, lão mẹ?]

Nghe nói Ninh Viễn có bệnh tim, Vương Tương Cầm trong lòng dâng lên một trận thương tiếc, nàng nghĩ nghĩ, khuyên giải chồng nói: [Quên đi, chúng ta đến đó một chuyến đi!]

[Khụ, này tính cái gì?]

[Sao nào, ngươi còn sợ mất mặt hay sao?]

[Ngươi đây là đứng cùng phía với nó từ khi nào a?]

[Con trai biết sai có thể sửa đổi, có tâm tu bổ mối quan hệ này, ngươi đường đường là ba nó còn không chịu giúp sao?]

Đồng Hữu An đầu hàng: [Hảo, đánh cược mặt mũi của lão đây, đi!]

Vương Tương Cầm phiêu liếc mắt chồng một cái: [Đẹp mặt như vậy, đừng sợ cho người ta xem.](này là nói khích, ‘đâm chọt’ a~)

...

Ngày cuối tuần, Đồng gia cả nhà cùng đi Ninh gia.

Vừa mở cửa nhà, Lưu Thục Trinh thấy bên ngoài đứng đó ba người, sững sốt một chút.

Cha mẹ Đồng Thế Quân bỗng cảm thấy một loại cảm giác cực kỳ thân thiết, phẳng phất như muốn nhận thức thật lâu, loại cảm giác mới gặp nhưng là vui vẻ ấm áp hòa thuận này, không thể nào nói rõ.

.

Lúc sau ba người vào nhà ngồi xuống phụng trà, Đồng Hữu An nói chuyện rõ ràng, lại có Đồng Thế Quân nhận lỗi.

Lưu Thục Trinh cùng Ninh Văn Sinh hai mặt nhìn nhau: [Này..... chúng ta không có nghe Tiểu Xa nói qua a?]

.

Ninh Viễn bị gọi lên, nhìn nhìn Đồng Thế Quân ngồi trên ghế sofa, thấy anh cười không có thâm ý gì khác, nhưng là còn có mặt cha mẹ, cũng không thể tỏ vẻ cái gì nhiều, đành im lặng cúi đầu ngồi xuống.

[Thực đánh nhau?]

[Ân.]

Ninh Văn Sinh vội nói: [Bọn con trai, khó tránh khỏi chuyện, không có vấn đề gì, các người còn tự mình đến đây, thực làm cho chúng ta khó nghĩ. Muốn nói, chúng ta trước còn phải cảm ơn Đồng Thế Quân, nếu không có Đồng Thế Quân phát hiện bệnh của Tiểu Xa đưa nó đến viện, thật đúng là.....]

[Này..... chúng ta cũng không có nghe Đồng Thế Quân đề cập qua a?]

Đồng Hữu An cũng muốn hồ đồ, đưa con này mang đến bồi tội lại được thỉnh công?

[Quên đi, chuyện gì đã là quá khứ, hãy để nó thành dĩ vãng đi!]

.

Hai nhà mới đầu nói chuyện khách sáo, tán gẫu một hồi liền cảm thấy thân thiết.

Không nghĩ đến Đồng Hữu An cùng Ninh Văn Sinh lại có sở thích giống nhau như vậy, đều thích bóng đá, uống trà, đọc báo... Mà mẫu thân hai nhà lại gặp được bạn hiền, bốn vị cha mẹ tán gẫu cực hợp ý.

Này không giống như những người xa lạ lần đầu gặp mặt, này quả thực phải là bằng hữu nhiều năm quen biết, lão bạn học, lão hàng xóm thường xuyên gặp mặt, thực thân thiết, ngay cả Ninh Viễn cùng Đồng Thế Quân ngồi ở một bên tựa như cũng muốn bị quên bằng đi rồi.

Lưu Thục Trinh cùng Vương Tương Cầm nói thẳng: [Sớm quen biết các người một chút thì thực tốt rồi.]

Nhìn thấy cha mẹ hội nhóm thân thiết hàn huyên tán gẫu, hoàn toàn đem hai đứa con vứt ở một bên, Đồng Thế Quân nhìn chằm chằm Ninh Viễn, lộ ra một tia cười xấu xa.

Này tươi cười rất giống với Đồng Quân Võ, tâm Ninh Viễn mãnh liệt nhảy dựng, xoay mặt đi.

.

Lưu Thục Trinh phân phó: [Tiểu Xa, người lớn chúng ta nói chuyện, con mang Thế Quân vào xem thư phòng đi, có cái gì khúc mắc đều nói cả ra, không cần lại cùng Thế Quân nháo khí phách.]

Rơi vào đường cùng..... Ninh Viễn mang theo Đồng Thế Quân vào thư phòng mình.

Thế Quân đánh giá căn phòng một chút, xác định cả gian phòng đều tân trang cách âm, ngay dưới cửa sổ là một chiếc đàn dương cầm.

Tựa vào đàn dương cầm, Đồng Thế Quân lướt ngón tay theo hàng phím đàn, làm vang lên một đoạn giai điệu.

[Người hôm nay đến, rốt cuộc là có ý gì?]

Đồng Thế Quân thực thà trực tiếp trả lời: [Ta muốn gặp người.]

[Tại sao?]

[Bởi vì ta muốn gặp người. Ta biết ta đến một mình người nhất định không chịu gặp, cho nên ta đem phụ mẫu ta đến, trước mặt cha mẹ, người sẽ không thể quá rõ ràng.]

[Giảo hoạt.]

Đồng Thế Quân hắc hắc cười.

[Người rốt cuộc có mục đích gì?]

[Ta chỉ muốn gặp người.]

[Nên là ta đã nói rất rõ ràng rồi, mời người về sau đừng như vậy nữa.]

Đồng Thế Quân chậm rãi đi đến trước ghế Ninh Viễn đương ngồi, hơi cúi xuống nhìn cậu: [Người chính là thiết tình nói sao? Nếu là thật tâm, vậy hãy nhìn vào mắt ta mà nói. Ngày đó đánh nhau, người nói với Mã Thiên là đã có người người thích, là ta đi?]

Ninh Viễn vội vàng phủ nhận: [Không phải!]

[Haha, ít dối đi! Người mang ánh mắt loại này xong nói không phải, ta xem chỉ thấy chính là như vậy. Bởi vì người đã thích ta, cho nên nói với Mã Thiên không thể chấp nhận tình cảm cô ấy.]

[Không phải!]

Đồng Thế Quân tiến sát tới mặt Ninh Viễn: [Hừ.... Đừng lớn tiếng như vậy chứ, bọn họ đều đang ở bên ngoài.]

Ninh Viễn theo bản năng nhìn về phía cửa phòng.

Chờ Ninh Viễn quay lại sóng mắt, môi Đồng Thế Quân đã thiếp thượng cậu.

[Ngô.....] Ninh Viễn kinh ngạc muốn tách hai người ra, lại bị Đồng Thế Quân giữ lấy đầu, không thể động đây.

Đầu lưỡi Đồng Thế Quân linh hoạt tiến vào khoang miệng của Ninh Viễn, đảo chung quanh, tùy ý làm bậy.

Ninh Viễn cảm thấy như thiên địa chuyển hoàn, vô lực phản kháng.

Lúc hai người chậm rãi tách môi ra, đều tự thở hổn hển.

Tĩnh táo lại, Ninh Viễn trừng mắt lườm Đồng Thế Quân, nhìn bộ dáng anh cười đến vẻ mặt thỏa mãn, cậu đột nhiên giơ lên cánh tay.

Đồng Thế Quân phản ứng rất nhanh, lập tức bắt lấy cổ tay Ninh Viễn, sau đó đem tay cậu đặt trong lòng bàn tay kia của mình, nhẹ nhàng ve vuốt: [Như thế nào, mới nói không đánh nhau, người lại đánh?]

Ninh Viễn vừa tức vừa ngượng, lập tức giằng ra.

Đồng Thế Quân không chút hoang mang nói: [Người hử sẽ không muốn cho bọn họ nhìn thấy bộ dáng chúng ta mãnh liệt hôn môi đam mê giao lưỡi đi!]

Ninh Viễn trừng lớn ánh mắt căm tức nhìn Đồng Thế Quân.

Đồng Thế Quân tiếp tục nói: [Người căn bản là thực sự thích cùng ta hôn môi, người xem bộ dáng người hiện tại, vẻ mặt xuân tình, thật sự rất đáng yêu.]

[Người!]

Đồng Thế Quân tiếp tục da mặt dày nói ra một loạt *** khiêu khích từ ngữ: [Ta hôn khiến người thực thoải mái đi! Người cả người đều thiếp lại đây, ta làm cho cả thân thể người đều hừng nhiệt lên, không phải sao? Vì sao không ôm ta, ta sẽ cho người hạnh phúc hơn nữa.]

Ninh Viễn thực sự không biết nên như nào cho phải.

Đồng Thế Quân hoàn toàn cải biến chiến lược cùng phương pháp tấn công, đánh cho Ninh Viễn không thể chống đỡ nổi.

Gặp Ninh Viễn còn đang ngẩn người, Đồng Thế Quân than nhẹ một tiếng: [Ta chỉ biết.]

Một tay ôm lấy thắt lưng của Ninh Viễn, một tay vòng qua sau cổ, Đồng Thế Quân lại hôn xuống.

Đã cùng nhau hôn qua không chỉ một lần, nắm rõ nơi nào của Ninh Viễn là tối mẫn cảm, Đồng Thế Quân liền chuyên chọn nơi ấy tấn công, một bên hưởng thụ nụ hôn sâu say đắm lòng người, một bên cảm giác được thân thể ngày càng tan chảy trong ***g ngực, hoàn toàn nhập vào vòng ôm của mình.

Ta chỉ biết cậu nhất định thích ta.

Một cái hôn thật dài, cuối cùng cũng luyến tiếc kết thúc, Ninh Viễn tựa vào vai Đồng Thế Quân, chỉ còn lại chút khí lực để thở dốc.

Vỗ về bờ vai Ninh Viễn, Đồng Thế Quân nói: [Hiện tại người còn muốn nói gì nữa không?]

[Người biến đi.]

[Ta đương nhiên sẽ đi, bất quá về sau ta sẽ thường đến, ta tin là bá mẫu nhất định mở cửa hoan nghênh ta đến, sau đó.....]

Lưu lại một câu ý vị thâm trường, Đồng Thế Quân liền rời đi.

Ninh Viễn còn lại một mình, vô lực ngồi tựa vào trên ghế.

Chỉ biết người này không đạt được mục đích không chịu cam lòng.

Biết được anh thích mình đương nhiên tốt, nhưng là không thể nhận a!

Sẽ hại anh ấy.....

.

Sau đó Đồng Thế Quân quả như lời anh nói, ba bận năm thì liền gõ cửa tới thăm, hoặc là bồi Lưu Thục Trinh nói chuyện phiếm, hoặc là lấy cớ cùng Ninh Viễn thảo luận bài vở vào thư phòng cùng Ninh Viễn ở một chỗ.

Ninh Viễn thực đề phòng, bất quá Đồng Thế Quân thể nhưng chưa có đạt chạm đích.

.

Quen biết lúc sau, Đồng gia cùng Ninh gia đi lại gần gũi.

Mẫu thân hai nhà cơ hồ mỗi ngày đều gặp mặt, cùng nhau dạo phố, mua sắm, làm tóc, chơi thể thao. Hai người đều là bà nội trợ toàn thời gian, hai cậu quý tử đều đã học đại học, cả ngày rảnh rỗi, rất nhiều thì giờ ngâm mình cùng nhau, chỉ thiếu điều chưa có kết bái thành tỷ muội.

Đồng Thế Quân đơn giản thường đến Ninh gia ăn cơm chiều, sau đó bồi Ninh Văn Sinh cùng đàm luận bóng đá, tán gẫu thời sự.

Ninh Viễn rất không vui, chính là cha mẹ cùng Đồng gia phụ mẫu qua lại đặc hảo như vậy, căn bản không có biện pháp nào cấm Đồng Thế Quân tới cửa.

.

Thời điểm chỉ còn lại hai người, Ninh Viễn hỏi: [Người rốt cuộc là có âm mưu gì?]

[Âm mưu?] Đồng Thế Quân hắc hắc cười, [Ta đương nhiên phải trước thảo cha mẹ người vui, bằng không làm sao tới cửa, làm sao theo đuổi người được?]

[Theo đuổi ta?]

[Đương nhiên, bằng không người nghĩ rằng ta và người đang làm gì? Bất quá ta cũng không nghĩ tới, ba mẹ ta cùng ba mẹ người cư nhiên qua lại tốt như vậy, bất quá như vậy cũng tốt, về sau hảo dễ dàng một chút.]

Ninh Viễn trầm nghĩ, có lẽ thật là kiếp trước còn có duyên, cho nên kiếp này vừa gặp mặt mới liền thân thiết đến thế

[Vì cái gì không thể chấp nhận ta?] Đồng Thế Quân đột nhiên nghiêm túc hỏi.

[Ta không cần được thương hại.]

[Ta đã nói rất nhiều lần, ta không có thương hại người, ta cũng không phải bởi vì biết được bệnh tình người mới như vậy. Có lẽ ta từ trước kia cũng đã thích người, chỉ là ta không biết cách biểu đạt cũng không thể diễn tả, lúc đó mới (đối đầu người) biến ra cái dạng này quan hệ. Hiện tại ta đã hiểu được, cho nên ta mới mong người đón nhận ta, ta thật sự thích người, Tiểu Xa, người nhất định có thể cảm nhận được.]

Không biết bắt đầu từ khi nào, Đồng Thế Quân cũng bắt đầu kêu “Tiểu Xa”.

[Không!] Ninh Viễn lắc đầu, [Người không nên như vậy.]

Nhìn thấy Đồng Thế Quân cùng người trong mộng của mình có khuôn mặt giống nhau như đúc, biểu tình ôn nhu, Ninh Viễn phải hạ quyết tâm rất lớn mới có thể nói ra lời cự tuyệt.

Đồng Thế Quân vẫn luôn hạ quyết tâm bất di bất dịch, anh đã muốn nhận định Ninh Viễn.

Không còn cách nào khác, Ninh Viễn bắt đầu lo lắng kết giao một người bạn gái, như vậy... có lẽ có thể tuyệt đi ý niệm trong đầu Đồng Thế Quân.

10. Chương 10

Đồng Thế Quân qua lời Trầm Lệ Phương biết được, Ninh Viễn gần đây tựa hồ cùng một vị học muội rất gần gũi, so với các nữ sinh hần từng quan hệ trong quá khứ tựa hồ không giống nhau, Thế Quân nhú mày âm thầm bật cười.

Nghĩ như vậy, liền tránh được hay sao? Đồng Thế Quân ta cũng không phải là loại nam nhân dễ dãi.

Bạn tốt của Ninh Viễn – Lộ Giai đã bắt đầu quan tâm tới chuyện này.

[Vương tử thật sự tính cùng học muội này bên nhau sao?]

Ninh Viễn nhìn thấy vẻ mặt quan tâm của Lộ Giai: [Sao vậy?]

[Nùng nịu yêu kiều, không hợp với người.]

Ninh Viễn bỗng có hứng thú hỏi: [Vậy thế nào mới hợp với ta?]

Lộ Giai cau mày nghĩ: [Này..... tóm lại phải có ý thức trách nhiệm, có gánh vác, mới có thể chiếu cố người.]

[Uy! Ta cũng không phải là tiểu hài tử.]

[Người chính là cần đến một cánh tay vững chãi.]

[Hả?! Người nói cái gì?] Ninh Viễn bất mãn nói, lời của Lộ Giai làm cậu bất giác liên tưởng đến Đồng Thế Quân.

[Ninh Viễn, chúng ta đều biết người rất mạnh mẽ, chính là trong mắt người lái đi không được u buồn vốn có, cần phải có người chịu đựng được, người hiểu được ý ta không?]

Ninh Viễn trầm mặc.

Là cần phải có người chịu đựng được, Lộ Giai bởi vì hiểu mình mới nói như vậy, chính là như vậy đối với anh ấy rất không công bằng — một lưng lại đeo thêm mình, càng mệt anh hơn.

...

Lần thứ n tựa vào bên đàn dương cầm của Ninh Viễn, Đồng Thế Quân hỏi: [Người cùng với học muội kia là có việc gì?]

Ninh Viễn trừng mắt liếc Đồng Thế Quân một cái, anh ta hiện tại ngày càng đem thư phòng của mình trở thành giống như của anh ta.

[Tin tức lan rộng thật nhanh.]

[Đương nhiên, chuyện của người thôi.]

[Biết là chuyện của ta vậy người ít quản đi.]

[Ta có thể không quản sao?] Nói xong, Đồng Thế Quân đi tới kéo Ninh Viễn khỏi chiếc ghế đang ngồi, lôi cậu cùng mình ngã hẳn vào sofa.

Ninh Viễn giãy dụa, Đồng Thế Quân đơn giản nói một câu: [Người muốn cho a đi nhìn thấy?], thành công giữ yên Ninh Viễn.

[Đi, cùng nàng nói rõ ràng.]

[Chuyện này không cần người lo.]

[Hảo, người không đi ta đi.]

[Người!]

Ninh Viễn bắt đầu hồi tưởng, làm sao trước kia không có phát hiện Đồng Thế Quân thế nhưng có mặt vô lại như này.

Đồng Thế Quân ôm lấy cằm Ninh Viễn, nhìn cậu: [Nếu người không đi ta đành phải đi, ta sẽ không chỉ nói cho học muội, ta còn muốn công khai toàn trường, nói cho mọi người biết người cùng ta kết giao, chúng ta cái gì cũng đều đã làm! Người biết không?]

[Người dám!?!]

[Người xem ta có dám không. Nói cho người biết, người giờ trò tiểu xiếc ấy đối phó ta vô dụng, đừng tưởng dùng một vỏ bọc này che mắt ta, ta nói cho người, ta nhất định phải đoạt được người.]

Nói xong, Đồng Thế Quân liền đem Ninh Viễn gục ở ghế sofa, hung hăng hôn trụ cậu, vừa hôn vừa nói: [Người cứ nhiên dám tìm học muội, hừ! Không thể không hảo hảo giáo huấn một chút.]

Ninh Viễn vô lực giãy dụa, rất nhanh gặp phải thế tấn công nhiệt tình của Đồng Thế Quân, không thể kháng cự.

Hôn xong lúc sau, Đồng Thế Quân động thân mình, nhìn xuống ánh mắt mờ mịt của Ninh Viễn: [Tiểu Xa, người cố chấp như vậy là vì cái gì? Chúng ta hảo hảo yêu thương, không được sao?]

Câu hỏi ôn nhu khiến cho Ninh Viễn cơ hồ muốn rơi lệ.

Không phải không muốn cùng anh hảo hảo yêu thương, mà là không thể.

.

Cuối cùng, Ninh Viễn vẫn là ngoan ngoãn cùng học muội giải thích chuyện mình đã có người trong lòng, đồng thời cảm thấy thực tội lỗi, chuyện tình giữa mình cùng Đồng Thế Quân lúc đó, không nên kéo theo người khác, như thế nào có thể như vậy tổn thương học muội.

Học muội thấu tình đạt lý, hy vọng hai người có thể tiếp tục làm bằng hữu, Ninh Viễn lúc này mới cảm thấy trong lòng thoải mái hơn một chút.

Tất cả nẻo đường đều đã bị chặn đứt, Ninh Viễn không thể không đối mặt với Đồng Thế Quân.

.

Đồng Thế Quân càng lúc càng thường tới tìm Ninh Viễn, cùng nhau ăn trưa, cùng nhau đọc sách, cùng nhau chọn khóa học bộ môn, anh đã bắt đầu muốn tự nhiên ở trong trường cùng Ninh Viễn kề vai sát cánh.

Ninh Viễn thanh tú nho nhã cùng Đồng Thế Quân suất khí dương quang bên nhau càng thêm nổi bật, hai nam sinh anh tuấn phi phàm cùng đi một chỗ, hấp dẫn vô số ánh mắt — xứng đáng cái tên “Song Tử Tinh”.

[Các người không phải như vậy phải không?] Bằng hữu của Đồng Thế Quân cùng Ninh Viễn thấy vậy đều cực kỳ kinh ngạc.

[Không phải oan gia không tự đầu.]

(này Luc nghĩ giống câu “không đánh không quen” của người Việt mình, không đánh nhau không nên bạn – Quân Viễn ban đầu cũng từ ‘uỳnh’ nhau đối chọi khắp nơi mà thành mối quan hệ này)

Đồng Thế Quân nói cho tất cả bạn bè của mình, Ninh Viễn đã muốn là người tối trọng yếu đối với anh, về sau không thể lại nhằm vào cậu khó dễ. Trừ lần đó ra, phảng phất như là tuyên cáo sở hữu, Đồng Thế Quân cơ hồ chiếm lấy toàn bộ thời gian ngoài giờ của Ninh Viễn, bao nữ sinh vây quanh cậu cũng bị anh khéo léo một đám lại một đám đuổi đi.

Kinh ngạc ban đầu dần dần biến mất, cả trường đều chậm rãi chấp nhận chuyện như vậy là thật, cũng hình thành nên thói quen, ở nơi nào nhìn thấy Ninh Viễn ở nơi đó có thể gặp Đồng Thế Quân.

Càng ở bên Ninh Viễn lâu dài, Đồng Thế Quân càng cảm thấy Ninh Viễn là một người thực kiên cường dũng cảm, lại ôn nhu ân cần.

Không phải bởi vì thân thể ốm đau của cậu, Đồng Thế Quân nghĩ muốn kể cả khi cậu khỏe mạnh, chính mình vẫn như cũ phi thường thưởng thức cậu ấy.

...

Hôm đó, hai người cùng đi làm tình nguyện về.

Ninh Viễn mỗi một tựa lên thành ghế, Đồng Thế Quân thay cậu lau mồ hôi, nhìn cậu uống nước.

[Mệt không? Người phải chú ý sức khỏe, đừng quá cật lực.]

Ninh Viễn nâng tay vuốt qua trán nghỉ ngơi, không nói gì.

Đồng Thế Quân đi qua đi lại, kéo xuống tay của Ninh Viễn, không hề báo trước hôn cậu.

Cảm giác được cánh tay của Ninh Viễn rơi hoàn ở thắt lưng của mình, Đồng Thế Quân yên lòng.

Hôn dứt, Đồng Thế Quân nhìn đến Ninh Viễn: [Hiện tại, không thấy phiền phức nữa đi!]

Ninh Viễn mở to mắt, không nói gì.

[Người rút cuộc ngang bướng cái gì, có cái gì không thể chia sẻ với ta?]

...

Vào một buổi chiều thứ năm, Lưu Thục Trinh cùng Vương Tương Cầm cùng nhau đi dạo phố trở về, ở nhà tán gẫu chia sẻ vốn kinh nghiệm.

Hai vị mẫu thân này đã muốn từ người xa lạ ban đầu trở thành tình tỷ muội, thường thường tán gẫu quên cả thời gian.

Sau khi xả hết thông suốt, Vương Tương Cầm hỏi: [Thục Trinh, Tiểu Xa nhà các người rút cuộc là bị bệnh tim dạng gì?]

Kỳ thật từ trước Vương Tương Cầm đã muốn hỏi, thật sự nghĩ muốn quan tâm một chút chứ không có ý tứ gì khác, nhưng ngại quan hệ chưa tốt nên ngại phải nói ra, hiện tại đã khác, đã có thể hỏi rồi.

[Thằng bé là bị bệnh tim bẩm sinh.]

[Có nghiêm trọng không?]

[Cũng không phải tình trạng nguy cấp nhất, nhưng là giống như mang theo quả bom hẹn giờ, khiến ta cùng ba ba nó ngày đêm bất an. Vốn nói đứa nhỏ này không lớn nổi, không qua được mười bốn tuổi, ta mỗi ngày đều lo lắng, sau thằng bé lại lên tới trung học, báo cáo kiểm tra cho thấy không có gì trở ngại, chính là chúng ta vẫn không yên lòng, một khắc cũng không được yên ổn sống.]

[Đã động qua phẫu thuật chưa? Có lẽ.....]

Lưu Thực Trinh chảy nước mắt nói: [Động, đã qua hai lần phẫu thuật, đứa nhỏ phải chịu đòn đau kia, ta sợ nó ở trên giường phẫu thuật, chịu đựng không được đi xuống.....]

Vương Tương Cầm ám oán chính mình nhiều chuyện, khiến cho bạn hiền thương tâm.

[Sau khi phẫu thuật, nơi bị tật bẩm sinh có thể chữa, nhưng lại không thể trị tận gốc, cũng không thể thay tim, chỉ có thể sử dụng được lí trị liệu, làm cho tình trạng tốt hơn; chỉ cần thằng bé không mệt nhọc, tức giận, tâm bình khí hòa, liền cùng với người bình thường không có gì khác biệt. Vì bệnh này, Tiểu Xa nó không thể vận động, ngày bé luôn phải nằm viện nên không có bạn bè gì hết, thời thơ ấu rất cô đơn. Nó biết thân thể chính mình nên cũng muốn làm được gì đó, liền luôn đi làm tình nguyện, tham gia các hoạt động công ích. Miễn là thân thể nó chịu được, ta sẽ không ngăn cản, ta biết nó sợ.... sợ một ngày..... Nếu có thể làm chút gì đó cống hiến cho cuộc sống, nó hẳn cảm thấy sống một đời này không uổng phí.]

Vương Tương Cầm cũng rơi lệ, hai bà mẹ giúp nhau lau đi hàng nước mắt thương tâm.

[Thật sự xin lỗi, khiến người buồn lòng.]

[Không có, nói ra khiến cho lòng ta nguôi ngoai ít nhiều. Bao điều chỉ có thể đặt ở trong lòng không thể cho người ta biết bệnh tình của đứa nhỏ, ta vừa rồi có thể nói ra một chút, trong lòng cảm thấy dễ chịu đi nhiều.]

[Người không cần khách khí như vậy, nếu ta có thể giúp gì hãy cứ nói, lão Đồng tuy rằng không phải làm trong lĩnh vực này, chúng ta vẫn có thể giúp hai người ít nhiều.]

[Ai!...] Lưu Thực Trinh than nhẹ một tiếng: [Lòng ta khổ, Văn Sinh làm sao không thể? Chúng ta chỉ có một đứa con trai, đôi khi thậm chí không dám nghĩ đến tương lai....]

[Đừng... đừng như vậy.]

Lưu Thực Trinh mạnh mẽ lau đi dòng nước mắt: [Quên đi! Phải tiến lên phía trước, Tiểu Xa hiện tại không phải rất tốt đấy thôi.]

[Phải, đúng vậy!]

...

Đối mặt với sự tấn công nhiệt tình của Đồng Thế Quân, Ninh Viễn không biết phải làm sao mới tốt, anh ta càng ngày càng mặt dày hơn, càng ngày càng không để ý tới ánh mắt của người khác, quả thực tử triền lạn đánh (có chết vẫn tấn công triền miên ~ nói cách khác là kẻ sách "đẹp trai không bằng chai mặt" ==!), Ninh Viễn cảm thấy được chính mình cũng sắp chống cự không nổi, vốn dĩ cũng rất thích anh ấy.....

Nhìn thấy vẻ mặt tươi cười của Đồng Thế Quân, nghe được thanh âm ôn nhu của hắn, Ninh Viễn liền trở nên không biết làm sao.

...

Lại nhanh đến Giáng sinh.

Năm nay, Đồng Thế Quân ép Ninh Viễn phải cùng anh đi tới vũ hội Giáng sinh, thái độ của anh ta thập phần cường ngạnh: [Người không theo ta đi ta liền ôm người đi, không tin chúng ta cứ thử xem!]

Ninh Viễn thất kinh lựa chọn trốn tránh.

.

Khi tới thời điểm không còn chương trình học quan trọng, sau vũ hội cả trường lập tức sẽ được nghỉ dài hạn, Ninh Viễn lặng lẽ xin chủ nhiệm hệ cho phép được vắng mặt, sau đó nói với cha mẹ bản thân mình định sẽ về thăm quê.

Lưu Thực Trinh nghĩ không muốn để cậu đi, chính là nhìn thái độ dứt khoát của con trai, đành phải gật đầu đồng ý.

Tìm khắp toàn bộ trường đều không nhìn thấy Ninh Viễn, Đồng Thế Quân âm thầm kêu không ổn, nghĩ nghĩ cậu đã bay đi đâu rồi?

Hừ! Chính là trốn đến chân trời góc biển ta cũng có thể tìm được người.

.

Lúc Ninh Viễn mở cửa phòng trọ thấy đứng bên ngoài chính là Đồng Thế Quân, cậu kinh ngạc không thốt nên lời.

Đồng Thế Quân nghiêng đầu cười xấu xa: [Cho dù người đưa tay chặn ở khung cửa, ta cũng có thể bước qua cửa này.]

Vào phòng đánh giá chung quanh một chút, Đồng Thế Quân kéo đi Ninh Viễn: [Đi thôi!]

[Đi đâu?]

[Chủ nhà a! Như thế nào có người cùng người chia sẻ một nửa tiền thuê nhà còn không hảo?]

..... Cứ như vậy Ninh Viễn dù không tình nguyện cũng phải theo Đồng Thế Quân tới gặp bác chủ nhà chia sẻ phòng trọ.

.

Tựa vào đầu giường, Ninh Viễn hỏi Đồng Thế Quân: [Ai nói cho người ta ở đây a? Mẹ ta?]

[Chính xác! A di thực là hiểu người, ngay cả người trọ ở nhà nào đều đoán được thực chuẩn xác.]

Ninh Viễn trầm mặc. Không dám đi đâu quá xa cũng không dám tới thành phố lạ, cho nên lựa chọn về quê nhà, nhưng là cậu quên tên kia có thể dựa vào cha mẹ mình biết được mọi chuyện, sau đó đuổi tới đây. Có phải hay không trong lòng cũng hy vọng anh sẽ tìm được? Ninh Viễn không dám nghĩ thêm nữa.

.

[Không phải nói muốn tìm bạn học cũ sao? Mang ta đi theo đi! Ta cũng muốn làm quen bọn họ.] Đồng Thế Quân cười nói.

[Bọn họ chưa được nghỉ.]

Đồng Thế Quân phát ra một tiếng cười: [Bộ dáng người lúc này thực giống một đứa nhóc ba tuổi.]

[Thì sao!? Ta nào có được bản lĩnh như người, đùa giỡn người khác quay vòng vòng.]

Ninh Viễn trầm mặc chính mình, như thế nào trước kia không nhận ra tên này bản chất lại ác liệt như vậy, còn nghĩ hắn là người nhiệt huyết tới lỗ mãng, không nghĩ tới căn bản hắn là một tên tiểu vô lại.

[Nếu như vậy, người chỉ bằng dẫn ta đi shopping, cũng coi như đến đây không uống công vô ích đi.]

[Có cái gì hay đâu, người tự mình đi là được rồi.]

[Ta muốn được tham quan thành phố nơi người đã sinh ra, lớn lên mà. Người không đưa ta đi, hảo! Ta ôm người đi.]

[Người!]

Rơi vào đường cùng, Ninh Viễn đành dẫn Đồng Thế Quân đi du lãm danh thắng quê mình, nhăm nháp quà vật địa phương.

.

Thăng tới chàng vạng, lúc hai người phải đi qua một vườn hoa yên tĩnh giữa phố, Đồng Thế Quân dắt tay Ninh Viễn.

[Buông tay! Đáng ghét!]

Ninh Viễn cố gắng giằng ra, Đồng Thế Quân lại càng nắm chặt, vẻ mặt vô lại mang ý cười: [Những người yêu nhau không phải đều như vậy sao.]

[Ai là người yêu với người!?]

[Người nha, bằng không còn ai ở đây nữa.]

[Người! Ta không đáp ứng người..!]

[Người hửn là đáp ứng.]

[Ta sẽ không!]

[Nhất định có.]

Nắm chặt bàn tay của Ninh Viễn, Đồng Thế Quân cùng cậu sóng vai bước đi.

[Ai, chúng ta như vậy, có tính là hoa ‘hoa tiền nguyệt hạ’ không?!]

(Hoa tiền nguyệt hạ: trước hoa dưới trăng. Ý nói: việc hai người đang yêu rủ nhau đi ngắm trăng xem hoa mà tình tự với nhau. Đó là tình yêu lãng mạn ngoài vòng lễ giáo, người xưa ngăn cấm.)

Ninh Viễn quay mặt đi, không thềm nhìn Đồng Thế Quân.

Chỉ vào mấy nhành mai trong hoa viên, Đồng Thế Quân nói: [Hoa tiền.] Sau đó lại ngẩng đầu nhìn bầu trời cao: [Nguyệt hạ.]

[Rõ ràng không có trăng.] Là một bầu trời đầy mây, mênh mông không sao cũng không trăng.

[Không quan trọng, cảm giác đúng rồi thì có thể. Người muốn nhìn ánh trăng không?]

Ninh Viễn dối nói: [Đúng, muốn nhìn thấy trăng, ta còn muốn ngắm sao, cả mặt trời nữa.]

[Còn có gì nữa không?]

[Còn có cầu vồng.]

[Như vậy a!?!] Đồng Thế Quân một tay vuốt vuốt cằm, nghĩ nghĩ, sau đó lại kéo Ninh Viễn, làm cho mặt cậu đối diện với chính mình: [Cầu vồng?]

[Phải.]

[Hảo, cho người xem.] Nói xong, Đồng Thế Quân cúi xuống, còn không chờ cho Ninh Viễn lùi lại, đã hôn cậu.

Hôn nhau ở vườn hoa tĩnh lặng giữa đường, tuy rằng nói là buổi tối nhưng vẫn bị người khác trông thấy..... Ninh Viễn vội vàng giấy dựa, nhưng là bị Đồng Thế Quân ôm chặt, căn bản không thể né tránh, được một chút Ninh Viễn liền quên đi hết thảy...

Qua một hồi lâu, chậm rãi buông ra.

[Nhìn thấy cầu vồng không?] Đồng Thế Quân hỏi.

Ninh Viễn quay mặt đi, không nhìn đến Đồng Thế Quân: [Không có.]

[Nhất định có.]

.

Tới buổi tối, Đồng Thế Quân dám nằm lên giường của Ninh Viễn, Ninh Viễn vội đứng dậy, lại bị hửn không cho phép kéo xuống.

[Rõ ràng có hai cá giường, người qua bên kia đi.]

[Qua cũng được thôi, ta có lời muốn hỏi người, trước tiên nói chuyện đã.]

[Cái gì?]

Đồng Thế Quân ngồi yên, còn nhìn thẳng vào mắt Ninh Viễn, hỏi: [Nói cho ta biết, vì sao không thể chấp nhận ta?]

[Không vì cái gì hết.]

[Nhất định có lý do.]

[Không có.]

Đồng Thế Quân chuyển giọng nhẹ nhàng, anh biết cậu luôn luôn thích ăn mềm không chịu ăn cứng, chỉ cần mềm mỏng là nhất định có thể đạt được mục đích, [Nói cho ta biết, nhất định có lý do. Nếu người thật sự không thể tiếp nhận ta, nói cho ta biết, làm cho ta chết tâm đi, bằng không ta nhất sẽ không buông tay.]

Ninh Viễn trầm mặc.

[Nói đi a~ mặc kệ là cái gì, chỉ cần là lý do chính đáng, cho dù là chê ta so với người không suýt bằng (này là không đẹp trai, có khí chất bằng), chỉ cần là lý do thật sự của người. Người nói xem vì sao? Nguyên nhân là cái gì?]

Ninh Viễn nghĩ nghĩ, khó khăn mở miệng: [Cùng ta ở một chỗ sẽ hại người.]

[Như thế nào?]

[Người không thể biết được, thực sự sẽ hại người, thật sự.]

[Hại chỗ nào chứ, ta làm sao lại không thấy. Ta vẫn đánh giá cao người, ở bên người ta có thể học hỏi được rất nhiều, thế nào lại là hại ta? Ngay cả ba mẹ ta đều nói muốn ta học tập theo người.]

Ninh Viễn cúi gằm đầu: [Thật sự sẽ hại người.]

[Nói đi a~ đem lý do nói ra.]

Trong thanh âm của Ninh Viễn đã mang ý lệ: [Chúng ta không có kết quả.!!]

[Vì sao?]

[Bởi vì ta..... cơ thể của ta, người cũng biết rồi, ta tùy thời liền có thể.....]

[Cho nên người liền cự tuyệt ta, chính vì lý do này người liền cự tuyệt ta?]

Ninh Viễn rút xuống giọt nước mắt: [Ta sợ hãi, ta vẫn luôn sợ hãi, không biết khi nào thì ta sẽ..... ta thật sự sợ, rất sợ.....]

Đồng Thế Quân dựa vào thành giường kéo Ninh Viễn vào ***g ngực, thân thủ thay cậu lau đi nước mắt: [Đừng khóc, vừa thấy người khóc lòng ta đau quá, cũng không biết phải làm sao mới tốt.]

Ninh Viễn run lên một chút, những lời này giống như đã nghe được từ nơi nào.

Là, là đã nghe qua, Đồng Quân Vô đối Trữ Bạc Ngôn cũng nói qua những lời này.

Không có cách nào, thật sự không có cách nào, kết quả vẫn là gặp lại hắn, hay là vì muốn hắn phải nước mắt thương đau.

Nắm lấy tay Ninh Viễn, Đồng Thế Quân còn chân thành nghiêm túc nói: [Ta biết người đang lo lắng điều gì, người không cần sợ hãi, ta sẽ luôn luôn ở bên người, có ta ở đây, người không phải sợ hãi. Y học hiện nay phát triển như vậy, người nhất định có thể được chữa khỏi, nhất định sẽ tốt đẹp.]

[Chính là khi chúng ta đã thực sự yêu nhau, nếu như ta..... bỏ lại người một mình, ta chịu không nổi.....]

[Cho nên người không dám yêu? Người thà rằng một mình cô độc, cũng không nguyện ý chấp nhận ta? Tin tưởng ta, ta có đủ kiên cường cùng mạnh mẽ, chỉ cần có ta ở đây, ta nhất định hảo hảo bảo hộ người, trái tim của người.....]

Đồng Thế Quân lôi kéo tay Ninh Viễn, làm cho tay cậu đặt tại ngực mình: [Cảm giác được tim ta đang đập không? Ta sẽ hảo hảo bảo hộ tâm ngươi, ta sẽ dùng tình yêu của ta lấp đầy trái tim ngươi, chính là ôn nhu ngọt ngào, mãi vẹn nguyên như lúc ban đầu.]

Ninh Viễn tựa vào ***g ngực Đồng Thế Quân, nhắm lại hai mắt.

[Tiểu Xa, ta yêu ngươi.....]

Lúc hai người ôm nhau, Ninh Viễn lại rơi lệ, Đồng Thế Quân lần nữa thay cậu lau đi nước mắt, thật cẩn thận dỗ dành cậu.

.

Lúc tỉnh lại, Ninh Viễn phát hiện mình đang gối lên cánh tay của Đồng Thế Quân, dựa vào trước ngực hắn, cảm giác được thân thể ấm áp làm cho Ninh Viễn cảm thấy rất an lòng.

...

Hy vọng thời gian ở chung có thể kéo dài một chút, Đồng Thế Quân đề nghị đợi khi ngày nghỉ chấm dứt mới quay lại Hương Đảo, vì thế hai người cùng nhau tiếp tục du lịch.

Đã muốn trở thành người yêu, hai người đồng tâm cộng sức (ngủ chung gối cùng), hôn môi, âu yếm, trừ bỏ không làm được việc sau cùng, còn lại tất cả bọn họ đều đã làm hết.

Tuy rằng Đồng Thế Quân rất muốn làm cho Ninh Viễn hoàn toàn thuộc về mình, bất quá để ý thấy cậu có điểm sợ, vì thế quyết định đợi thêm một thời gian nữa.

.

Trước ngày trở về một ngày, ở đó rơi tuyết, Đồng Thế Quân vốn lớn lên tại Hương Đảo không có tuyết, nhìn thấy những bông tuyết trắng ngần bay múa đầy trời liền kinh hãi không thôi.

Đi trên con đường ngập tuyết trắng, Đồng Thế Quân hoàn toàn không để ý ánh mắt của người khác, cao hứng phấn chấn xướng a, kêu a, gọi a, lôi kéo Ninh Viễn chạy vòng vòng, khoái hoạt tựa như trẻ con.

Đồng Thế Quân đột nhiên ngừng lại, thân thủ nhanh nhẹn giúp Ninh Viễn chỉnh lại khăn quàng cổ, sau đó mới tiếp tục đùa nghịch.

...

Trở lại khách sạn, Đồng Thế Quân ôm lấy Ninh Viễn, đứng ở cửa sổ, ngắm nhìn ánh đèn phát ra từ muôn nhà.

Nhìn ngoài cửa bông tuyết tung bay, Đồng Thế Quân thì thầm nói: [Thật đẹp.....]

[Phải.]

[Thật sự rất đẹp, rất rất đẹp...]

[Ngươi lần đầu tiên nhìn thấy tuyết đương nhiên sẽ có tâm tình như vậy.]

[Ai nói tuyết, ta là nói ngươi.]

Ninh Viễn không khỏi đỏ mặt, tên này không biết từ bao giờ đã bắt đầu thay đổi, nói ra những lời kịch buồn nôn như vậy mà không cần chuẩn bị, một bộ lại một bộ đưa tới trước mặt mình.

Môi dán tại lỗ tai của Ninh Viễn, Đồng Thế Quân nói: [Đừng quên ngươi còn nợ ta một điệu vũ.]

[A?]

Thân thủ kéo lấy Ninh Viễn, Đồng Thế Quân làm cho tay cậu hoàn trụ trên thắt lưng mình, chính mình cũng ôm lấy thắt lưng Ninh Viễn, hai thân thể thiếp hợp cùng một chỗ, chậm rãi chuyển động: [Vẫn muốn được cùng ngươi khiêu vũ, năm trước đã nghĩ như vậy.]

[Năm trước.....]

[Kết quả ta chờ một năm.]

Tựa vào trước ngực Đồng Thế Quân, Ninh Viễn đem má đặt lên bờ vai anh, hai người cùng xúng cựa bộ, vũ một khúc âm áp.

Mở lên radio, âm thanh êm ái....

.....

Thời khắc đẹp nhất của tình yêu

Lòng chân tâm không phiến lụy

Yêu thương nhiều lại sợ tụy (say)

Không được ai yêu thương, đến mỹ nhân cũng phải tiều tụy

Ta sẽ tặng em hoa hồng rực đỏ

Em đừng đánh mất cả đời trong nước mắt

Tương lai phải có em mới đẹp, giấc mộng mới có điểm chân thật

Ta học yêu em say đắm

Người bảo hộ ta vượt qua đêm tối

Ta nguyện ý cùng nhau tay trong tay bước trên con đường tình

Em tối trân quý

.....

Ta sẽ tặng em viên ngọc đỏ thắm

Em đừng đánh mất cả đời trong nước mắt

Tương lai phải có em mới đẹp, giấc mộng mới có thể trở thành sự thực

Ta học yêu em đắm say

Em bảo hộ ta vượt qua đêm tối

Ta nguyện ý cùng nhau tay trong tay bước trên con đường tình

Em tối trân quý

...

Em tối trân quý

Em tối trân quý

.....

Đồng Thế Quân nhẹ giọng nỉ non: [Tiểu Xa, em tối trân quý, người là của ta tối trân quý.... Tiểu Xa.....]

11. Chương 11

Thấy con trai được Đồng Thế Quân dẫn trở về, Lưu Thục Trinh thở dài nhẹ nhõm một tiếng: [Thật may là có Thế Quân ở đây.]

[A di người yên tâm, con sẽ bảo hộ Tiểu Xa.]

[Đúng vậy! Có Thế Quân ở đây ta yên tâm hơn nhiều.]

.

Bạn bè của Đồng Thế Quân cùng Ninh Viễn đều phát hiện, từ sau kỳ nghỉ lễ tân niên, quan hệ giữa hai người kia liền có những thay đổi kỳ diệu.

Trước kia Ninh Viễn cố ý hoặc vô tình đều lảng tránh Đồng Thế Quân, hiện tại hoàn toàn ngược lại, hai người mỗi ngày đều cùng ăn cơm trưa, tan học cùng nhau trở về, bởi vì đưa Ninh Viễn về nhà, Đồng Thế Quân hầu như cũng không còn ở lại trường nữa.

Công việc ở Hội sinh viên hai người cũng cùng thương lượng, vì đối phương hiền kế, đối nghịch ban đầu biến thành chung đường tốt đẹp.

.

Để có thể nhanh chóng từ Học viện Kinh tế và Tài chính đến viện Văn học hơn, Đồng Thế Quân liền mua một chiếc xe đạp, tiết kiệm được không ít thời gian đi đường; trong các giờ học tự chọn giống nhau, Ninh Viễn luôn cùng ngồi với Đồng Thế Quân; tan học, Đồng Thế Quân không quản ngại xa xôi đón Ninh Viễn xuyên qua khuôn viên trường, trở lại Trữ Tinh lộ.

Đối với chuyện hai nam sinh xuất sắc này có thể trở thành hảo bằng hữu phi thường thân mật, người khác đều cảm thấy hết sức vui mừng.

Chỉ có Trần Lệ Phương biết được, Ninh Viễn đã bị Đồng Thế Quân chinh phục.

.

[Người thực ra không có điểm thu hút.] Một ngày, trong lúc cùng nhau đọc sách Trần Lệ Phương lặng lẽ đối Đồng Thế Quân nói.

[Nào dám thu hút thêm nữa, người có biết hay không bên người Ninh Viễn có bao nhiêu ong bướm, đuổi đi một đám lại bay tới một bầy, cậu ấy lại đơn giản, ta sợ cậu ấy bị người khác lừa.] Đồng Thế Quân có chút buồn rầu.

[Này cũng đúng. Thực hảo, tất cả mọi người đều nghĩ hai người trở thành huynh đệ tốt.]

Đồng Thế Quân gật đầu: [Vẫn mới chỉ vừa ý ta được một chút.]

[Chẳng lẽ người còn tính công khai?] Trần Lệ Phương trêu chọc nói.

[Ta đã nghĩ tới, tốt nghiệp rồi, sau khi có công tác, công khai sẽ không phương hại. Ta sẽ cố gắng hướng về phía trước, làm nên sự nghiệp thành công, như vậy lời hứa hẹn ta dành cho Tiểu Xa nhất định sẽ thực hiện được.]

[Người thật sự nghiêm túc sao?]

Đồng Thế Quân vẻ mặt trịnh trọng: [Ta đối với Tiểu Xa là chuyện cả một đời, ta nói cả một đời nghĩa là chuyện cả một đời.]

Nhìn thấy biểu tình của Đồng Thế Quân, bị lời anh nói thật sự dọa người, Trần Lệ Phương nhất thời im bật.

[Người thật sự thích hấn a?]

[Đúng vậy! Nếu người biết chuyện của cậu ấy người sẽ hiểu được, hiện tại ta không thể nhiều lời. Haha ta còn sợ cái chi, Tiểu Xa là của ta.]

...

Kỳ nghỉ đông tới.

Năm nay Đồng gia và Ninh gia cùng nhau chuẩn bị mừng năm mới, mẫu thân hai nhà cùng nhau đi mua hàng Tết, lôi hai đứa con theo xách đồ.

Mang theo hai thanh niên xuất chúng như thế – phong thái bất đồng lại đều đẹp trai – cùng nhau dạo phố mua sắm, Lưu Thực Trinh và Vương Tương Cầm đều rất đắc ý.

Đồng Thế Quân có chút bất mãn, anh còn muốn được ở một mình cùng Ninh Viễn: [Thật là, còn muốn chúng ta theo làm cu li.]

Vương Tương Cầm trừng mắt liếc một cái: [Câm miệng, bằng không sẽ không cho ăn nữa.]

[Mẹ ta hảo hung ác.]

.

Hẹn định sẽ cùng nhau ở Ninh gia đón giao thừa, Vương Tương Cầm liền mỗi ngày qua nhà giúp Lưu Thục Trinh chuẩn bị món ăn Tết, Ninh Viễn cũng vào bếp phụ giúp mẫu thân mình.

[Không nghĩ tới Tiểu Xa cũng xuống bếp.]

[Tay nghề thằng bé cũng thường thôi.]

Đồng Thế Quân cũng tiến vào theo: [Con cũng tới hỗ trợ.]

Vương Tương Cầm vội nói: [Đi ra, người đừng vào phá rối.]

[Mẹ, mẹ là sợ con nói cho a di kỳ thật trước kia mẹ ở nhà không có làm toàn bộ việc nội trợ, tay nghề còn không bằng con, là vậy đi!]

[Người... thằng nhóc này, người làm sao có thể nói loại này, ta hiện tại tài nấu ăn không tồi.]

[Nhưng là trước khi con vào đại học, đều vẫn là con nấu cơm cho mẹ a~]

Lưu Thục Trinh kinh ngạc nói: [Thế Quân cũng biết nấu ăn.?)

Vương Tương Cầm không thể không thừa nhận: [Đôi khi so với ta còn làm giỏi hơn.]

Một đám người nhìn nhau cười, sau đó vẫn không cho Đồng Thế Quân lưu lại, mà mục đích của Đồng Thế Quân kỳ thật cũng rất đơn giản, chính là có thể cùng Ninh Viễn dính vào nhau.

.

Đêm giao thừa, hai nhà cùng nhau đoàn tụ, quây quần bên mâm cơm tất niên.

Hai phụ thân giống như hai huynh đệ, hai mẫu thân gần như hai tỷ muội, cùng nói chuyện cười đùa, khung cảnh giống như người một nhà.

Duyên phận, thật sự là một điều gì đó thực kỳ diệu.

.

[Thật muốn có một chỗ riêng tư với người....] Đồng Thế Quân lặng lẽ đối Ninh Viễn nói, sau kỳ nghỉ, thời gian hai người bên nhau ngược lại rất thiếu, muốn thân thiết với cậu cũng đều là vụng trộm.

[Sẽ có thời gian.]

.

Những ngày nghỉ chính thức đã kết thúc, phụ mẫu đều đi làm.

Đồng Hữu An phải đi Mĩ công tác trong vòng hai tuần. Ninh Văn Sinh phụ trách khu nghiệp vụ Á Châu ở một công ty điện đa quốc gia, năm tới cũng cần đến Bắc Kinh, Thượng Hải, Thành Đô, một số đô thị tại Quảng Châu, phải khảo sát thị trường trước, cũng đi một chuyến; phụ thân hai nhà đều phải đi xa, Vương Tương Cầm liền muốn gọi Lưu Thục Trinh đến tiểu điền trang (nhà nghỉ riêng – này Yukio đoán thế), mọi người có thể bầu bạn.

[Còn Tiểu Xa ở đâu?] Lưu Thục Trinh nghĩ tới bọn nhỏ.

Đồng Thế Quân đã biết kế hoạch của mẫu thân, anh cũng sớm có tính toán riêng: [A di, người theo mẹ con một thời gian đi, mỗi ngày có thể kết bạn dạo phố, con đi đâu sẽ mang Tiểu Xa theo đó, chúng con mỗi ngày có thể cùng nhau đọc sách.]

[Này không tồi.] Vương Tương Cầm đồng ý.

[Được chứ?] Lưu Thục Trinh tựa hồ có điểm lo lắng: [Chỉ hai người bọn con?]

[Có cái gì không được, bọn con đều đã lớn như vậy. Hơn nữa, chỉ có hai người chúng con sẽ dễ dàng tập trung xem sách.]

[Chính là hai đứa muốn đi chơi bọn ta cũng không có ý kiến.] Vương Tương Cầm nói, [Cũng tốt, các người với chúng ta chơi không giống nhau, các người trẻ tuổi chơi đùa chính là nên tự do chút.]

Vương Tương Cầm nhỏ giọng đối Lưu Thực Trinh nói: [Người đừng quản Tiểu Xa quá, thằng bé thấy được những lo lắng của người, hẳn sẽ cảm thấy người không coi nó như những người bình thường kia! Cho bọn nhỏ tự lo đi, chúng sẽ không nhàn rồi quá đâu!]

Đồng Thế Quân cười thầm, quý kẻ thế là đã thực hiện thành công.

.

Thoải mái bước vào cổng Ninh gia, Đồng Thế Quân thầm nghĩ: này coi như là bán ở chung (ở chung được một nửa), nhất định phải hảo hảo nắm bắt thời gian hiếm có này, hưởng thụ thế giới chỉ có hai người.

Trông thấy Đồng Thế Quân ở cổng, Ninh Viễn mơ hồ nghĩ: anh ấy rốt cuộc có mưu mô gì?

.

Hai ngày đầu tiên, hai người chính là cùng nhau ngồi đọc sách, nói chuyện phiếm, Ninh Viễn dặn dăn dương cầm cho Đồng Thế Quân nghe, cùng nhau xem TV, chơi trò chơi điện tử, cùng ra ngoài mua sắm..... cuộc sống như vậy đích thực là của vợ chồng mới cưới.

.

Hôm nay giữa trưa, nếm qua bữa cơm, Đồng Thế Quân đề nghị ra ngoài đi dạo một chút, hai người dạo bước, đi tới sân vận động của khu phố.

Có một đám nhỏ lớn bé khác nhau đang chơi bóng đá. Đồng Thế Quân ngứa chân, gia nhập nhóm chơi, cùng bọn nhỏ đá một trận.

Ninh Viễn mang theo mỉm cười, ngồi trên bậc thang cạnh sân vận động, ở đây có thể trông rõ Đồng Thế Quân đang tận lực chạy đuổi, Ninh Viễn bỗng sinh ra một loại ảo giác, giống như cảm thấy chính mình đang cùng anh chạy nhảy.

Tuy rằng chính mình không thể chân chính chạy hết mình, nhưng là anh có thể thay thế mình rơi mồ hôi.

.

Đã tới lúc hết hứng, Đồng Thế Quân lúc này mới đối những người khác tạm biệt.

Đi tới ngồi bên Ninh Viễn, Đồng Thế Quân thật có lỗi nói: [Thực xin lỗi, bỏ người một mình.]

[Không sao mà, ta thích xem, người đá rất hay.]

[Thật sao?]

[Bóng bay vào lưới cực đẹp.]

Đồng Thế Quân cao hứng nhảy lên: [Aha!]

Nghĩ tới chuyện gì đó, Đồng Thế Quân nói: [Tiểu Xa, chờ sang năm mùa giải Trung Siêu bắt đầu, chúng ta cùng đi xem trận đấu của Minh Châu đội nhé.]

[Được!]

.

Đêm đã khuya, có lẽ bởi vì đá bóng xong cảm thấy hưng phấn, Đồng Thế Quân không có ngủ, lôi kéo Ninh Viễn bồi anh xem bộ phim điện ảnh được đài truyền hình phát sóng giờ khuya.

Dựa sát vào nhau ngồi ở sofa, hai người lặng lẽ xem TV. Dương nhìn đến nam nữ diễn viên trên TV ôm nhau, Đồng Thế Quân quay sang, nhìn tới bên người Ninh Viễn.

Trong bóng đêm, ánh mắt Đồng Thế Quân sáng ngời lấp lánh.

Ninh Viễn hiểu được ý tứ của anh, Đồng Thế Quân đương nhiên sẽ không đơn thuần ở đây cùng mình bầu bạn, thảo luận bài vở.

Đồng Thế Quân dần dần nhích người lại gần, vòng tay qua cổ Ninh Viễn, nhẹ nhàng ve vuốt.

Ninh Viễn cúi đầu, một lát, nhẹ giọng nói: [Người không phải tắm rửa sao?]

[Còn người?]

[Người không thể đi trước?]

Đồng Thế Quân đứng lên.

.

Phòng ngủ của Ninh Viễn có phòng tắm riêng, Đồng Thế Quân vừa tắm vừa nghĩ đến Ninh Viễn cùng lúc này cách mình một bức tường, thân thể không khỏi nóng lên, liên tục nghĩ ngợi.

Chỉ cần ra khỏi phòng tắm, Ninh Viễn sẽ bao lấy cơ thể Đồng Thế Quân.

Tựa vào gối đầu, Đồng Thế Quân thu lấy góc chăn, cảm thấy thời gian trôi quả đúng là chậm.

Đúng lúc cơ hồ muốn đến trước phòng tắm gọi người kia, cửa mở ra.

.

Đồng Thế Quân nhìn Ninh Viễn đang bước lại gần, cảm giác thực sự kinh diễm, làm cho anh không khỏi ngừng lại hô hấp.

Ninh Viễn mặc một chiếc áo sơ mi hơi dài, vạt áo vừa vắn che đến bắp đùi, quang lỏa đôi chân thon dài thẳng tắp. Mái tóc đen ướt phủ trước vầng trán, cậu ngưỡng ngừng nửa cúi đầu, hàng lông mi thật dài thùy hạ ở ánh đèn bàn mỏng manh, khuôn mặt cậu hình thành một đạo ám ảnh, nơi khóe miệng ẩn hiện một cái xoáy mê diễm.

Đồng Thế Quân nhìn Ninh Viễn từng bước từng bước hướng tới mình, không thể dời ánh mắt cũng nói không nên lời, chỉ có thể ngậy ngẩn nhìn cậu.

Ninh Viễn đi đến bên giường, nâng mắt lên, nhìn thấy bộ dáng Đồng Thế Quân si ngốc, không khỏi bật cười.

Đồng Thế Quân như mộng tỉnh đưa tay giữ lấy Ninh Viễn, kéo người kia vào lòng dịu dàng ôm lấy.

Đồng Thế Quân tắt đèn đi, tiến sát thân mình kề cạnh Ninh Viễn, hôn lên hai cái xoáy trên má cậu, vẽ mặt cơ hồ như kẻ say.

Ninh Viễn dị thường mềm mại, cậu quấn quanh người Đồng Thế Quân, nép mình vào cánh tay anh.

Nghiêng người đem Ninh Viễn đặt dưới thân, Đồng Thế Quân ôm lấy đầu cậu, miên man lặp lại hôn môi, không muốn dừng lại.

Chuẩn bị cho Ninh Viễn một tư thế nằm thật tốt, Đồng Thế Quân nhìn vào ánh mắt cậu: [Tiểu Xa.]

[Thế Quân....]

[Tiểu Xa, người không phải sợ, ta sẽ thực nhẹ nhàng.]

[Ta biết.]

Đồng Thế Quân càng tới gần Ninh Viễn, bất quá lúc này anh không có hôn cậu, mà là chậm rãi ở trước ngực Ninh Viễn, hé miệng nhẹ cắn nút áo, một cái cúc liền bật mở.

Đồng Thế Quân cố ý vươn đầu lưỡi lúc cắn nút, dùng miệng cởi bỏ khuy áo Ninh Viễn, liền đó giương mắt một chút nhìn cậu, loại ánh mắt tràn ngập *** này khiến tim Ninh Viễn đập nhanh, sợ hãi lại mong chờ.

Nút thắt toàn bộ đã cởi bỏ, Đồng Thế Quân cắn lấy vạt áo, chậm rãi rút ra.

Thân thể Ninh Viễn chấn động, lấy tay che trước ngực mình.

Đồng Thế Quân kéo tay Ninh Viễn ra: [Đừng sợ, đừng sợ cho ta xem.]

[Không cần, Thế Quân.]

[Là ta mà! Không phải sợ để ta nhìn thấy.]

Đồng Thế Quân vừa nói, vừa hôn lên vết sẹo trên ngực Ninh Viễn.

Ninh Viễn nhắm chặt mắt, khóe mi khẽ nhỏ lệ.

[Đừng sợ, Tiểu Xa, là ta, không phải sợ.]

Nhẹ nhàng lần hôn trên ngực Ninh Viễn, Đồng Thế Quân tiếp tục hôn xuống dưới nữa.

Ninh Viễn thân mình khẽ động: [A.....]

Cảm giác được sự căng thẳng của người phía dưới, Đồng Thế Quân ngừng lại, ôm lấy Ninh Viễn, thông thả vuốt ve thân thể cậu. Động tác mềm nhẹ khiến Ninh Viễn từ từ thả lỏng.

Khi mảnh quần áo cuối cùng bị cởi bỏ, Ninh Viễn bám chặt vào vai Đồng Thế Quân, môi áp trên vai anh. Bàn tay to lớn của Thế Quân dần phủ suốt thân thể Ninh Viễn, sự căng cứng của cậu cũng dần nơi lỏng, khi Ninh Viễn phát hiện Đồng Thế Quân cảm nhận được chính mình dâng trào, không khỏi đem mặt vùi vào ***g ngực anh.

[Tiểu Xa, không cần thẹn thùng, ta biết người cũng muốn ta.]

Nụ hôn lại lần nữa theo xương quai xanh rồi xuống ngực, đầu lưỡi phiếm tình thông thả khiêu khích, kích thích cuồng nhiệt, khiến cho Ninh Viễn phải bối rối.

[A]

Rên rỉ mang theo nhè nhẹ hương vị mị hoặc khiến cho Đồng Thế Quân vô cùng hưng phấn, nhưng anh không hành động quá mức vội vàng, cầm lấy dâng trào đứng thẳng của Ninh Viễn, động tác chậm rãi vuốt ve.

Khoái cảm một chút lại một chút dâng trào trong cơ thể Ninh Viễn, giống như từng gợn sóng cuộn lên trong nước, bị nhẹ nhàng bung ra, phiêu nhiên dâng hạ, sau đó lại tung tràn.

[A.....a, Thế Quân...]

Nhìn đến Ninh Viễn càng chìm sâu trong sóng dục triều tình, tay Đồng Thế Quân lại chuyển tới địa phương sắp sửa phải đón nhận mình của Ninh Viễn, chậm rãi coi sóc.

[Nha.] Xúc cảm kỳ dị làm cho Ninh Viễn nhú mày.

[Tiểu Xa, ngoan, chậm rãi thả lỏng, đón nhận ta.]

Theo sự gia tăng tốc lực của chuyển động ngón tay, dục vọng trong cơ thể Ninh Viễn lần nữa thiêu lên, dần dần, ngón tay đã dần không thể thỏa mãn khát cầu: [Thế Quân, Thế Quân, ta.....]

Nhận thấy khát vọng của Ninh Viễn, Đồng Thế Quân hôn lên thần môi cậu: [Tiểu Xa, có thể hơi đau, chịu khó một chút, ta sẽ tận lực ôn nhu.]

[Thế Quân, Thế Quân.] Ninh Viễn bị triều tình thiêu đốt, đã không thể khống chế chính mình, chỉ một mực la tên anh.

Đồng Thế Quân ôm chặt lấy thắt lưng Ninh Viễn, tách hai chân cậu ra, chậm rãi đem chính mình sớm đã kiềm chế không nổi dục vọng, thẳng tiến đâm vào.

Đau đớn như bị xé rách lập tức lan khắp thân thể, Ninh Viễn kêu lên: [Thế Quân, không, không.]

[Tiểu Xa, ngoan, chịu khó một chút, chỉ một chút sẽ không còn đau nữa.....]

Đồng Thế Quân tiến không được, lùi không xong, mặc dù sợ thương đến Ninh Viễn, nhưng lại không thể kiềm chế chính mình.

Ninh Viễn hồn hên thổ dốc, chịu đựng, cuối cùng chậm rãi thả lỏng thân thể đang cứng ngắc.

Cảm thấy Ninh Viễn đã không còn mãnh rắn kháng cự, Đồng Thế Quân lại chậm rãi tiến vào.

Hai người rốt cuộc kết hợp cùng nhau.

[A Nha]

Không thể thích ứng với dị vật to lớn cùng xúc cảm mãnh liệt tê dại khó hiểu khiến Ninh Viễn vặn vẹo eo, vốn định nghĩ muốn thoát ra nhưng ngược lại càng làm cho Đồng Thế Quân càng thêm xâm nhập.

Đồng Thế Quân cực lực khắc chế dục vọng ma sát bốn phía của mình, áp lực từ từ co rúm lại, nghĩ muốn giảm bớt đau đớn của Ninh Viễn.

Theo luật động, Ninh Viễn khinh ngâm từ ban đầu mang theo thống khổ dần chuyển thành giọng mũi khoái cảm, làm cho Đồng Thế Quân thiếu chút nữa không thể khống chế được.

[Ân.. Thế Quân, ân]

Đồng Thế Quân bắt đầu không ngừng tiến công, mang đến từng trận dục triều mãnh liệt dâng tràn cơ thể hai người, nghe được Ninh Viễn một tiếng lại một tiếng mị ngọt rên rỉ.

[Thế Quân, ân Thế Quân]

Trong ***g ngực Đồng Thế Quân, Ninh Viễn cảm giác được bao đau đớn dần dần biến mất, khoái cảm không thôi một trận lại một trận thổi quét toàn thân lệnh cho lòng mình thần say, theo trêu tăng không ngừng ma sát, cảm giác dục tình vừa gai vừa ngứa mới nếm tra tấn chính mình, đối Đồng Thế Quân thêm khát cầu, ham muốn mỗi lúc càng nhiều.

Đồng Thế Quân cũng càng lúc càng thêm khát Ninh Viễn, thân thể mềm mại trong lòng cũng bị cảm thụ ẩm áp gắt gao vây lấy, chính mình vì chi điên cuồng, không thể ngừng lại thoát ra.

Ninh Viễn đã muốn bị đưa lên một cái lại một cái *** ***, thân thể cậu đột nhiên kinh động, khẽ gọi một tiếng, khẩn trương khởi bối run rẩy. Lúc này Đồng Thế Quân cũng rên lớn “A ——” một tiếng, sau đó ngã mình trên người Ninh Viễn.

Hai người gắt gao ôm nhau cùng một chỗ, không ngừng hỗn hển thở.

[Thế Quân]

[Tiểu Xa]

Đồng Thế Quân ôm chặt lấy Ninh Viễn, mãnh liệt lại triền miên hôn lên môi cậu.

[Tiểu Xa, người là của ta.]

Đồng Thế Quân dần lấy lại nhịp thở, quay đầu nhìn người sát bên đã muốn toàn thân vô lực, nhìn đến ánh mắt ai kia vừa xong nhìn mình đầy quyến rũ động lòng người, Đồng Thế Quân lòng tràn ngập vui sướng.

[Người nhìn cái gì?] Ninh Viễn trông thấy nụ cười của Đồng Thế Quân, ngại ngừng truy hỏi.

[Tiểu Xa người hảo đáng yêu.]

[Cái gì đáng yêu, ta so với người suất (ưu tú+đẹp trai+anh tuấn+...)].

[Người thật sự hảo đáng yêu.]

.

Khi Đồng Thế Quân mang Ninh Viễn cẩn thận tẩy rửa thân thể, anh hối hận phát hiện chính mình tuy rằng đã muốn cực lực nhân nại, nhưng vẫn làm thương tới Ninh Viễn.

[Ta giúp người bôi được.]

[Hừ! Người nhưng là thật ra cái gì cũng đều đã chuẩn bị tốt.]

Nghe xong lời nói của Ninh Viễn, Đồng Thế Quân hắc hắc cười lớn.

[Người đã sớm có chủ ý này.]

Đồng Thế Quân hôn lên mặt Ninh Viễn, tắt đèn đi: [Đừng nói với ta người không nghĩ đến.]

Đã trải qua vừa rồi thân mật tiếp xúc, hai người hiện tại đều thầm nghĩ chỉ muốn ôm nhau ngủ.

Mấy ngày kế tiếp, hai người cơ hồ đều là cùng nhau ở trên giường tư ma (ân ái), nhưng là các vị đi công tác đều đã mau chóng trở lại, cuộc sống cũng phải trở về như cũ, cuộc sống ngọt ngào như này đành phải tạm dừng.

Ai cũng không muốn tách ra, nhưng là không có cách nào.

Từ sau khi cùng Đồng Thế Quân có thêm một bước tiến trong quan hệ giữa hai người, Ninh Viễn phát hiện chính mình đã thật lâu không có gặp lại giấc mộng kia, chính là kết cục trong mộng vẫn còn quẩn quanh trong đầu cậu.

Là thật vậy sao?

Ninh Viễn đã không muốn nghĩ thêm nữa.

12. Chương 12

Đồng Thế Quân mỗi ngày gặp mặt Ninh Viễn lại càng không vui, vì có thể nhìn thấy cậu cũng không thể ôm cậu ấy.

...

Ba tháng nữa là tới sinh thành mười chín tuổi của Ninh Viễn, Đồng Thế Quân thay cậu lên kế hoạch đón sinh nhật.

[Vẫn là cùng người nhà đón sinh nhật.]

[Ta có kế hoạch khác, người cứ nghe theo ta là được.]

.

Vào ngày trước sinh nhật một ngày, Đồng gia và Ninh gia cùng nhau ăn cơm tối, trước tiên chúc mừng Ninh Viễn.

[Qua sinh thành này, Tiểu Xa đã bước tới ngưỡng cửa quan trọng của cuộc đời.] Trữ Văn Sinh cảm động nói, [Trưởng thành, đã trở thành một người đàn ông thực thụ rồi.]

Ninh Viễn đột nhiên đỏ mặt, cúi đầu.

Đồng Thế Quân đại khái đoán được Ninh Viễn vì cái gì đỏ mặt, trong lòng có chút đắc ý.

.

Cả nhà quây quần lúc sau, Đồng Thế Quân lại mời vài người bạn tốt tới chúc mừng Ninh Viễn.

Bạn học của Ninh Viễn và Đồng Thế Quân đều có mặt, vô cùng náo nhiệt, ngồi chật ghế phòng Karaoke.

Chuyện của Mã Thiển đã qua đi, tuy rằng nàng vẫn không chấp nhận Hàn Ngâm Thần, nhưng đã hiểu được lòng Ninh Viễn, Hàn Ngâm Thần đối với cậu cũng không còn địch ý.

Một nhóm nam nữ ca hát, khiêu vũ, chơi “Nói thật”; tuy là từ các học viện khác nhau nhưng lúc đó cùng cười vui thú nhận sự thật.

Ninh Viễn lần đầu tiên có được nhiều bè bạn đến như vậy, vô cùng vui vẻ.

Trên đường về nhà, Ninh Viễn tựa vào vai Đồng Thế Quân nói: [Cảm ơn.]

[Ta nói rồi, sẽ không bao giờ cho người cảm giác cô đơn nữa.]

...

Ngày sinh nhật chính thức, Ninh Viễn tò mò đoán Đồng Thế Quân sẽ tặng mình quà sinh nhật gì, chúc mừng như thế nào? Nhưng là đợi tới buổi chiều vẫn không thấy động tĩnh gì, Ninh Viễn không khỏi nghi hoặc.

Sau khi tan học, Đồng Thế Quân rút cuộc xuất hiện, Ninh Viễn mang theo chờ mong lại không yên tâm đi theo anh.

Bọn họ đi tới một khách sạn cao cấp nhất ở ngoại ô, nơi này nổi tiếng với các món hải sản được biết đến như mỹ vị tuyệt đỉnh.

Nhắm nháp từng món được đưa lên, nhấp môi một chút rượu vang ngon, không khí yên tĩnh thoáng đãng khiến cho cả tinh thần lẫn thể xác đều cảm thấy thực thoải mái, Ninh Viễn cảm thấy được kỷ niệm sinh nhật như vậy là quá tuyệt vời.

.

Ăn cơm xong, Đồng Thế Quân mang theo Ninh Viễn dạo bộ về phía sau khách sạn.

[Làm gì, không trở về nhà sao?]

Đồng Thế Quân chìa ra thẻ khóa phòng trong lòng bàn tay: [Ta đã xin phép mẹ và a di rồi.]

Ninh Viễn sửng sốt, thực không nên xem nhẹ nam nhân này.

Đồng Thế Quân hiểu được, tiến lại hắc hắc cười: [Ta nói trong trường có chút chuyện.]

[Một người nghĩ chuyện, cứ nhiên mang ta đến đây....]

Đồng Thế Quân vẻ mặt nghiêm túc, quàng vai Ninh Viễn, đè thấp thanh âm: [Đừng nói ta người không nghĩ đến.]

Ninh Viễn tiếp tục bước sau lưng Đồng Thế Quân.

Làm sao có thể không nghĩ đến? Hiện nay hai người tình nồng đượm ý, chỉ hy vọng có thể ở bên nhau triền miên lưu luyến.

.

Trong phòng khách sạn, Đồng Thế Quân sớm chuẩn bị âm nhạc, dìu bước Ninh Viễn cùng nhau khiêu vũ một điệu, khoảng thời gian tĩnh lặng tuyệt diệu, hai người đều muốn làm cho thời gian ngừng trôi.

Ôm lấy Ninh Viễn, Đồng Thế Quân ở bên tai cậu nhỏ giọng nói: [Có món quà muốn tặng cho người.]

[Cái gì vậy?]

Thế Quân đặt lên một cái hộp nhỏ.

Ninh Viễn mở ra, bên trong là một đôi nhẫn cặp.

[Ta cảm thấy không có cái quái gì thích hợp hơn nó.]

Ninh Viễn nhẹ nhàng vuốt ve cặp nhẫn, mơ hồ nhìn đến sườn trong có khắc chữ cái viết tắt tên hai người: [Nhưng mà, chúng ta bây giờ chưa thể mang nó được.]

[Ta biết, nhưng rồi sẽ một ngày có thể mang. Hiện tại không cần đeo trên tay, ta sẽ đặt trong lòng.....]

[Ta cũng vậy.]

.

Sau nụ hôn dài, Đồng Thế Quân ghé ở tai Ninh Viễn nói: [Cùng nhau đi tắm, được chứ?]

[A?]

Mèo nhỏ vụng vẹo như trẻ con làm nũng, Đồng Thế Quân tiếp tục nói: [Vẫn chưa có cùng người làm gì, ta hảo muốn cùng người tắm rửa.]

.

Nhúng mình vào nước ấm, Ninh Viễn thả lỏng cả thân thể, tựa vào bên mép bồn tắm lớn, khoác tay lên thành bồn.

Vẫn biết Ninh Viễn không muốn vết thương của mình bị nhìn đến nên Đồng Thế Quân không mở đèn phòng tắm.

Trong bóng đêm, Ninh Viễn thấy Đồng Thế Quân cầm tới một thứ gì đó, phát ra ánh thủy tinh leng keng nho nhỏ, vội hỏi: [Cái gì vậy?]

[Rượu.]

[Người là đồ tửu quỷ.]

Nhớ tới Đồng Thế Quân còn hút cả thuốc, Ninh Viễn vừa cười bổ sung một câu: [Lại còn nghiện thuốc lá.]

[Ta còn là sắc quỷ nữa.] Đồng Thế Quân nói xong, tay liền sờ soạng lại gần.

Ninh Viễn vội vàng né sang một bên, đem nước trong bồn hắt tung tóe, đùa giỡn hứng khởi: [Thế Quân, hút thuốc không tốt, người vẫn là nên hút ít đi, bỏ hẳn đi!]

[Yêu, này còn chưa phải là con gái xuất giá, đã muốn quản thúc ta.?)

[Người nói cái gì?]

.

Nháo chán, Đồng Thế Quân mở bình rượu ra, nâng lên rót ra một ly, đưa cho Ninh Viễn: [Người nếm thử chút.]

Ninh Viễn đưa mũi kề sát vào miệng ly, là mùi hoa quả, sau đó nhấp miệng một chút, không khỏi tán thưởng nói: [Uống ngon quá!]

[Đây là ta đã thử không ít lần mới tìm được đó, độ rượu rất thấp, người yên tâm.]

Nghe được những lời như vậy, Ninh Viễn chợt nhớ tới những món hải sản đêm nay, mỗi món nói thế nào cũng đều rất hợp với khẩu vị của mình, nói vậy, Đồng Thế Quân cũng là đã trực tiếp thử qua trước, xem ra hôm nay Đồng Thế Quân đã thực sự tỉ mỉ an bài tất cả rồi.

Thân thủ đem Ninh Viễn kéo vào trong lòng, Đồng Thế Quân lại rót đầy ly, ôm cậu cùng thưởng thức hương vị ngọt ngào của rượu hoa quả.

Thân thể trong nước ấm lại càng nóng lên bởi tác dụng của rượu, càng lúc càng cảm thấy thoải mái, mà tay của Đồng Thế Quân cũng càng lúc càng hạnh kiểm xấu.

Ninh Viễn hừ nhẹ một tiếng: [Ta chỉ biết người đang ngầm tính kế hoạch gì đó.]

Đồng Thế Quân không có trả lời, ngậm một ngụm rượu tiến vào miệng Ninh Viễn.

Lưỡi giao lưỡi quyến luyến triền miên, Ninh Viễn cũng ngẩng cổ, nhiệt tình đáp trả.

Hôn đủ, Đồng Thế Quân vươn đầu lưỡi liếm vành tai Ninh Viễn: [Đêm nay, tiểu nhân xin được hảo hảo hầu hạ người, tiểu nhân cam đoan sẽ đem người hầu hạ thực thực thoải mái.]

Ninh Viễn ở trong lòng Đồng Thế Quân, ngẩng đầu lên, cắn vào cằm anh: [Thật sự? Thật muốn xem người có kỹ năng gì.]

[Hảo, nhất định sẽ cho người tận lực thưởng thức.]

Một đêm này, hai người đắm chìm trong triền miên nhiệt tình...

.

Sau khi Đồng Thế Quân đã ngủ, Ninh Viễn ngược nhìn gương mặt đang bình an say ngủ ấy, đưa tay vuốt ve hai má anh.

Có thể cùng anh yêu thương, được anh yêu, thật sự hạnh phúc, hạnh phúc đến mức..... làm cho chính mình phải sợ hãi, sợ rằng hạnh phúc này sẽ không được dài lâu.

Nâng tay đặt ở trước ngực, cảm nhận nhịp tim của mình, Ninh Viễn hiểu được trái tim mình từ trước đến nay chưa từng có được cảm giác trong trẻo lại cô đơn lạnh lùng cùng đau đớn này.

Anh đã nói sẽ dùng tình yêu mãi mãi ôn nhu ngọt ngào chữa lành trái tim không trọn vẹn của mình, hoàn hảo vẹn nguyên như lúc ban đầu.

Anh sẽ làm?

...

Đảo mất lại một năm trôi qua, hai người đều lên năm ba, đoạn tình cảm bí mật, âm áp này ngày một vững vàng phát triển.

Đã thực thấu hiểu đối phương, có khi một người nói câu trước, người kia liền có thể lập tức hoàn thành câu sau, sau đó nhìn nhau cười. Cũng có những khi, thậm chí không cần lên tiếng, chỉ một ánh mắt đã nhìn ra tất cả.

.

Kết quả kiểm tra sức khỏe năm nay của Ninh Viễn thực khiến mọi người yên tâm.

Sau khi kết thúc các bài kiểm tra đầy căng thẳng, Đồng Thế Quân đưa Ninh Viễn rời đảo đi du ngoạn giải sầu.

Ngắm nhìn phong cảnh tuyệt đẹp của hòn đảo ven biển khiến cho hai người lưu luyến, vốn định buổi tối liền trở về luôn, kết quả Đồng Thế Quân lại mướn phòng nghỉ lại.

Ninh Viễn có chút xấu hổ hỏi: [Tại sao lại làm vậy?]

[Ta đều đã hỏi ý kiến bọn họ, a di còn nói cho người yên tâm thưởng ngoạn.] Nói xong, Đồng Thế Quân ghé sát tai Ninh Viễn, dùng thanh âm thì thầm chỉ cậu nghe được nói nhỏ: [Chúng ta cũng đã thật lâu chưa được bên nhau cùng một chỗ]

[Người luôn mang ta đến khách sạn, như vậy thật không đúng đắn.]

[Này, ai nói vậy? Sao có thể tính là không đúng đắn, thực sắc tính vậy!] (? này Luc cũng không hiểu)

...

Chuyện kết giao qua lại, bởi vì không thể chân chính hưởng thụ thế giới chỉ có hai người, đôi lúc quá mức thương nhớ cùng mong muốn, Đồng Thế Quân sẽ đặt phòng khách sạn vào thứ sáu, ở chung tới đầu tuần sau mới trở về nhà.

Ninh Viễn cảm thấy chuyện này giống như yêu đương vụng trộm, nhưng mà lại không lay chuyển được Đồng Thế Quân, hơn nữa chính mình cũng thực hy vọng có thời gian bên anh không bị ai quấy rầy, cho nên thường kìm lòng không được toại nguyện theo ý ai kia.

.

Ôn nhu triền miên qua, Đồng Thế Quân mang theo thỏa mãn, lười biếng ôm lấy Ninh Viễn, không ngừng hôn lên vai cậu.

Mỗi khi ôm nhau như vậy, cảm nhận được nhiệt độ cơ thể cùng hơi thở của đối phương, hội cảm thấy được đặc biệt hạnh phúc.

Thay Ninh Viễn kéo chăn qua vai, Đồng Thế Quân nhẹ nhàng nói: [Tiểu Xa, ngủ đi!]

Ninh Viễn [Ân] một tiếng, gối đầu lên cánh tay Đồng Thế Quân, nhắm mắt lại.

Miền là chỉ cần ở bên anh, cậu luôn cảm thấy đặc biệt an tâm chìm vào giấc ngủ.

...

Một buổi tối, sau khi hoàn thành khóa học tự chọn, Đồng Thế Quân trở lại ký túc xá, ba người kia cũng đều đã về tới.

Lí Á Quân nghiêm túc đối Đồng Thế Quân nói: [Nào, ngồi xuống chỗ kia.] Nói xong, đưa một tay chỉ đến cái ghế dựa bên cạnh cửa.

[Sao vậy?]

[Cứ ngồi xuống, chúng ta phải thăm vấn người.]

Trịnh Sĩ Trác đề lên bả vai Đồng Thế Quân xuống, ấn anh ngồi xuống cái ghế gần đó.

Đồng Thế Quân không hiểu ý bọn họ, vẻ mặt nghi hoặc: [Các người làm sao vậy?]

[Hắn chúng ta mới nên hỏi người làm sao vậy?]

Lí Á Quân hỏi: [Thời điểm vừa mới thi xong, chúng ta có phải hay không hẹn người cùng đi du ngoạn?]

Đồng Thế Quân gật đầu: [Phải.]

[Người trả lời thế nào?]

[Ta? Ta phải về nhà, không có thời gian.]

[Người đã về nhà sao?]

[Phải.]

[Thật sự?] Hàn Ngâm Thần vẻ mặt quý dị ép hỏi.

[Ta đã về nhà, không tin các người có thể hỏi mẹ ta. Làm sao vậy?]

Trịnh Sĩ Trác haha cười rộ lên: [Đúng là nói dối không chớp mắt, người căn bản là không có về nhà.]

[Ta rõ ràng trở về nhà.]

Hàn Ngâm Thần hỏi: [Vậy tối thứ sáu vừa rồi người ở đâu?]

Đồng Thế Quân vừa nghe, nhú mày lại, nâng tay gãi gãi cánh mũi.

[Không phản đối gì sao?]

[Các người theo dõi ta ?]

Lí Á Quân cố ý phụng phịu: [Người được lắm Đồng Thế Quân, enh em kết nghĩa huynh đệ với nhau, người một mình đi dạo du ngoạn.]

[Các người trông thấy.] Câu này khẳng định mà không phải là nghi vấn.

[Vô lý, chúng ta cũng đi, có thể không nhận ra người sao?]

Trịnh Sĩ Trác đứng phía sau, vòng tay qua (bóp?) cổ Đồng Thế Quân: [Người mau nói, người như thế nào lại cùng Ninh Viễn ở nơi đó?]

[Trọng sắc khinh bạn, ủng hộ chúng ta đặc biệt rủ người đi, kết quả người không đi cùng chúng ta, mà lại đi cùng hắn.]

Đồng Thế Quân không có hé răng.

Trịnh Sĩ Trác còn thêm lời: [Ta nói tiểu tử người, làm sao dạo này vẻ mặt phờ phợt xuân tình, náo loạn nửa ngày thì ra là có hẹn với giai nhân.]

[Nói! Người cùng với Ninh Viễn là có quan hệ gì?]

Này ba người bọn họ vốn tưởng Đồng Thế Quân sẽ trả lời rằng hai người là bằng hữu phi thường tốt, kết quả Đồng Thế Quân nhỏ giọng nói: [Tiểu Xa là của ta.]

[Cái gì?]

[Ta nói Tiểu Xa là của ta.] Đồng Thế Quân không tính giấu diếm gì, ba người này chính là huynh đệ tốt của mình, nói cho bọn họ biết cũng không hại gì.

Lí Á Quân, bọn họ ba người đều mở to hai mắt nhìn.

[Trời đất!] Trịnh Sĩ Trác lú lú, [Là Vương Tử kia?]

Đồng Thế Quân nhướn mi: [Hiện tại là của ta công chúa.]

[Whoa!] Lí Á Quân nhảy dựng lên. [Ta đã cảm thấy rằng hai người các ngươi có gì đó không đúng mà, như thế nào người đối hân liền đột nhiên thay đổi hoàn toàn thái độ, thì ra là thế.]

Hàn Ngâm Thần cũng thập phần kinh ngạc.

[Ta yêu cầu các ngươi giữ bí mật. Còn có, đối với Tiểu Xa tốt một chút, các ngươi đối với cậu ấy hảo cũng chính là rất tốt với ta.]

[Không thành vấn đề.]

Đồng Thế Quân hỏi thêm: [Các ngươi sẽ không bài xích chuyện này, phải chứ?]

[Sẽ không, các ngươi rất xứng đôi.]

Đồng Thế Quân đắc ý cười: [Đương nhiên rồi.]

Trịnh Sĩ Trác lại lần nữa bóp cổ Đồng Thế Quân: [Không nghĩ tới a! Đồng Thế Quân ngươi công phu theo đuổi thật đáng nể, ngay cả Vương Tử cũng có thể đoạt được.]

[Chúng ta vốn dĩ đã rất tốt.]

[Đi chết đi, trả cả vốn luôn! Ngươi vốn trước kia lúc nào cũng nhằm vào hân.]

[Ta không có.]

Một bên Hàn Ngâm Thần gật đầu nói: [Quả nhiên Ninh Viễn thật sự đối với Mã Thiển không có tình ý.]

[Chuyện này ngươi còn chưa tin?] Đồng Thế Quân sắc mặt lập tức chuyển thành nghiêm túc, dặn dò mấy người bạn tốt: [Không được nói ra ngoài đó.]

[Chúng ta sẽ không mất nghĩa khí như vậy.]

[Còn có, trước mặt cậu ấy không được ồn ào, nếu ta mà biết được, các ngươi chỉ có đẹp mặt.]

[Biết rồi!]

...

Lại một mùa xuân nữa tới.

Tháng tư, Đồng Thế Quân lại tìm được một cơ hội thật tốt có thể ở bên Ninh Viễn.

Đồng Hữu An nhận nhiệm vụ đi công tác một tuần, công tác xong liền nghĩ muốn nghỉ ngơi một chút, Đồng Hữu An lên kế hoạch muốn đưa vợ đi cùng, tiện thể đi nghỉ rồi tới thăm bằng hữu cũ.

[Mẹ, hai người đều đi, trong nhà chỉ còn mình con, thật là cô đơn nha!]

[Ngươi kêu Tiểu Xa qua đây ở cùng là được chứ gì!]

[Hảo!] Đồng Thế Quân âm thầm đắc ý.

Đúng như dự tính, Trữ gia bên kia cũng đồng ý cho Tiểu Xa qua đây với Thế Quân.

Phát hiện Đồng Thế Quân miệng cười đến không ngớt (xấu ý), Ninh Viễn nhìn anh nói: [Ngươi là đồ ngốc!]

[Tiểu Xa, này không đúng a, ngươi nói ta là đồ ngốc, chẳng phải là nói cho mọi người ngươi thích đùa ngốc.]

.

Vừa làm bữa tối, Đồng Thế Quân vừa nói: [Ta trước còn đang suy nghĩ, lại có được mấy ngày nghỉ, muốn hay không lại đi khách sạn. Hắc! Thật đúng là ngay cả ông trời cũng đều giúp ta, ba ta muốn đi công tác, mẹ ta cũng theo luôn.]

Ninh Viễn uy hiếp người đang dương dương tự đắc kia: [Người không cần luôn nghĩ tới mấy chủ ý không đứng đắn kia.]

[Này mà cũng kêu không đứng đắn?]

[Tính đến số tiền người đã chi, người thật đúng là...]

Ninh Viễn biết Đồng Thế Quân vừa học nghiên cứu tài chính vừa đầu tư, chơi cổ phiếu kiếm được chút ít, như vậy đi ở khách sạn cũng không còn là gánh nặng, bất quá tưởng tượng đến việc đối mặt với ánh mắt người ta nhìn hai nam nhân cùng đi thuê phòng khách sạn, vẫn là cảm thấy không được thoải mái.

Đồng Thế Quân lơ đãng: [Nhấn nại chút nữa, chờ tốt nghiệp xong lúc sau có thể bàn tới việc ở riêng rồi.]

[Người không phải còn muốn học nghiên cứu nữa sao?]

[Người không phải muốn đi làm sao? Người bàn chuyện ra riêng sau đó ta tính đi học sẽ ở cùng người.]

[Người nhà ta sẽ không cho ta chuyển ra ngoài.] Ninh Viễn do dự nói.

[Không có gì, chuyện thuyết phục a đi cùng Trữ thúc thúc cứ để ta lo cho, chúng ta cùng thuê một căn nhà.]

[Người cho là dễ như vậy sao, giá cả thuê phòng trên thị trường ta đều đã đi tìm hiểu. Nói đến, chỉ cần này kia mấy lần thuê khách sạn ở, tiền đó đã đủ để thuê nhà nửa năm rồi.]

Đồng Thế Quân nghe lời nói, hắc hắc cười không ngừng: [Nguyên lai, người cũng đã nghĩ đến chuyện này.]

Ninh Viễn đỏ mặt: [Ta đương nhiên cũng muốn được ở bên người a!]

[Yên tâm, ta sẽ cố gắng, chúng ta cùng nhau cố gắng.]

...

13. Chương 13

Ninh Viễn ở tại Đồng gia cũng đã được hai tuần, Đồng phụ Đồng mẫu rốt cuộc chưa trở về, còn nói cậu nên ở thêm hai ngày nữa, bởi vậy Ninh Viễn tiếp tục lưu lại Đồng gia chưa vội về nhà.

Buổi sáng cuối tuần, Ninh Viễn tỉnh lại trước, nhu nhu đôi mắt còn ngái ngủ, nhìn ánh mặt trời đã chiếu rọi bức rèm nơi cửa sổ, sau đó cậu lay lay người Đồng Thế Quân: [Thế Quân, dậy đi.]

Đồng Thế Quân trở mình, [Àn] một tiếng.

[Nghỉ cũng không hẳn là mỗi ngày đều bắt đầu (ngày mới) muộn như vậy a.]

Đồng Thế Quân đứng dậy, nhưng là còn chưa mặc quần áo, anh vội vàng ra ngoài uống cốc nước rồi trở vào ngay, lại chui vào chăn.

Nhìn thấy Đồng Thế Quân uống nước xong, lại nằm xuống giả bộ đáng ngủ, Ninh Viễn thân thủ kéo hán: [Người mau dậy đi nha, lại làm trò quỷ.]

[Còn muốn ngủ tiếp chút nữa mà.] Mấy ngày nghỉ này Đồng Thế Quân đâu cũng không đi, mỗi ngày đều lười biếng nằm trên giường.

[Vậy người ngủ ngon, bữa sáng muốn ăn gì?]

Đồng Thế Quân lại [Àn] một tiếng, mở to mắt, ngăm ngăm Ninh Viễn bên cạnh, đột nhiên lập tức tấn công.

Ninh Viễn sợ hãi kêu lên: [Nha! Người này cầm thú.]

Đồng Thế Quân làm giọng sư tử gầm: [Người nói cái gì?]

[Không có gì.] Chấn rơi xuống đất, hai thân thể trần trụi không thể tránh khỏi chạm sát giao kèo, Ninh Viễn theo bản năng muốn trốn tránh, hai người đồng loạt ngồi dậy, chấn đã rơi xuống đến thất lưng.

Đồng Thế Quân ôm lấy Ninh Viễn không tha, áp chế cậu, mãnh liệt đứng lên.

Rất nhanh sau, Ninh Viễn cũng không chống cự lại nữa, bắt đầu ứng hòa nộ hôn của Đồng Thế Quân.

Tay Đồng Thế Quân theo trên bờ ngực lõa lồ của Ninh Viễn trượt dần xuống dưới, Ninh Viễn thân mình run nhẹ, phát ra rên rỉ.

Đồng Thế Quân ôm chặt Ninh Viễn, đắm chìm trong khoái hoạt, bận rộn tận hưởng nộ hôn mà không nghe được động tĩnh ngoài phòng khách.

— Vương Tương Cầm đã trở về!

.

Đức ông chồng có chuyện bị triệu tập về họp gấp, Vương Tương Cầm cảm thấy mất hứng, vì thế đặt vé máy bay về trước.

Vừa tiến vào cổng, nàng liền cảm giác được một bầu không khí khác lạ, nhìn đồng hồ, Thế Quân hẳn đã rời giường rồi, nhưng là trong phòng khách lại không có một bóng người.

Đi đến cửa phòng ngủ, Vương Tương Cầm phát hiện cửa chỉ khép hờ.

Mang theo suy nghĩ “Thế Quân làm sao có thể còn ngủ được”, Vương Tương Cầm đưa tay đẩy nhẹ cửa — Cảnh tượng trước mắt làm cho nàng hoàn toàn ngây dại.

Con trai mình đang cùng một người khác hôn môi, hai người ôm nhau khăng khít, chắn che vừa đến phần thắt lưng trở xuống, tư thế này làm cho người ta vừa nhìn đã biết lúc trước là đang làm chuyện gì.

Trong đầu Vương Tương Cầm đầu tiên hiện lên ý niệm “Thế Quân có bạn gái”, nhưng rất nhanh sau đó, nàng phát hiện khuỷu tay đang ôm chặt Đồng Thế Quân không phải là của nữ tử.

Ninh Viễn? Trời ơi! Là Ninh Viễn!

Hai người đang ôm nhau tựa hồ cũng phát giác được hơi thở bất bình ổn, bọn họ ngưng lại, nhìn về phía cửa phòng.

[Mẹ.....]

Thời điểm xác nhận người kia chính là Ninh Viễn, trong lòng Vương Tương Cầm mặc niệm: tình nguyện nhận mình nhìn lầm rồi, hai mắt của mình cùng đại não hẳn xảy ra vấn đề nhưng mà kia rõ ràng chính là — Ninh Viễn.

Đồng Thế Quân trước hết phản ứng nhanh nhẹn, anh lập tức kéo chắn lên tới vai hai người, đồng thời dùng thân thể chắn trước Ninh Viễn.

Vương Tương Cầm lúc này phi thường cảm tạ chính mình đã sống thật nhiều năm, trải qua bao sóng gió thăng trầm đã rèn luyện cho mình khả năng khống chế nông nổi, nếu không trước tiên chắc hẳn đã phát điên.

[Mẹ, thỉnh mẹ trước đi ra ngoài được không.]

Nhẹ nhàng đóng cửa phòng, Vương Tương Cầm bước vào phòng khách, ngã người lên ghế sofa, sau đó không cử động gì nữa.

Thế Quân, nó.... cứ nhiên cùng với Tiểu Xa.....

.

Hai người mặc quần áo xong cũng bước ra phòng khách.

Ninh Viễn cúi đầu im lặng, còn Đồng Thế Quân chỉ mang một ánh mắt không chú ý.

Vương Tương Cầm dùng sofa làm chỗ tựa lưng chống đỡ cả thân thể mình, sau đó nhìn hai người con trai trước mắt.

Vương Tương Cầm chậm rãi nói: [Tiểu Xa, con đi rửa mặt đi.]

[Cầm đi, con.....]

[Đi đi! Ta nghĩ Thế Quân hẳn nguyện ý có chuyện muốn nói với ta.]

Ninh Viễn rời đi.

Vương Tương Cầm ngữ khí nhẹ nhàng hỏi: [Nói đi! Chuyện khi nào?]

[Mẹ, con yêu Tiểu Xa.]

[Ta tin tưởng con phải có yêu mới có hành vi như vậy. Ta hiện tại hỏi con chính là, chuyện khi nào?]

Đồng Thế Quân nghĩ nghĩ: [Mùa đông năm kia.]

Vương Tương Cầm cơ hồ sa sầm mặt mày: [Cái gì? Các người... các người cư nhiên giấu diếm chúng ta lâu như vậy?]

[Con tính sau khi có công tác sẽ nói cho mọi người, không nghĩ rằng...]

Vương Tương Cầm thì thầm tự nhủ: [Ta chỉ bắt quá về sớm một ngày.....] Nghĩ muốn đứng lên, Vương Tương Cầm cố gắng ra sức xuống chân, nhưng đứng không nổi, đành ngồi lại ghế, nhìn đứa con trai: [Thế Quân, Thế Quân, giỏi lắm a..... người cư nhiên, người cư nhiên dối Tiểu Xa..... loại sự tình như vậy mà người cũng làm được a!]

[Con yêu Tiểu Xa!]

[Người thì biết cái gì là yêu?]

[Con biết!]

[Người biết cái gì!] Nhìn gương mặt đứa con hiện lên biểu tình không phục, Vương Tương Cầm càng thêm sinh khí: [Đồng Thế Quân, người hỗn đản!]

Đồng Thế Quân cau mày nhìn mẫu thân: [Con không làm sai chuyện gì cả.]

[Còn nói không có sai, người đem Tiểu Xa..... người làm cho ta biết ăn nói như nào với cha mẹ Tiểu Xa!]

Vương Tương Cầm tức đến môi run lên: [Người, người còn nói, người đem Tiểu Xa biến thành như vậy, người còn nói!]

[Con không biết có gì sai, là mẹ phản ứng thái quá thôi.]

[Quả thực không có cách nào dạy bảo người.]

[Là mẹ không thể nói lý!]

Lúc này, Ninh Viễn bước lại, đứng ở một bên, đôi mắt màu đen nhìn vào Vương Tương Cầm.

Nhìn đến thanh niên anh tuấn thanh tú bên cạnh con trai, Vương Tương Cầm không thể trách cậu, lại nhìn đến đứa con của mình, nghĩ đến hành vi tung tác của nó, càng nghĩ lại càng sinh khí.

Tiếc rằng sự tình đã xảy ra rồi, giận dữ hơn nữa cũng không phải biện pháp, nghĩ nghĩ một hồi, Vương Tương Cầm nói: [Chờ ba người trở về, chúng ta liền thảo luận việc này.]

[Con và Tiểu Xa sẽ không chia tay.] Đồng Thế Quân nói xong, bắt lấy hai tay Ninh Viễn.

Vương Tương Cầm đem mặt vui vào hai lòng bàn tay, không thêm đáp lại.

.

Đồng Thế Quân lại kéo Ninh Viễn trở về phòng mình, nói: [Để mọi người cùng bình tĩnh lại một chút sẽ tốt hơn.]

[Cầm di giống như phi thường tức giận.] Ninh Viễn hoảng sợ nói.

[Không cần sợ, nàng chỉ dọa thôi, vậy nên tâm tình mới không tốt, sau một hồi sẽ không có việc gì.]

Tiềm thức Ninh Viễn nhận thấy sự tình không có đơn giản như vậy, không khỏi lại nhớ tới giấc mộng của chính mình.

Vẫn luôn trốn tránh vấn đề này, kết quả Ninh Viễn nhận ra, vận mệnh luân hồi, vẫn là bất tri bất giác lại một lần nữa đặt mình vào hoàn cảnh như vậy..... cùng Đồng Thế Quân bên nhau hạnh phúc được một thời gian, nhưng không lâu dài.

Tưởng tượng như vậy, Ninh Viễn sợ đến phát run, tâm đều thu lại: [Làm sao bây giờ?]

[Cái gì làm sao bây giờ? Nói ra tình hình thực tế thôi.]

[Bọn họ sẽ không đồng ý.]

[Người làm sao biết được?] Trong tiềm thức, Đồng Thế Quân cảm thấy nắm chắc khả năng thuyết phục được cha mẹ, cha mẹ mình đều yêu thương Ninh Viễn, cha mẹ Ninh Viễn cũng rất thương mình, ban đầu có thể khó khăn, nhưng về sau, tư tưởng đã làm rõ... không có lý do gì họ không chấp nhận.

[Ta chính là đã biết.]

Đồng Thế Quân quàng tay ôm lấy vai Ninh Viễn: [Đừng miên man suy nghĩ nữa, khẳng định sẽ không có vấn đề.]

[Chúng ta.....] Nhìn đến người bên cạnh, Ninh Viễn gắt gao nắm chặt tay Đồng Thế Quân: [Người đừng rời ta đi.]

[Đứa nhỏ ngốc này, ta làm sao có thể rời người đi.]

[Người sẽ tìm được ta chứ?]

[Tìm? Tìm cái gì?]

Nội tâm cảm thấy sợ hãi, Ninh Viễn càng nắm chặt tay Đồng Thế Quân: [Người đừng rời ta đi.]

Không có tâm tình ăn uống, Vương Tương Cầm một mình nằm trong bóng đêm đen đặc, trong đầu loạn loạn bao suy nghĩ, đã xảy ra chuyện như vậy, nàng bắt đầu nghĩ nên kết thúc nó như nào.

Vốn tưởng rằng Thế Quân cùng Ninh Viễn là hai đứa trẻ ngoan, bọn nhỏ thân như huynh đệ, chính mình cũng rất vui vẻ khi thấy con mình và con của tỷ muội giao hảo..... không nghĩ tới quá mức hảo, Thế Quân cư nhiên lại làm ra chuyện này.

Phải ăn nói thế nào với Lưu Thục Trinh cùng Ninh Văn Sinh đây?

Vương Tương Cầm nhớ đến sáng nay lên nhìn biểu tình của con trai, tiểu tử kia tỏ ra cực kỳ bình tĩnh, như là mọi chuyện đều chưa có gì phát sinh.

Sự trấn tĩnh của nó rốt cuộc là từ đâu có được? Làm sao nó tuyệt đối không hề bối rối? Nhưng thật ra chính mình lại loạn thành ma.

Vương Tương Cầm bắt đầu mơ hồ cảm giác được, đứa con tựa hồ vì ngày này nhất định đến, sớm đã có chuẩn bị.

...

Rốt cuộc cũng tới lúc phải làm rõ mọi sự tình.

Vương Tương Cầm mời Lưu Thục Trinh cùng Ninh Văn Sinh tới, lại bảo Đồng Hữu An ngồi xuống, sau đó nhìn về phía đứa con cùng Ninh Viễn.

[Các người có gì muốn nói trước?]

Lưu Thục Trinh, Ninh Văn Sinh và Đồng Hữu An đều cảm thấy Vương Tương Cầm hôm nay biểu hiện rất lạ, sau đó ba người dùng ánh mắt kỳ quái nhìn đến Đồng Thế Quân đột nhiên đứng lên.

Đồng Thế Quân nhìn một vòng bốn vị cha mẹ, lại nhìn Ninh Viễn đương cúi đầu: [Thục Trinh a di, Ninh thúc thúc, ba ba, con muốn nói một chuyện.... Con cùng Tiểu Xa.... Chúng con đã muốn bên nhau từ lâu, bắt đầu từ mùa đông năm trước nữa, chúng con đã luôn bên nhau từ đó.]

Ba người nhất thời còn chưa hiểu chuyện gì, đều tự cố tiêu hóa lời Đồng Thế Quân vừa nói.

[Con yêu Tiểu Xa, con sẽ dành cả đời này chăm sóc cho cậu ấy, xin mọi người hãy giao Tiểu Xa cho con.]

Ba người rút cuộc nhất thời hiểu được, đều kinh ngạc mở to hai mắt nhìn

[Tiểu Xa cậu ấy đã trở thành người của con rồi.]

Đồng Hữu An là người đầu tiên nhảy dựng lên, giơ tay cho Đồng Thế Quân ngay một cái tát vang dội, lần này lực quá mạnh, nửa bên mặt Đồng Thế Quân lập tức sưng lên, người cũng đứng thẳng không xong mà té ngã xuống đất.

Đồng Hữu An còn cảm thấy chưa hết giận, nhấc một chân lên đá một cước: [Người này vô liêm sỉ! Người phạm phải cái gì!? Ta đánh chết người này súc sinh!]

Đồng Thế Quân mặc cho phụ thân đánh chửi, tuyệt không phản kháng, Ninh Văn Sinh cùng Vương Tương Cầm chia nhau một tả một hữu giữ lại trận lôi đình của Đồng Hữu An.

Đồng Hữu An còn tức giận nhảy lên, hét: [Người cư nhiên đối Tiểu Xa làm ra loại chuyện như vậy!]

Ninh Viễn chạy lại nằm che trên người Đồng Thế Quân, sau đó nước mắt mới từ từ rơi xuống.

Đồng Thế Quân vừa thấy vậy vội nói: [Tiểu Xa, đừng khóc, đừng khóc.]

Vương Tương Cầm ở một bên kêu lên: [Người đánh Thế Quân không phải là biện pháp giải quyết vấn đề!] Khuyến can mãi mới kéo Đồng Hữu An lại được, đem đẩy ông ngồi lại trên ghế sofa.

Lưu Thục Trinh nhìn đứa con: [Tiểu Xa, đây là sự thật sao?]

Ninh Viễn gật đầu: [Phải, con yêu Thế Quân, mẹ, con muốn được ở bên Thế Quân.]

Đồng Hữu An vừa muốn nhảy dựng lên, sau đó lại ngồi về chỗ cũ: [Các người... các người..... đây là chuyện gì?]

Đồng Thế Quân ngồi dậy, cầm lấy tay Ninh Viễn nhìn vào nhóm người lớn: [Chúng con lúc đó là thật sự, cho tới giờ vẫn là thật sự. Cho dù mọi người không ủng hộ mối quan hệ này, nhưng tình cảm của chúng con là thật. Con biết mọi người hiện tại có lẽ chưa thể chấp nhận, nhưng con hứa là qua một đoạn thời gian nữa mọi người sẽ thấy, con hẹn ước với Tiểu Xa, con sẽ hảo hảo chăm sóc cậu ấy.]

Bốn vị cha mẹ hai mặt nhìn nhau.

Đồng Hữu An đứng lên: [Thế Quân, không cần nói với chúng ta những điều này, các con hãy còn trẻ tuổi, căn bản là không hiểu chuyện tình cảm.]

[Không, chúng con hiểu, chúng con thật lòng yêu nhau, tình cảm chúng con là thật.]

[Các con đơn thuần là chút bông bột tuổi trẻ, là nhất thời hồ đồ, chờ khi bước chân vào xã hội rồi các con sẽ hiểu quan hệ này của hai đứa thực sự không hề bình thường, căn bản sẽ không thể đối mặt với áp lực xã hội.]

Đồng Thế Quân liều mạng phủ định cách nói của phụ thân: [Không, con là thật sự tận tâm yêu thương Tiểu Xa, con sẽ hảo hảo chăm lo cho cậu ấy!]

[Người hiện tại đến cả chính mình còn chăm sóc không được, như thế nào có thể chiếu cố Tiểu Xa?]

Đồng Thế Quân hét lên: [Con có thể, con có thể! Chờ con công tác xong lúc sau con liền có thể chiếu cố Tiểu Xa..!]

[Được rồi, không nói chuyện này với người! Chờ người chân chính tự mình đối mặt với cuộc sống cùng đủ loại áp lực công việc, nhìn thấy đủ loại thực tế xã hội rồi, người sẽ không còn dám nói như vậy! Đồng Thế Quân, người nhìn nhận cuộc sống rất đơn giản! Đừng tưởng rằng người ở trường học nhất thời có chút nổi bật, có chút năng lực, liền nghĩ người có thể ở xã hội dễ dàng sinh tồn, nói cho người, hãy còn sớm lắm!]

Đồng Thế Quân nhìn phụ thân, không biết làm sao đáp lại.

Lưu Thục Trinh ở một bên lên tiếng: [Tiểu Xa, con hãy nghe mẹ nói, các con như vậy là không đúng, con không thể nào ở bên Thế Quân được.]

Ninh Viễn thất thần nhìn mẫu thân: [Tại vì sao? Vì... sao chứ?]

[Tình cảm của các con quá mong manh.]

[Không, mẹ, con yêu Thế Quân.]

[Tiểu Xa, các con còn trẻ tuổi, các con không rõ chân chính ước hẹn là thế nào.]

Đồng Thế Quân giữ chặt Ninh Viễn: [Không, chúng con biết, con biết lời thề ước của con.]

Ninh Văn Sinh đứng lên: [Hữu An, Tương Cầm, xảy ra chuyện như vậy, ta nghĩ chúng ta đều cần bình tĩnh một chút, Tiểu Xa cùng Thế Quân cũng cần bình tĩnh một chút. Chúng ta cần thời gian, mọi người hãy là nên đem tự tình mãnh liệt lúc này bình tâm trở lại một chút vẫn tốt hơn. Thực Trinh, chúng ta mang Tiểu Xa trở về đi!]

Ninh Viễn mãnh liệt ôm lấy Đồng Thế Quân, ôm chặt anh, như thế nào cũng nhất quyết không chịu buông tay: [Không, con không đi, con không đi! Đừng mang con và Thế Quân tách ra.]

Ninh Văn Sinh đối đũa con nói: [Tiểu Xa, bình tĩnh một chút, ta biết hiện tại chúng ta nói cái gì các con cũng nhất định không nghe, nhưng là Tiểu Xa, ta hy vọng con có thể bình tĩnh suy nghĩ một chút, tình cảm của hai con đã thật sự trưởng thành hay chưa? Có thể đương đầu sóng gió cùng thử thách thời gian hay không? Các con thật sự yêu nhau? Các con hiểu thế nào là tình yêu? Tiểu Xa, có lẽ không lâu về sau, hai con càng ngày càng trưởng thành, suy nghĩ đã đủ lý trí, con có thể chợt nhận ra hết thấy mọi việc con làm ngày hôm nay, đều là hoàn toàn vô nghĩa.]

Đồng Thế Quân ôm lấy Ninh Viễn nói: [Không, chúng con là thật lòng, chúng con là thành tâm thật lòng mà!]

[Thế Quân, Tiểu Xa, chuyện tình cảm này, vốn dĩ đã rất khó phán xét, có lẽ hiện tại nhận thức của các con chỉ dừng lại ở mức cảm quan, cho rằng cả hai không thể chia lìa, nhưng khi đã bước vào xã hội thấy được rất nhiều người cùng rất nhiều chuyện, nhân sinh quan, cách đánh giá của các con sẽ thay đổi, khi các con bị xã hội này nung luyện đúc rèn một lần nữa, quay đầu nhìn lại sẽ phát hiện rất nhiều nhận thức hôm nay không chính xác. Chúng ta cũng đã trải qua thời trẻ, chúng ta hiểu được, không nên cực đoan, không nên bởi vì chúng ta phản đối mà các con nhất định kiên trì, hãy hảo hảo suy nghĩ chuyện này.]

Ninh Viễn thấy cha mẹ nhất định phải mang mình đi, nghĩ đến có lẽ sau này sẽ chẳng thể gặp lại Đồng Thế Quân nữa, cậu khóc rống lên.

Đồng Thế Quân đỡ lấy Ninh Viễn, không chịu buông tay.

Vừa thấy Ninh Viễn khóc, bốn người kia nhất thời cũng không quá dứt khoát nữa.

Ninh Viễn vừa khóc vừa nói: [Tại làm sao? Vì cái gì không thể ở bên Thế Quân chứ, con là thiệt tình yêu Thế Quân mà.]

[Các con hiện tại căn bản vẫn chưa hiểu được.]

Ninh Viễn khóc to: [Hảo, cho dù con không hiểu, nhưng là tối thiểu con biết Thế Quân rất tốt với con, con muốn được ở bên Thế Quân, vì sao lại muốn đem chúng con tách rời?]

[Các con cần phải bình tĩnh lại!]

[Con đã không thể bình tĩnh nữa! Bởi vì trái tim của con, cho nên con không dám gần gũi với bất cứ ai, con sợ hãi, con luôn sợ mình sẽ chết, để lại cho người khác khổ tâm thương đau. Cho tới nay, con đều cô độc một mình như vậy, con không dám đón nhận tình cảm yêu thương của bất luận ai, cũng không dám yêu bất luận kẻ nào! Hiện tại có Thế Quân, anh ấy một mực ở bên con, vì sao không để cho con ở bên anh ấy?]

Lưu Thực Trinh nhìn đũa con, ánh mắt cũng đã ươn ướt, [Tiểu Xa.....]

[Mọi người cho là con nguyện ý sao không? Mang theo trái tim khuyết tàn ấy, không biết chính mình khi nào thì sẽ chết, luôn sợ hãi nhắm mắt vào rồi sẽ không thể nào mở ra nữa. Con rất vất vả mới gặp được Thế Quân, anh ấy bước vào cuộc đời con, làm cho con cảm nhận được hạnh phúc ấm áp, vì sao lại muốn cướp anh ấy đi!? Chúng con rất cuộc làm sai chuyện gì!]

Ninh Văn Sinh nhìn vợ mình, lại nhìn đến đứa con: [Tiểu Xa.....]

Đồng Hữu An cùng Vương Tương Cầm quay sang nhìn nhau, nhất thời đều không nói gì.

Ninh Văn Sinh đi tới, ý định đỡ lấy Ninh Viễn.

Ninh Viễn đột nhiên kêu lên, trốn tránh: [Không, không cần!]

Đồng Thế Quân muốn ôm Ninh Viễn, lại bị chính phụ thân mình giữ chặt.

Theo một tiếng hét chói tai, Ninh Viễn thân mình mềm nhũn, hôn mê bất tỉnh.

[Tiểu Xa! Tiểu Xa!]

...

Ngoài phòng cấp cứu tại bệnh viện, năm người ngồi chờ đợi, ai cũng không nói lời nào.

Đèn đỏ trên cửa chợt tắt. Bác sĩ vừa bước ra liền bị vây quanh bèn lên tiếng: [Đã không còn việc gì, không nên lại kích động cậu ấy, để cho cậu ấy hảo tĩnh dưỡng một chút.]

Đồng Hữu An hung hăng trừng mắt lườm đứa con: [Nhìn xem người đã gây ra chuyện tốt gì?]

Lưu Thực Trinh ở lại chăm sóc Ninh Viễn, nàng kêu chồng về nhà trước, cũng khuyên Đồng Thế Quân về nhà.

[Con không đi, con phải ở lại chăm sóc Tiểu Xa.]

Lưu Thực Trinh ôn ngôn khuyên bảo: [Con còn phải đi học, nói ra con ở lại cũng không giúp gì được, có lẽ Tiểu Xa thấy con lại càng thêm kích động. Hãy để nó yên tĩnh một chút, con cũng nên lạng lại. Đợi qua vài ngày nữa lại đến, a di cam đoan nhất định sẽ cho con gặp nó.]

Cuối cùng, Đồng Thế Quân cũng chịu bị lôi đi.

.

Ngồi ở trên xe về nhà, Đồng Hữu An ánh mắt sáng ngời nhìn con trai: [Vừa rồi ở bên ngoài phòng cấp cứu, người suy nghĩ cái gì?]

[Trống rỗng.]

[Còn gì nữa không?]

[Thực sợ hãi.]

Đồng Hữu An nghiêm túc nói: [Người hiện tại hảo hảo suy nghĩ một chút, người thật sự có thể gánh vác được sao? Có thể đeo trên lưng sao? Người có dũng khí đối mặt không? Có không?]

Đồng Thế Quân hai mắt mờ mịt nhìn về phía trước.

Thanh âm của Đồng Hữu An lại một lần nữa vang lên: [Thế Quân, không nên tự đánh giá rất cao bản thân mình. Con cho là con chịu đựng được, thật sự là như vậy sao? Sau khi bước vào xã hội rồi, con sẽ thay đổi, Tiểu Xa cũng sẽ thay đổi. Ước hẹn hiện tại của con nếu như không thể thực hiện được, con nghĩ xem Tiểu Xa phải biết làm sao đây? Con sẽ phải đối mặt với Tiểu Xa thế nào đây?]

Đồng Thế Quân khóc lên: [Con thật sự rất yêu Tiểu Xa, con thật sự là rất rất yêu Tiểu Xa.]

[Đối với đàn ông mà nói, tình yêu chưa thể là tất cả, còn phải có dũng khí gánh vác! Con nói con có dũng khí đối mặt, con hẳn sẽ dũng cảm, phải, ta tin tưởng, ta nguyện ý tin tưởng sự dũng cảm của con, vấn đề là con có thể dũng cảm tới mức nào? Lúc áp lực lớn đến đâu thì con sẽ buông tay? Nếu như con buông tay, Tiểu Xa phải làm sao bây giờ? Chính con hãy suy nghĩ thấu đáo một chút.]

14. Chương 14

Này một đêm không yên bình, tất thấy mọi người hai nhà Đồng gia cùng Ninh gia đều không thể ngủ được.

Ninh Viễn vừa tỉnh lại: [Thế Quân.....]

Lưu Thục Trinh vội bước tới nắm lấy tay của con trai: [Tiểu Xa, Tiểu Xa.....]

[Thế Quân.....]

[Tiểu Xa, là mẹ bảo Thế Quân về nhà, con cần hảo hảo nghỉ ngơi, chờ con khỏe hơn một chút rồi sẽ cho Thế Quân vào thăm con. Thế Quân còn phải đi học nữa, không phải sao?]

Ninh Viễn nhìn mẫu thân, nước mắt lăn dài: [Mẹ, con là thật lòng.....]

[Phải, mẹ biết, mẹ hiểu được, con thích Thế Quân mẹ đều hiểu được. Con không nên kích động, thằng bé nhất định sẽ đến thăm con, con trước nên hảo hảo nghỉ ngơi.]

.

Đồng Hữu An cùng vợ bàn chuyện: [Em xem nên xử lí như thế nào? Phải cho Văn Sinh bên kia một lời đáp.]

Đồng Hữu An thở dài một tiếng: [Anh kỳ thật nguyện ý tin tưởng bọn nhỏ thật lòng yêu nhau, chúng yêu nhau là không có gì sai. Nhưng tương lai có rất nhiều nhân tố không thể đoán trước, nói thế không phải là anh đối với con trai chúng ta không tin tưởng, ý anh chính là, không muốn Tiểu Xa vì chuyện này mà bị tổn thương.]

[Em làm sao lại không nghĩ như vậy? Nếu xử lí không tốt chúng ta còn có thể ăn nói với Văn Sinh cùng Thục Trinh sao được, bọn họ đã vì Tiểu Xa lo lắng nhiều lắm.....]

.

Bên kia, Ninh Văn Sinh cùng Lưu Thục Trinh cũng đang thương lượng.

[Phải làm thế nào bây giờ? Nhìn bộ dáng Thế Quân cùng Tiểu Xa, anh thật không biết.....] Ninh Văn Sinh thở ra một hơi thật dài: [Xử lí như thế nào cũng không đủ để đưa ra quyết định, anh sợ Tiểu Xa sẽ chịu không nổi.]

Lưu Thục Trinh cúi đầu: [Kỳ thật em cũng rất thích thằng bé Thế Quân.]

[Anh chẳng lẽ không thích nó sao? Nhưng vấn đề không phải ở chuyện đó.]

[Em biết.]

[Hãy để anh suy nghĩ thận trọng chút đã.]

...

Ở lại bệnh viện đã vài ngày, Ninh Viễn cuối cùng có thể xuất viện. Về đến nhà, Ninh gia còn xin cho cậu được nghỉ ngơi thêm mấy ngày nữa mới trở lại đi học.

.

Đồng Thế Quân lại một lần nữa đứng ở trước mặt Ninh Viễn.

Cầm lấy bàn tay cậu, nhìn gương mặt tiêu tụy hốc hác hẳn ra, Đồng Thế Quân lòng đau quặn thắt: [Tiểu Xa..... không phải sợ, ta vô luận như thế nào cũng sẽ không để hai ta tách ra.]

[Ta biết.] Tuy rằng nói như vậy, lòng Ninh Viễn lại cảm thấy vô cùng đau đớn.

Ở bên anh, có lẽ thật sự chỉ hại anh.

Cố chấp ở bên anh, không phải không được, nhưng mà cha mẹ nói rất đúng, con đường tương lai còn dài, có thể cam đoan anh sẽ hạnh phúc bước đi bên mình sao không? Anh liệu sẽ không thay đổi, biết đâu tương lai một ngày nào đó, đoạn tình cảm này sẽ trở thành sợi dây trói buộc đối với Thế Quân.

Thương anh, đương nhiên hy vọng anh có thể hạnh phúc.

Ninh Viễn nắm lấy tay Đồng Thế Quân, trong lòng một mảnh mịt mờ.

Chú ý tới thần sắc của Ninh Viễn, Đồng Thế Quân ôm lấy cậu: [Tiểu Xa, chúng ta là thật lòng yêu nhau! Ta yêu người!]

[Ta cũng vậy, ta cũng vậy.....]

Là yêu nhau, ít nhất hiện tại là yêu nhau.

.

Trở lại nhà mình, Đồng Thế Quân tiếp tục cùng cha mẹ tranh cãi.

[Người hiện tại cái gì cũng đều không có, người lấy cái gì nuôi Tiểu Xa!]

[Con sẽ có.]

[Chờ xem người, nếu một thời gian nữa người thay đổi thì phải làm sao?]

Đồng Thế Quân rống to: [Con sẽ không thay đổi! Con sẽ không thay đổi! Con yêu Tiểu Xa! Con thực lòng rất yêu Tiểu Xa!]

[Người thì hiểu cái gì là yêu?]

[Cho dù con không hiểu, nhưng con biết tình cảm con đối với Tiểu Xa là thật lòng, con không có lí do gì để yêu cậu ấy, con cũng không cần điều kiện gì mới thương, con chính là chỉ yêu Tiểu Xa mà thôi! Bởi vì Tiểu Xa chính là Tiểu Xa cho nên con yêu cậu ấy!]

Nhìn đứa con càng ngày càng kích động, Đồng Hữu An chậm lại ngữ điệu: [Chúng ta cũng không phủ nhận tình cảm của các con, chúng ta chỉ hy vọng các con hảo hảo suy nghĩ một chút, con đường tương lai còn rất dài, các con thật sự có thể bước cùng nhau sao?]

[Nói vậy cũng chỉ là các người không tin con!]

[Thế Quân, không phải ta không tin con, ngược lại, ta thực nguyện ý tin tưởng tình cảm con dành cho Tiểu Xa. Tiểu Xa có con thương nó đương nhiên rất tốt, nhưng là ta không thể phán đoán, các con rốt cuộc có phải hay không bởi vì chúng ta phản đối mà phản kháng, kiên trì; mà đến khi chúng ta không còn phản đối nữa, các con lại đột nhiên nhận ra, tình huống áp lực đã không còn nữa, kỳ thật hai con vốn rất xa cách.]

Đồng Thế Quân trừng mắt phụ thân: [Ba, người như vậy là không tin tình cảm của con.]

[Con hãy còn rất trẻ, ta làm sao có thể hoàn toàn tin tưởng con?]

[Đây là lý do của ba! Người chính là không tin tưởng con!]

Mất thấy tình hình hiện tại khiến cho hai người không thể thông hiểu đối phương, Đồng Hữu An bất đắc dĩ kết thúc cuộc nói chuyện.

...

Ninh Viễn vừa trở lại trường học ngày đầu tiên, Đồng Thế Quân đã đến tìm cậu.

Cho cậu xem đồng hành lí mang trên tay, Đồng Thế Quân đối Ninh Viễn nói: [Tiểu Xa, chúng ta đi thôi!]

Ninh Viễn kinh ngạc nhìn Đồng Thế Quân: [Người định.....]

[Hiện tại có nói như thế nào, bọn họ cũng không tin, rõ ràng, dù đúng dù sai vẫn là muốn đem chúng ta tách ra. Chúng ta chạy đi! Tiểu Xa.]

[Đi nơi nào?]

[Nơi nào cũng được, ta sẽ hảo hảo chăm sóc người. Chờ thêm vài năm nữa, bọn họ nhìn thấy chúng ta vẫn rất tốt, sẽ không vội đem chúng ta tách ra nữa.]

Nắm lấy tay Đồng Thế Quân, Ninh Viễn nói với chính mình: một lần này, thử một lần này, đi cùng với anh.

Mang theo một tia áy náy đối với cha mẹ, Ninh Viễn theo Đồng Thế Quân ngồi lên chiếc xe rời khỏi Hương Đảo.

.

Sự tình ngày hôm sau liền bị phát hiện.

Đồng Hữu An lại một lần nữa nổi trận lôi đình: [Thế Quân tên hỗn đản này!]

[Đừng nói nữa, mau tìm ra bọn chúng mới là chuyện quan trọng hơn hết thấy.]

[Anh biết, anh biết.]

Vương Tương Cầm nói: [Không biết chúng nó sẽ đi đâu? Có thể nào là về quê không?]

Lưu Thục Trinh lắc đầu: [Ta nghĩ sẽ không, Tiểu Xa biết chúng ta nhất định sẽ đến nơi đó tìm.]

[Vậy chúng có thể đi đâu? Nhất định phải mau chóng tìm ra mới được, thân thể của Tiểu Xa.....]

Nhìn thấy Lưu Thục Trinh khóc, Vương Tương Cầm lòng tràn đầy áy náy, đứa con của mình quá liều lĩnh, nếu Tiểu Xa vạn nhất xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, làm sao có thể tạ tội với bạn tốt này đây.

Đồng Hữu An cùng Ninh Văn Sinh bàn bạc: [Ta không biết trên người Thế Quân rốt cuộc có bao nhiêu tiền mặt, nếu nó dùng tài khoản, này ta có thể tra ra. Còn có, bọn nó hẳn sẽ không ngu ngốc, nhất định là đi đường bộ hoặc đường sắt, ở cục đường sắt ta cũng có vài vị bằng hữu, ta sẽ đi nhờ bọn họ hỗ trợ.]

[Ta quen biết không ít bằng hữu chủ quản lí khách sạn, ta sẽ thông báo cho bọn họ.]

[Nhất định phải mau chóng tìm được hai đứa nó.]

.

Lần bỏ trốn này cuối cùng năm ngày liền đã chấm hết.

Đồng Thế Quân cùng Ninh Viễn đều đã xem nhẹ mạng lưới quan hệ của phụ thân hai nhà, hai người bị bắt về từ phía nam.

Hai người vừa vào nhà, Đồng Hữu An đã bị Ninh Văn Sinh cùng thê tử của mình sống chết giữ lại: [Lão Đồng, không nên đánh, có gì từ từ nói.]

Đồng Hữu An chỉ vào đứa con lớn tiếng quát: [Hỗn trưởng đồng tây! Người còn dám làm chuyện này! Người dùng đầu óc một chút được không, Tiểu Xa vừa mới xuất viện chưa được bao lâu, người mang thằng bé theo như vậy, nếu thân thể nó có chuyện gì người định làm sao bây giờ? Người phải làm sao bây giờ?]

[Ai nói các người muốn đem chúng con chia rẽ!] Đồng Thế Quân ôm chặt Ninh Viễn, không chịu tách ra.

[Hỗn trưởng! Người còn dám cãi!]

Ninh Văn Sinh một bên lôi kéo Đồng Hữu An vừa nói: [Lão Đồng, chúng ta tâm bình khí hòa cùng bọn nhỏ nói chuyện.]

[Ta có thể hạ hỏa hay sao? Cái tên hỗn trưởng này, làm việc trước mà không biết để ý sau, người cái dạng này, như thế nào có thể khiến chúng ta yên tâm giao Tiểu Xa cho người? Còn nói người nhất định hảo hảo chiếu cố Tiểu Xa, người có thể làm được hay sao? Người có cái gì năng lực mà có thể khiến chúng ta yên tâm?]

Ninh Văn Sinh đi tới đỡ lấy vai Ninh Viễn: [Tiểu Xa, con cùng ở bên Đồng Thế Quân ba ba không trách con, bắt quả bây giờ lại khác, các con sai rồi, mẹ con vì chuyện này mà thiếu chút nữa phải nằm viện, vô luận như thế nào, trước tiên con hãy ra xin lỗi mẹ đi.]

Nhìn đến Lưu Thục Trinh đứng một bên khóc lóc, Ninh Viễn chậm rãi buông lỏng vòng tay, đi đến bên người Lưu Thục Trinh, ôm lấy nàng: [Mẹ, con xin lỗi.]

Lưu Thục Trinh ôm lấy đứa con, vỡ òa: [Tiểu Xa, mẹ thật sự lo cho con lắm..... từ nhỏ đến lớn, mẹ vì con thao nát tâm tư, con không nên làm thế, con muốn đi đâu lần sau nói cho mẹ biết, mẹ sợ lắm, mẹ thật sự rất sợ hãi.....]

Ninh Văn Sinh nói: [Bình an trở về thì tốt rồi, tất cả mọi người đều đã mệt chết được, như này đi, Tiểu Xa trước theo chúng ta trở về, Thế Quân đợi vài ngày nữa lại tới gặp nó, chúng ta sẽ không cấm hai con gặp nhau, các con cũng không được chạy trốn nữa.]

Như thế, Ninh gia lại một lần nữa xin phép cho Ninh Viễn ở nhà điều dưỡng thân thể.

.

Ninh Viễn tự cảm nhận thấy, lần này trở về, thân thể thực rất suy nhược, thường ra mồ hôi lạnh, khí lực rõ ràng yếu, cậu nghĩ muốn nằm lên giường nghỉ ngơi.

Vốn tưởng rằng cùng Đồng Thế Quân rời khỏi nơi này sẽ có thể thay đổi vận mệnh kiếp trước... xem ra không có khả năng.

Sợ rằng quá yêu Đồng Thế Quân, sợ rằng tình cảm này sẽ trở thành gánh nặng của anh, nhưng Đồng Thế Quân đã không quay lưng lại với cậu, điều này khiến cho Ninh Viễn cảm thấy trấn an rất nhiều.

— anh kỳ thật vẫn luôn suy nghĩ cho mình. Chính là, càng là như vậy lại càng hại anh.

Ninh Viễn không khỏi lại nhớ tới giấc mộng của mình.

Có phải kết quả này hay không đợi tới lúc không còn gặp được Đồng Thế Quân nữa mới biết, nhưng mà như vậy thực sự thực sự quá mức tàn nhẫn, chẳng lẽ thật sự lại như vậy lặp lại một lần nữa, dù thế nào cũng phải làm cho chính mình triệt để hoàn toàn tự trải nghiệm một lần, vị thần vận mệnh mới chịu bằng lòng hay sao?

...

Gió rét lạnh đầu đông không ngừng thổi, Đồng Quân Vô đến Trữ gia thăm Trữ Bạc Ngôn.

Vào đông khiến thân thể Trữ Bạc Ngôn khi tốt khi yếu, luôn phải nằm trên giường nghỉ ngơi. Mặc dù có một thời gian không ra khỏi cửa, Trữ Bạc Ngôn vẫn nhờ vào mấy người hàng xóm gần đó biết được chút tin tức, cậu lo lắng không yên hỏi Đồng Quân Vô: [Quân Vô ca, có phải là có chiến tranh?]

Đồng Quân Vô che giấu nói: [Chuyện ở đâu vậy?]

[Người đừng gạt ta, nói cho ta rõ đi.]

Đồng Quân Vô chỉ có thể nói: [Hãy còn sớm, không thể nhanh như vậy đánh tới nơi này đâu.]

Vốn Đồng Quân Vô kế hoạch vài năm nữa thôi, sẽ chậm rãi đem chuyện của mình cùng Bạc Ngôn nói cho cha mẹ hai bên biết, hẳn tin tưởng họ sẽ bị mình thuyết phục, nhưng là thành linh xảy đến biến cố làm thay đổi toàn bộ kế hoạch của Đồng Quân Vô.

Tình hình thế giới đã thực hỗn loạn, dạng đồn đại gì cũng đều đã có, hơn nữa đã có người lên tiếng mang gia đình chuyển đi.

[Bạc Ngôn, cho dù phải đi, ta cũng muốn đi cùng người.]

.

Sự tình không được như người tính, Trữ phụ và ông chủ của y đều đã tính toán ra nước ngoài tránh đi một thời gian.

[Mọi người phải đi sao?] Đồng Quân Vô thật không ngờ Trữ gia lại nhanh như vậy.

[Đúng vậy! Đây cũng là bất đắc dĩ, nói ra còn vì thân thể Bạc Ngôn lại không tốt.... Nước ngoài không có chiến tranh, ta nghĩ sẽ tốt hơn.]

Đồng Quân Vô lập tức chạy về thương lượng cùng phụ mẫu mình, Đồng phụ lại vì còn có việc, không thể đi ngay được.

Trữ Bạc Ngôn vô cùng thê lương.

[Đừng sợ! Bạc Ngôn, người đi trước, ta đi tìm người.] Đồng Quân Vô sau khi thương lượng với Đồng phụ đã quyết định.

[Người có thể tìm được ta sao?]

[Nhất định được.]

Sang năm đã là thời điểm Trữ gia phải rời đi, Đồng Quân Vô thập phần buồn rầu.

.

Thanh phong chiến sự càng lúc càng căng, Đồng gia cũng chuẩn bị rời đi. Ngay lúc đó, Đồng Quân Vô tại quê nhà nghe được tin tức chiến trận đã muốn nhanh lan đến tận hải ngoại nơi thành phố Trữ Bạc Ngôn đương sống.

Bạc Ngôn, Bạc Ngôn là ở chỗ này, làm sao bây giờ? Bạc Ngôn có thể bị nguy hiểm không?

Đồng Quân Vô nghĩ muốn lập tức rời đi, rồi lại một sự xảy ra ngoài ý muốn — một trận lũ lụt ào đến chặn đứng tất cả các luồng giao thông, ngay cả ngoài cảng bởi vì chiến tranh bùng nổ mà ít tàu cập bến, nay lại cộng thêm thiên tai, khiến ngay cả các thương thuyền cũng bí quá hóa liều không chịu nhập cảng.

Lúc này, Trữ gia cũng quyết định phải rời đi, bởi vì địa phương đang trú này cũng bắt đầu hỗn loạn, hơn nữa này không phải địa bàn của mình, ngay cả ứng phó cũng khó khăn.

.

[Con không đi, con phải đợi Quân Vô ca đến.] Trữ Bạc Ngôn lần đầu tiên phản kháng lại cha mẹ.

[Không đi chờ chết a!] Trữ phụ tức giận quát mắng, thật vất vả mới mua được vé tàu, đưa con lại sống chết không chịu đi.

[Con phải đợi Quân Vô ca!]

[Hiện tại giao thông thủy bộ đều không thông, nó làm sao đến đây? Nói sau đi, chờ nó đến được đây, ai biết tình hình còn ra mức nào nữa!]

[Con không đi!]

Trữ phụ quyết định trói tay chân con trai lại, đưa nó lên thuyền.

Trữ Bạc Ngôn cả đường đi chỉ khóc lóc, không chịu ăn bất cứ gì.

Trữ mẫu ở một bên đau khổ cầu xin: [Bạc Ngôn con không nên như vậy, chúng ta cũng không còn biện pháp nào khác, chẳng lẽ thật sự ở đó chờ? Quân Vô nhà bọn họ nhất định cũng sẽ rời đi, chúng ta nhất định gặp lại. Bạc Ngôn, mẹ cầu xin con, chẳng lẽ con nhẫn tâm nhìn cha mẹ thương tâm khổ sở?]

Không thể trái lời mẹ, Trữ Bạc Ngôn đành phải buông tha.

Lần này, liên hệ giữa hai người đều cắt đứt.

.

Tới được Đài Loan, Trữ phụ liền vét tiền dành thân bắt vé tàu, tính toán đến nước Mỹ, lần này dầu có nói gì Trữ Bạc Ngôn đều không chịu đi.

[Con không đi, con không đi, Quân Vô ca sẽ tìm không thấy con!] Cách một đại dương mênh mông, muốn gặp lại, chỉ sợ càng thêm gian nan, huống chi hiện tại đã không biết hấn ở nơi nào.

Trữ phụ nói: [Đã rối loạn như vậy, nói gì con cũng phải theo chúng ta đi.]

Trữ Bạc Ngôn khóc quỳ xuống cầu xin phụ thân: [Để con ở lại được không? Con muốn ở lại chờ Quân Vô ca, ca ấy sẽ tìm được con, nhất định tìm được.]

[Chúng ta cho con ở lại, vạn nhất con xảy ra chuyện gì không hay, chúng ta làm sao bây giờ? Con bảo hai cái lão nhân chúng ta phải làm sao bây giờ?]

[Nhưng là con không thể không có Quân Vô ca, ca sẽ tìm được con.]

[Thế cục như bây giờ, nó làm sao có thể tìm được con?]

Trữ Bạc Ngôn khóc không thành tiếng: [Ca sẽ tìm được, chỉ cần con ở đây, ca sẽ tìm được.]

[Con đừng ngó ngán!]

Trữ mẫu khuyên bảo con trai: [Có lẽ, Đồng thúc của con cũng sẽ mang Quân Vô đi Mĩ, có thể sẽ gặp nhau ở nơi đó.]

Trữ Bạc Ngôn kỳ thật vào lúc này có dự cảm xấu, cậu cảm thấy bản thân mình kiếp này sẽ không còn gặp lại Đồng Quân Vô nữa: [Sẽ không, sẽ không. Con không cần đi, con phải ở lại nơi này.]

Trữ phụ quát lên: [Con mà chết lại càng không làm cách nào gặp được nó! Như vậy Quân Vô lại càng không thể hội ngộ con! Đứa con ngốc này!]

Trữ mẫu lại khuyên: [Bạc Ngôn, chúng ta đi Mĩ, chờ lúc thái bình chúng ta lại có thể trở về, khi đó con có thể đi tìm Quân Vô.]

Trữ Bạc Ngôn ôm lấy mẫu thân: [Chúng ta thật sự còn trở về chứ?]

[Nhất định rồi, cả nhà chúng ta ở đây, chúng ta sẽ cùng trở về.]

Cuối cùng Trữ Bạc Ngôn vẫn theo cha mẹ lên thuyền lớn đi tới Mĩ.

.

Thời gian sau đó, Trữ Bạc Ngôn rất muốn trở về, hơn nữa cũng hết sức nỗ lực, nhưng gặp thật nhiều khó khăn, có lần cơ hồ đã có thể trở về, rồi lại vì xảy ra đủ loại biến cố, cuối cùng chuyến đi không thành.

Ở tại quốc gia xa lạ, Trữ Bạc Ngôn thường thường ngược nhìn trời xanh.

Quân Vô ca cũng đang sống dưới cùng một khoảng trời, nhưng là ca rốt cuộc ở nơi nào? Hay là còn tại bên kia đại dương, đau khổ tìm kiếm mình?

Thân thể Trữ Bạc Ngôn vẫn không có khôi phục, nhiều năm qua triền miên giường bệnh, mặc kệ là thế nào, vẫn không có chuyển biến tốt đẹp.

Kéo theo thân thể ốm yếu, cậu hy vọng một ngày nào đó có thể trở về, hoặc là Đồng Quân Vô sẽ tìm được mình.

Trữ Bạc Ngôn không nói về cảm xúc nữa.

Cha mẹ cơ hồ thể hiện hy vọng đứa con có thể kết hôn, vì Trữ gia lưu lại hương khói, nhưng là Bạc Ngôn không có cảm tình muốn kết hôn.

Kiếp này, toàn bộ xúc cảm, toàn bộ tình yêu đã dành hết cho người kia, không còn khả năng lại yêu một ai khác.

Một mình ngồi trên giường bệnh, nhìn ra khoảng không bên ngoài cửa sổ, Trữ Bạc Ngôn sẽ lại thầm nguyện cầu trong lòng, hy vọng Đồng Quân Vô có thể tìm được mình.

Cậu biết chắc chắn ngay lúc này đây anh đang cùng mình ở dưới một bầu trời xanh.

Tư vị sinh ly, thì ra lại chưa xót đến thế.

Rõ ràng là biết anh, biết anh còn sống, biết anh còn ở trên thế gian này, chính là lại không biết anh ở nơi nào, không thể gặp được anh.

Không thể gặp lại anh một lần nữa.

Mang theo vô hạn thương âm, tưởng niệm, Trữ Bạc Ngôn nhắm lại hai mắt.

Cho đến cùng, vẫn là không thể thấy mặt anh lần cuối.....

...

Lúc Ninh Viễn mở to hai mắt, cảm nhận dưới gối đã là một mảng ướt đẫm. Bao nhiêu thương tâm cùng tưởng niệm không thể đong đếm..... có phải hay không còn muốn dù thế nào cũng phải làm cho chính mình trải qua một lần nữa?

Không, Trữ Bạc Ngôn là bởi bất đắc dĩ, so với mình hoàn toàn khác biệt.

Vì cái gì tình yêu vất vả mới tìm được lại phải buông tay? Sẽ không thể nào lại có được một tình yêu chân thật mà thuần túy như tình cảm Đồng Thế Quân dành cho mình.

Ninh Viễn lặng lẽ đứng dậy, muốn cùng cha mẹ bàn lại chuyện.

.

Vừa đến ngoài cửa phòng cha mẹ, phát hiện bên trong có thanh âm nói chuyện, quả nhiên cha mẹ còn chưa ngủ.

[Em xem, phải làm sao bây giờ đây?]

[Quan trọng nhất bây giờ là không kích động bọn nhỏ nữa, nếu không, chờ một thời gian nữa nói sau!]

Ninh Văn Sinh phủ định: [Không thể chờ.]

[Anh có ý gì?]

[Trường đau không bằng đoản đau.]

Lưu Thục Trinh chưa rõ ý chồng: [Tiểu Xa cùng Thế Quân yêu nhau như vậy, anh không phải định....]

[Nhất định phải tách ra!]

Ninh Viễn ở ngoài cửa đã cảm thấy toàn thân đều lạnh run, cậu tựa vào bên tường.

[Tại sao?] Là thanh âm của mẫu thân.

Ninh Viễn cũng muốn hỏi: tại sao?

[Anh không tin là Thế Quân yêu Tiểu Xa sao?]

[Chuyện tình cảm không phải do người bên ngoài định đoạt là được, Thế Quân yêu Tiểu Xa hay không, này hãy để Thế Quân chứng minh. Chuyện anh nghĩ đến chính là, Thục Trinh, chúng ta không thể ích kỷ như vậy được.]

[Em chưa rõ.....]

[Hữu An cùng Tương Cầm chỉ có một đứa con!]

Lưu Thục Trinh nửa giương miệng, suy tư về lời chồng nói.

[Anh tin nếu em đi hỏi Tương Cầm, nàng nhất định cũng sẽ nói giống anh, cũng không phải Tương Cầm không muốn tin tưởng con trai nàng, mà là Tương Cầm cũng hiểu được chúng ta chỉ có một đứa con, bọn họ cũng không thể như vậy ích kỷ.]

[Văn Sinh, anh.....]

Ninh Văn Sinh tiếp tục: [Thục Trinh, đối với chúng ta mà nói, có người yêu thương Tiểu Xa đương nhiên tốt nhất, Tiểu Xa thoát nhìn thực hạnh phúc không sai, nhưng là con chúng ta chỉ nên là bằng hữu với bọn họ a! Hữu An chỉ có một đứa con, nếu cùng với Tiểu Xa, bọn họ chẳng phải là..... Em hiểu được ý của anh không? Anh nghĩ Hữu An bọn họ nhất định cũng nghĩ như vậy.]

Lưu Thục Trinh còn do dự nói thêm: [Vậy nếu Hữu An bọn họ cũng không để ý này?]

[Cho dù là như thế, chúng ta cũng không thể không giả thiết như vậy. Thế Quân trở thành con rể của chúng ta, anh không có ý kiến, chính là nếu tương lai một ngày kia, Thế Quân cùng Tiểu Xa bọn nhỏ không yêu nhau nữa, như vậy phải làm sao đây? Căn cứ vào đạo nghĩa hoặc đủ loại lý do khác, có lẽ Thế Quân sẽ không rời bỏ Tiểu Xa, nhưng mà như vậy đối với Đồng gia là không công bằng, Thế Quân có quyền theo đuổi hạnh phúc của nó. Còn nữa, nếu tình cảm của Thế Quân dành cho Tiểu Xa vẫn không thay đổi, kia đương nhiên hảo, chính là nếu Tiểu Xa xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, Thế Quân đứa nhỏ ấy phải tính thế nào đây?]

Lưu Thục Trinh khóc lên, nức nở nói: [..... chẳng lẽ thật sự giống như lời nó nói, mang theo thân thể như vậy, nó không thể lấy vợ? Tiểu Xa.....]

[Anh đương nhiên cũng không muốn nghĩ như vậy, chính là chúng ta không thể không lo lắng nhiều một chút. Còn nữa, anh còn hy vọng Tiểu Xa có thể kết hôn, sinh dưỡng mấy tiểu hài tử, như vậy sinh mệnh của Tiểu Xa có thể kéo dài một chút, nhìn thấy mấy đứa nhỏ kia, chúng ta cũng sẽ cảm thấy vui mừng.]

[Thật sự phải như vậy sao? Thật sự là như vậy sao?]

Ninh Văn Sinh thở dài: [Anh không biết, anh cùng lão Đồng cũng chỉ mong chuyện tốt.]

.

Ngoài cửa, Ninh Viễn dựa vào tường, chậm rãi trượt xuống ngồi trên mặt đất.

Có lẽ phụ thân mình nói đúng, chính mình không thể ích kỷ như vậy được, khiến cho Thế Quân phải gánh vác thêm thống khổ của mình, bên trong lại vô hình đón nhận áp lực.

Có thể gặp được anh ấy là tốt rồi, yêu nhau như vậy là tốt rồi, chỉ cần đã yêu là tốt rồi.

Ninh Viễn một lần lại một lần nói với chính mình như vậy, chính là tưởng tượng đến đôi môi đã từng hôn lên môi mình, một ngày nào đó có lẽ sẽ đối người khác nói những lời ngọt ngào, cánh tay từng ôm mình có thể sẽ ôm ấp những người khác..... Ninh Viễn lại cảm thấy rất đau lòng.

Tâm thật sự rất đau, nhưng là con đường tương lai còn dài như vậy, không thể như vậy trói buộc Thế Quân.

15. Chương 15

Tại Đồng gia, Đồng Hữu An cùng vợ bàn bạc.

[Phải làm thế nào mới tốt? Chúng ta càng bức Thế Quân nó lại càng không nghe.]

Đồng Hữu An thở dài: [Đứa nhỏ này có phải không nên mạnh mẽ như thế?]

[Vẫn nên chờ một thời gian nữa?]

[Không thể, không thể chờ.]

Vương Tương Cầm nhìn chồng: [Ý của anh là....]

[Tương Cầm, Văn Sinh bọn họ chỉ có một đứa con.]

[A.....]

[Ta nghĩ Văn Sinh bọn họ hẳn hy vọng có thể ôm cháu, nếu Tiểu Xa cùng với Thế Quân, kia khẳng định là không thể được.]

Vương Tương Cầm cau mày: [Có lẽ Văn Sinh bọn họ cũng không để ý.....]

[Nhưng là chúng ta không thể nghĩ như vậy, chỉ nghĩ thế kia là chưa đủ. Chăm sóc Tiểu Xa là chuyện cả đời, Thế Quân có thể làm đến cùng sao? Nếu qua vài năm, Thế Quân gặp được một cô gái nó thực lòng yêu, đến lúc đó, Tiểu Xa làm sao bây giờ?]

.

Lựa chọn một tối cảm xúc hai bên đều bình tĩnh, Đồng Thế Quân cùng phụ thân ngồi nói chuyện.

[Ta đánh con, con chớ trách ta. Ta thừa nhận đánh chửi là phương pháp giáo dục không đúng, nhưng là.....]

Đồng Thế Quân nhìn vào hai mắt phụ thân: [Con biết.]

[Thế Quân, con thật sự quyết định cùng với Tiểu Xa sao?]

Đồng Thế Quân mạnh tiếng trả lời: [Án!]

[Con thực sự đã suy nghĩ kỹ?]

[Ân!]

Đồng Hữu An nghĩ nghĩ, hướng đứa con nói: [Thế Quân, ta muốn con hãy nghe ta nói, trong khi ta nói đừng vội lên tiếng ngắt lời, chờ ta nói xong con hãy nêu ý kiến.]

Nhìn phụ thân biểu tình thực sự nghiêm túc, Đồng Thế Quân gật gật đầu.

[Thế Quân, ta tin tưởng con yêu Tiểu Xa. Con muốn được ở bên thằng bé, ta không phản đối. Chính là ta hy vọng con không chỉ đứng ở góc độ của mình, hãy thử đứng mình vào vị trí của Tiểu Xa nhìn nhận vấn đề một chút.]

Đồng Hữu An ra dấu ý bảo đứa con an tâm ngồi lại đó, tiếp tục nói: [Vấn đề ta lo nghĩ hiện tại, không phải là tình cảm của con và Tiểu Xa, mà là con có thể cho Tiểu Xa một tương lai không. Con đường tương lai còn dài, chờ khi các con bước vào xã hội rồi, tùy theo nơi đến mà thay đổi, con cùng Tiểu Xa nhất định có nhiều biến chuyển.]

Nhìn đứa con không ngừng lắc đầu, Đồng Hữu An thở dài: [Thế Quân, những thứ hoa mỹ chỉ như phù du nước chảy mây trôi, thời gian có thể đục khoét rất nhiều tình cảm tốt đẹp; thần tiên vốn quen đối mặt với cánh cửa bẫy điều tội lỗi *, nhìn những sự tình gọi là cuộc sống lam lũ của con người, cũng chỉ ước được trở thành vợ chồng củi gạo tầm thường mà thôi. Con nói con phải chăm sóc Tiểu Xa, con thật sự có được năng lực này sao? Con nghĩ con có thể làm được bao nhiêu? Con cho rằng chăm sóc Tiểu Xa chỉ là một câu nói? con mang theo Tiểu Xa bỏ trốn, nếu chúng ta không lập tức tìm được, các con liệu lấy cái gì mà sống? Tiền thuốc men hằng năm của Tiểu Xa là một con số khổng lồ tới đâu con biết không? Vì Tiểu Xa, a di cùng thúc thúc của người đã phải bỏ bao tâm huyết, này con lại không biết sao? Con là con ta, nhìn con có trách nhiệm, có đảm đương, ta thật vui lòng, nhưng là ta vẫn phải giữ thái độ của mình. Con thật sự tài cán có thể vì Tiểu Xa làm được cái gì? Nếu, ta là nói nếu, nếu có một ngày, lúc nào đó con rốt cuộc vô lực gánh vác mọi việc, Tiểu Xa phải làm sao bây giờ? Con có lo nghĩ đến chưa?]

(* 7 điều tội lỗi gồm có: phạm ăn, lừa dối, ghen ghét, hờn giận, *** dục, kiêu ngạo, hà tiện)

Một cái lại một cái vấn đề đặt ra trước mắt Đồng Thế Quân, anh cúi đầu, suy nghĩ rất lâu: [Ba, người nói này đó tóm lại là hai vấn đề, một là con rốt cuộc yêu Tiểu Xa được bao nhiêu? Hai, con có được năng lực chiếu cố Tiểu Xa hay không?]

[Không tồi.]

[Người vẫn là không tin tình cảm con đối với Tiểu Xa.]

[Không phải là ta không tin, ta đã nói qua rất nhiều lần, tất cả mọi sự đều cần chính con chứng minh, ta chỉ là lo đoán trước những khả năng có thể phát sinh. Ta và mẹ con đều thực thích Tiểu Xa, chúng ta cũng không muốn thương tổn thằng bé.]

Đồng Thế Quân nghe phụ thân cường điệu lặp lại vấn đề này, không khỏi khó chịu: [Vì cái gì mọi người cho rằng con cùng Tiểu Xa một chỗ chính là thương tổn cậu ấy? Con yêu Tiểu Xa bao nhiêu mọi người biết không?]

[Ta tin tưởng con yêu Tiểu Xa, chính là làm một người đàn ông..... Thế Quân, cuộc sống này trừ bỏ tình yêu ra, còn có rất nhiều chuyện là một người đàn ông không thể không đối mặt.]

Đồng Thế Quân ngã vào sofa, che mặt lại, cái gì cũng không nói nữa.

.

Lại một ngày, Ninh Văn Sinh hẹn Đồng Hữu An nói chuyện.

Nói xong lời cuối cùng, Đồng Hữu An nói: [Ý kiến của người là gì?] Đồng Hữu An nhìn hảo hữu, cảm thấy có điểm khó bắt đầu, ông quyết định tôn trọng ý kiến của bạn tốt.

[Ta nghĩ mang Tiểu Xa xuất ngoại.]

[Tách ra?]

[Chúng ta suy nghĩ cái gì, người cũng Tương Cầm hần cũng nghĩ vậy. Ta cũng lo lắng như vậy rất lâu rồi mới đưa ra quyết định này. Thứ nhất, trường đau không bằng đoản đau, và lại ta nghĩ... có lẽ thời gian có thể chứng minh hết thấy.]

[Tách ra.....] Đồng Hữu An trầm ngâm.

[Bọn nhỏ tuổi còn trẻ, có lẽ sau này trưởng thành rồi, quau đầu nhìn lại, sẽ đủ lý trí suy xét chuyện này.]

[Các người tính toán đến đâu rồi?] Đồng Hữu An hỏi.

[Mĩ quốc. Ta đã hướng tổng công ty làm đơn xin chuyển nơi công tác, ta sẽ dẫn Thực Trinh và Tiểu Xa cùng đi, ta nghĩ hạch chuẩn chuyển đi cũng không có vấn đề.]

[Khi nào thì chuyển?]

[Nếu thuận lợi như tính toán, ba tháng sau đi? Một đoạn thời gian tới đây, chúng ta đều bình tĩnh lại một chút.]

.

Không có nhiều lời khuyên bảo, Lưu Thực Trinh đem kết quả bàn bạc của mình và chồng nói cho con trai biết, nàng kinh ngạc phát hiện, Ninh Viễn cư nhiên tiếp nhận chuyện rời đi này.

[Con, đã suy nghĩ hảo rồi?] Hiện tại Lưu Thực Trinh ngược lại cảm thấy bất an.

Ninh Viễn trầm mặc gật đầu.

Lưu Thực Trinh ôm lấy đứa con: [Tiểu Xa, con không nên như vậy..... mẹ biết con khổ sở trong lòng, nếu cảm thấy không muốn, con hãy nói mẹ biết.]

Ninh Viễn dị thường im lặng: [Con đã nghĩ hảo lắm, ý kiến của ba, con nghĩ con có thể nhận.] Ôm lấy bà vai mẫu thân, rồi bỗng cậu lại nức nở nên lời: [Mẹ, con thực sự yêu Thế Quân. Là thật sự, thật sự.....]

[Mẹ biết mà.....]

[Sẽ không có người nào có thể yêu con như Thế Quân.....]

...

Mọi người hai nhà lại ngồi nói chuyện cùng nhau một lần nữa.

Vừa nghe nói phải tách ra, Đồng Thế Quân nhảy dựng lên: [Không! Không cần đem chúng ta tách ra!]

[Ta không phải không tin người.]

[Vậy người này là có ý gì?]

[Có lẽ, ba nói rất đúng, chúng ta cần có thời gian.]

[Ta nghĩ chỉ muốn được bên người mỗi ngày, không xa rời nhau!]

Ninh Văn Sinh ở một bên nói: [Thế Quân, con bình tĩnh một chút, Tiểu Xa theo ta đi Mĩ, các con chỉ là tạm thời tách ra, nó sẽ trở về mà.]

Đồng Thế Quân lập tức hỏi: [Vậy khi nào thì trở về? Một tháng? Nửa năm?]

[Mười năm.]

Vừa nghe được câu trả lời, Đồng Thế Quân sững sờ tại chỗ.

[Nếu hai con thực sự yêu nhau, sẽ không lo sợ mười năm này. Các con hiện tại mới hai mươi tuổi, mười năm tới này, là mười năm tối trọng yếu trong cuộc đời hai đứa, nếu trải qua mười năm này, tình cảm của các con tới lúc đó vẫn không thay đổi, như vậy khi gặp lại, các con đã trưởng thành rồi, mặt đối mặt còn muốn nguyện ý ở bên nhau hay không.]

[Mười năm.....] Thanh âm của Đồng Thế Quân đang run rẩy, anh nhìn chăm chăm vào Ninh Viễn: [Người thực sự nguyện ý theo ta tách ra mười năm.....]

Ánh mắt Ninh Viễn đã ươn ướt, cậu không nói gì.

[Rõ ràng biết đây là mười năm thanh xuân, vì cái gì cố tình muốn chúng con phải tách ra!?] Đồng Thế Quân dùng ánh mắt khó có thể tin nhìn cha mẹ, lên án nói.

Đồng Hữu An đáp: [Là mười năm trọng yếu, cũng là mười năm dễ dàng thay đổi một con người, chúng ta làm như vậy, cũng là cho các con một cánh cửa lui.]

Trùng mắt phụ thân, Đồng Thế Quân lặp lại: [Cho con, cho chúng con, phải không.....?] Sau đó ánh mắt đen lại thiêu đốt sáng rõ như ánh lửa nhìn chằm chằm Ninh Viễn: [Người thật sự phải đi.....]

Ninh Viễn khẽ gật đầu.

Hạ quyết tâm như vậy, Ninh Viễn rất đau lòng, cậu cũng đã phải trần trọc bản khoản thật lâu mới dồn tâm huyết đưa ra quyết định của chính mình. Có lẽ tách ra mười năm sau, Đồng Thế Quân sẽ thật sự thay đổi, như vậy buông tay cho anh ấy được tự do mới là lựa chọn tốt nhất.

[Thế Quân.] Ninh Viễn nhỏ giọng gọi: [Thế Quân, chúng ta làm ước định, mười năm này, người đừng tới tìm ta, ta cũng sẽ không liên lạc với người, chúng ta đều có cuộc sống của riêng mình. Nếu thật sự hữu duyên, mười năm sau, chúng ta gặp lại.]

Đồng Thế Quân xông lên ôm lấy Ninh Viễn: [Không, không! Đây không phải là người thật lòng nói! Người không muốn cùng ta tách ra.]

Phải, là không muốn, nhưng vì sao lại làm như vậy? Ninh Viễn dụi đầu vào trước ngực Đồng Thế Quân, nhắm mắt lại.

Có lẽ chính là muốn ôm anh một lần cuối.

Đồng Thế Quân nâng cằm Ninh Viễn lên, làm cho cậu nhìn vào mắt mình: [Là vì ba mẹ mới làm như vậy, đúng không? Là vì bọn họ, đúng không?]

[Không, không chỉ vì bọn họ, cũng là cho chính ta nữa.]

Đồng Thế Quân chậm rãi buông cánh tay đang ôm Ninh Viễn, quay đầu, nhìn hai vị cha mẹ: [Hảo, Tiểu Xa, người nghe đây, ba, mẹ, Thực Trình a di, Ninh thúc thúc, các người cùng nghe, con biết mọi người nhất định nghĩ con chấp nhất là bởi tâm lý phản kháng, mọi người càng nói đông con càng theo hướng tây, không, không phải! Con phải nói thật rõ ràng, không phải! Đồng Thế Quân con không phải cái gì đại đại nhân vật, con chỉ là một người rất bình thường, là đứa nhỏ trong mắt mọi người, nhưng tình cảm của con dành cho Tiểu Xa cùng hứa hẹn sẽ không thay đổi, con – Đồng Thế Quân yêu Ninh Viễn! Tình cảm của con sẽ không chuyển dời, sẽ không di dịch! Mọi người muốn chia rẽ chúng con, nhất định phải tách chúng con ra, mọi người cho rằng tình yêu của chúng con quá ngây thơ, mọi người cho rằng con sẽ thay đổi? Hảo, như vậy con sẽ dùng thời gian để chứng minh, chứng minh cho mọi người thấy tâm Đồng Thế Quân này có phải là thật hay không! Con không muốn cùng Ninh Viễn tách ra, nhưng là hiện tại, Tiểu Xa đã quyết định như vậy, con sẽ tôn trọng quyết định của Tiểu Xa. Vậy mười năm! Mọi người nói con không có năng lực, đúng, con hiện tại là không có năng lực, con ngay cả thân mình cũng lo không nổi, nhưng chờ ngày nào đó con có đủ khả năng, xin mọi người hãy đem Tiểu Xa trả lại cho con! Nhất định phải trả lại cho con!]

Nghe lời thổ lộ của Đồng Thế Quân, Vương Tương Cầm cùng Đồng Hữu An tâm lý đều cảm thấy không lấy gì làm tự vị, chẳng nói gì đến Lưu Thực Trình cùng Ninh Văn Sinh.

Đồng Thế Quân lại quay đầu nhìn Ninh Viễn: [Mười năm, người nhớ kỹ, mười năm!]

Ninh Viễn yên lặng gật đầu.

...

Thủ tục chuyển trường của Ninh Viễn đều đã thu xếp thuận lợi, sắp sửa chuyển tới Đại học Châu lập Washington.

Mọi việc vẫn thế, Đồng Thế Quân vẫn như cũ mỗi ngày cùng Ninh Viễn ăn cơm trưa, sau khi tan học đón cậu về nhà.

Lúc cùng nhau ăn cơm, nhìn gương mặt Ninh Viễn, Đồng Thế Quân cười khổ: [Ăn một bữa (cùng nhau) ít đi một bữa (bên nhau), cứ như chờ ngày hành hình vậy]

Ninh Viễn nhìn vào đôi mắt ảm đạm của Đồng Thế Quân, trong lòng cảm thấy buồn buồn.

..... Tách ra mười năm, có lẽ thật sự thay đổi.

.

Đám bằng hữu biết chuyện Ninh Viễn phải chuyển trường đều thập phần kinh ngạc, hướng Đồng Thế Quân tới tập hỏi thăm.

Trong phòng tự học im lặng, Đồng Thế Quân đem chuyện giữa mình và Ninh Viễn nói cho bọn họ, đơn giản chỉ nói cho bốn bạn tốt của mình cùng bằng hữu của Ninh Viễn là Vương Trinh cùng Lộ Giai.

[Cái gì? Người như thế nào lại đồng ý!?] Trầm Lệ Phương là người đầu tiên lên tiếng.

[Không đồng ý thì làm thế nào nữa, Tiểu Xa cũng đã quyết định đáp ứng rồi.]

[Là mười năm nha! Không phải mười ngày, cũng không phải mười tháng!] Trịnh Sĩ Trác tưởng tượng đến ba mươi tuổi, cảm giác tóc đều đã muốn dựng đứng cả lên.

[Người thật sự nghĩ buông tay?] Lộ Giai sợ hãi hỏi.

[Không, ta tuyệt đối sẽ không buông tay!] Đồng Thế Quân hung hăng đáp.

[Kia vì sao không đấu tranh? Thử đấu tranh thêm chút nữa!]

Đồng Thế Quân châm lên một điếu thuốc, nhả ra ngậm khói, nhìn làn sương khói xanh lam nhàn nhạt hòa vào trong không trung rồi chậm rãi tan biến: [Nếu như vậy, Tiểu Xa bị kẹt giữa ta và ba mẹ cậu ấy, hẳn sẽ rất khó xử. Ba mẹ Tiểu Xa cũng đã vì cậu ấy mà trả giá rất nhiều, bọn họ đã yêu thương Tiểu Xa hơn hai mươi năm.]

[Hai người thật sự phải tách ra mười năm.....?]

Đồng Thế Quân nhìn mọi người: [Đồng Thế Quân ta rốt cuộc yêu Tiểu Xa đến bao nhiêu, hãy để cho thời gian chứng minh hết thảy.]

...

Thời khắc Ninh Viễn sắp sửa rời đi Hương Đảo, Đồng gia cả nhà đến sân bay đưa tiễn.

Nhìn khuôn mặt thanh tú của Ninh Viễn trước mắt, nhớ tới cảnh tượng tương đồng là một ngày ánh nắng tươi sáng, mình cùng cậu đã gặp nhau, Đồng Thế Quân cảm khái không thôi.

Ánh mắt Ninh Viễn li tình lả lướt, cậu cuối cùng vẫn lựa chọn rời đi, để lại cho mỗi người bọn họ đều phải một mình đối mặt với mười năm đằng đẵng.

Đồng Thế Quân lấy ra chiếc nhẫn của mình, đem nhẫn đeo vào ngón áp út bên tay trái, anh nhìn vào Ninh Viễn, ánh mắt kiệt ngạo mang theo kiên trì cùng bình tĩnh: [Ta không muốn trói buộc ý của người, ta chỉ là muốn cho người thấy được tình yêu của ta đối với người cùng hẹn ước.]

Ninh Viễn không nói gì cầm lấy tay Đồng Thế Quân.

Cuối cùng bóng dáng vô ngần mỹ lệ cùng mang theo một tia ưu sầu kia cũng từ từ biến mất khỏi tầm mắt Đồng Thế Quân.

...

Đồng Hữu An hỏi đứa con: [Kế tiếp con đã tính toán gì chưa?]

Đồng Thế Quân không cần nghĩ ngợi lập tức trả lời: [Trở thành một người đàn ông thành công.]

[Còn gì không?]

[Chờ đợi Tiểu Xa.]

...

Một năm sau, Đồng Thế Quân tốt nghiệp Đại học Hương Đào Học viện Kinh tế và Tài chính ngành Tiền tệ ngân hàng, lấy bằng loại ưu lên thẳng Nghiên cứu sở của Đại học Hương Đào.

Đồng Hữu An hỏi đứa con có muốn vào ngân hàng làm việc không.

Đồng Thế Quân trả lời: [Vào xã hội bắt đầu phải tự bước đi, nhưng là con không sẽ không thỏa mãn với cuộc sống như vậy, con muốn thật nhiều tiền.]

[Con nghĩ thế nào?]

[Tiểu Xa nói muốn quyền góp từ thiện, không có nhiều tiền sao có thể làm được?]

.

Đứa con không lúc nào không đề cập đến Ninh Viễn, điều này khiến Đồng Hữu An cùng Vương Tương Cầm đều thực lo lắng.

Vương Tương Cầm thập phần bất an về con trai, nàng lặng lẽ hỏi chồng: [Lão Đồng, nếu trong mười năm này, nếu Tiểu Xa..... Ta là nói, thân thể Tiểu Xa, nó..... kia Thế Quân làm sao bây giờ?]

[Phải làm sao? Cái này phải xem ở Thế Quân.] Đồng Hữu An thở dài.

.

Đồng Thế Quân hiện tại bắt đầu lo lắng một chuyện hoàn toàn khác.

Có thời hạn mười năm để biến mình thành một người đàn ông thực thành công, thời gian cũng không dài, mỗi một giây mỗi một khắc đều cần nắm giữ.

Gây dựng sự nghiệp, phải bắt đầu từ đâu? Đồng Thế Quân không ngừng tự hỏi chính mình.

Anh cuối cùng quyết định trước chơi cổ phiếu, cho nên sau khi hoàn thành chương trình học, Đồng Thế Quân luôn ngâm mình ở nơi giao dịch chứng khoán. Anh thậm chí đem lý lịch gửi vào công ty chứng khoán hàng đầu, nhưng đều bị lực tục cự tuyệt, Đồng Thế Quân im lặng ngồi lại, bắt đầu tự hỏi chính mình rốt cuộc đã làm sai ở chỗ nào.

Đồng Hữu An nhìn khuôn mặt bại bại của con trai, ông tìm cơ hội nói: [Con hiện tại đã thấy rõ đi! Xã hội này có rất nhiều sự tình không đơn giản như con nghĩ, hơn nữa sẽ không chỉ vì con có ý chí kiên định mà thành công.]

.

Tiến vào năm hai Nghiên cứu sở, Đồng Thế Quân xin vào một ngân hàng thực tập, bắt đầu làm từ nghiệp vụ cơ bản nhất, học tập từng chút từng chút một.

Năm đó ở Hội sinh viên được tôi luyện bản lĩnh, hiện tại toàn bộ đều có tác dụng, trước không nói đến nghiệp vụ, quan hệ ngoại giao đầu tiên chiếm ưu thế.

Một bên vừa ở ngân hàng thực tập, Đồng Thế Quân lại vừa tiếp tục đầu tư ở thị trường chứng khoán.

Tiền vốn quá ít, muốn kiếm được nhiều cũng không phải dễ dàng, muốn đưa tay chinh phục thương trường khó hơn nhiều so với những gì anh tưởng tượng.

Đồng Thế Quân không có lúc nào là không lo lắng lập kế hoạch gây dựng sự nghiệp.

Phải bắt tay vào làm từ đâu? Bản thân mình hiện tại, đối với nghiệp ngân hàng mà nói, cơ hồ vẫn là một cái đinh gỉ, kiến thức sách vở gì đó, chẳng qua chỉ là công cụ, cũng không phải là cầu thang dẫn tới thành công.

.

Sắp tốt nghiệp Nghiên cứu sở, Đồng Thế Quân được biết một tin tốt lành cùng một tin không tốt lành.

Tin tốt lành là anh đã được nhận vào một ngân hàng tư nhân có danh tiếng làm việc, tin không tốt lành là cổ phiếu của anh như biển lớn trong cơn lốc, những gì mà Đồng Thế Quân có được đều bị chìm trong sóng dữ cuốn đi, cơ hồ đã đắm, gần như mất sạch.

Đồng Hữu An nhìn biểu tình đứa con cư nhiên không quá biến động, ông thực kinh ngạc, ông đã nghĩ đến Đồng Thế Quân nhất định sẽ kêu đau.

...

Từ sau khi bắt đầu công tác thực tập, Đồng Thế Quân càng ngày càng có thể cùng Đồng Hữu An ngồi nói chuyện phiếm.

[Gần đây thế nào?] Đồng Hữu An tận lực thể hiện thái độ bình thản, thân thiết hỏi con trai, ông hy vọng nó có lẽ sẽ đưa ra thỉnh cầu trợ giúp.

Đồng Thế Quân nhả ra một ngụm khói: [Không được tốt lắm?]

[Có muốn xoay mình, ta có thể cho con mượn chút vốn.]

[Cảm ơn ba, không cần.]

[Con đã có tính toán khác?]

Đồng Thế Quân cười cười: [Nhận được một bài học, có thêm một chút kinh nghiệm, con hiểu được bản thân mình hiện tại không có khả năng tại đây lên mặt có được đồng khí vàng.]

[Nhưng là.....]

Sau khi vào làm tại ngân hàng, Đồng Thế Quân có biểu hiện phi thường cố gắng, rất nhanh đã trở thành quản lý của bộ phận đầu tư khách hàng, anh tiếp xúc với càng nhiều lĩnh vực và càng nhiều người, từ từ bắt đầu lập nên mạng lưới quan hệ của chính mình.

Công việc thực vất vả cũng mệt chết đi, có lúc áp lực quá lớn, Đồng Thế Quân hội không biết làm sao, lại một mình đứng ở bên cửa sổ phòng ngủ, hết một điều lại một điều thuốc.

Trái tim cô đơn không thể giải sầu, chiếc nhẫn tại ngón áp út tay trái lại có thể làm cho Đồng Thế Quân bình tâm lại.

Vì chính mình cũng vì Tiểu Xa..

Lúc này Ninh Viễn ở phía bên kia đại dương.

.

Bức tranh muôn hoa tháng tư, hoa tươi khoe sắc, ánh dương tươi sáng.

Lúc Ninh Viễn vừa tiến vào phòng làm việc, liền đối mặt ngay với đồng nghiệp của mình.

[Chào, Ngải Lệ Ti.]

[Chào! Hôm nay chúng ta phải cử hành nghi lễ tặng thưởng, người có tham gia không?] Ngải Lệ Ti hỏi.

Ninh Viễn lắc đầu: [Không, ta còn có việc khác.]

Bóng dáng Ninh Viễn đã rời khỏi văn phòng, Ngải Lệ Ti có vài phần khó hiểu, nam nhân phương đông vô cùng anh tuấn này rõ ràng được rất nhiều người chú ý, hẳn lại không thích ồn ào, phạm là nơi nào có ánh đèn lấp lánh đều sẽ né tránh.

.

Sau khi tốt nghiệp xong Ninh Viễn không có tiếp tục học lên, cậu tiến vào một thư viện từ thiện công tác. Công việc nặng nề lại vụn vặt, lương công cũng không nhiều, Lưu Thục Trinh vốn muốn tìm cho con một công việc kác, nhưng là Ninh Viễn không chịu, vẫn tiếp tục làm tại đó.

Ninh Văn Sinh đến New York công tác, để hai mẹ con Ninh Viễn ở lại Washington, mỗi cuối tuần về thăm một lần.

Ba mẹ từng khuyên bảo Ninh Viễn đến New York làm việc, nhưng là trong thâm tâm, Ninh Viễn không thích cái ngũ quang lấp lánh của đại đô hội kia.

Hương Đảo, kỳ thật cũng là một đô hội lấp lánh phồn hoa, Ninh Viễn cảm thấy thật kỳ quái, mình thực ra lại thích Hương Đảo, cũng không sợ những ánh đèn nê ông nơi đó, nhưng là không biết vì cái gì, chính là không thể nhận khác. (này lại nhớ PSLK có câu: “bởi vì một người mà yêu thương toàn thành phố này.”)

Ngồi gõ chữ trước máy tính một hồi thấy mệt, Ninh Viễn ngừng lại, ánh mắt lướt qua bàn tay trái, trên ngón áp út là một chiếc nhẫn màu bạc.

Nhìn thấy nhẫn, Ninh Viễn lộ ra một tia mỉm cười.

Sau khi tốt nghiệp, cậu liền mang nhẫn này trên tay, cũng là đúng lúc tìm được nơi làm việc. Lưu Thục Trinh khuyên bảo đứa con, nhưng lại không có kết quả.

Cũng có vài lần được người ta giới thiệu người thân của họ cho cậu, người Hoa ở trong thành phố cũng không nhiều, Ninh Viễn lại rất có danh khí, bởi vì thanh niên này thật sự có dung mạo. Ninh Viễn mỗi lần đều lễ phép cự tuyệt, cậu đã có người trong lòng, không thể lại yêu thương một ai khác, bất quá trong cuộc sống, mặc kệ nhẫn chỉ truy đuổi một người, gắn kết đó vẫn nối liền không đứt.

Cũng có người hỏi qua chuyện của Ninh Viễn, mỗi lần như vậy cậu chỉ ôn hòa cười nói: [Người đó gọi Thế Quân.]

...

Đồng Thế Quân hiện tại công tác tại ngân hàng Hồng Tường bị dính phải tin đồn sắp chuyển đi, đám nhân viên cũ đều để ý vấn đề này.

Đồng nghiệp hỏi Đồng Thế Quân: [Người có tính toán gì không?]

Đồng Thế Quân lưỡng lự do dự, trong tay có được vài vị khách không tồi, nếu chuyển đi như lời nói, bọn họ hẳn là đi theo mình, nhưng là này lại không thể trăm phần trăm cam đoan, còn nữa, nghĩ tới nghĩ lui vẫn không thấy hảo, muốn lưu lại hay không, anh còn chưa có nghĩ tới.

Ngay lúc Đồng Thế Quân còn chưa có hẳn một kế hoạch nào đó, bên trong ngân hàng lại truyền ra tin đồn khác về anh.

Vào một buổi chiều, Đồng Thế Quân bị gọi vào văn phòng của Tổng giám đốc.

Sau màn hỏi han khách sáo ban đầu, Tổng giám đốc hỏi: [Nghe nói, người là muốn được thăng chức?]

Đồng Thế Quân vội vàng phủ nhận: [Không, thỉnh không nên hiểu lầm, đây là đồn đại.]

Tổng giám đốc cười: [Là đồn đại, vậy không phải lời đồn? Nếu như vậy, chúng ta cũng không tiện cản trở tiền đồ của người.]

Cư nhiên ngay sau đó, Đồng Thế Quân bị ngân hàng cho từ chức.

.

Một mình ở nhà, Đồng Thế Quân ôm đầu khổ nghĩ: rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra?

Đồng Hữu An giúp đứa con phân tích tình huống: [Này đều phải trách con thể hiện tài năng lộ liễu.]

[Không, con cũng không có.] Đồng Thế Quân vội vàng phủ nhận.

[Bên trong có người sinh lòng đổ kỵ, có lẽ sớm đã nhìn con không vừa mắt, nên đã tạo dựng cơ hội đem con tiêu trừ.]

[Sao lại vậy.....]

[Hai ngân hàng xác nhập, nhất định phải nhận thêm vài người, mời đi vài người. Nếu có một cá nhân cho rằng con sẽ cản trở con đường của họ, như vậy trước tiên trừ bỏ con vẫn là điều tốt nhất, kết quả chính là đây, con lại lưỡng lự không chắc chắn, chính là đúng ý họ rồi.]

Đồng Thế Quân lắc lắc đầu, thở dài một tiếng.

[Con nên cho người ta thấy rõ thái độ sớm một chút, hoặc là hoàn toàn đừng cho người khác biết được bản thân mình.]

Đồng Thế Quân gật đầu: [Àn, con biết rồi.]

Đồng Hữu An cũng vì đứa con không đánh giá (ý là không trách mắng): [Như thế, thành tích ba năm qua của con sẽ đại suy giảm, cần phải bắt đầu lại từ đầu.]

[Àn, con hiểu được.] Vừa muốn lại một lần nữa bắt đầu, lại một chút rồi một chút tích lũy lực lượng.

...

Lí Á Quân cùng Trầm Lệ Phương đều ở tại thành phố công tác, một người vào làm nhân viên công vụ tại trường cao đẳng, một người vào công ty mật dịch.

Trịnh Sĩ Trác, Hàn Ngâm Thần, Vương Trinh cùng Lộ Giai đều đến thành phố khác phát triển.

Đồng Thế Quân vẫn thường hẹn bằng hữu cùng nhau uống rượu nói chuyện phiếm.

Ở một quán bar, Đồng Thế Quân hết nâng lên ly này lại một ly khác.

Đã biết chuyện tình xảy ra, hai vị bằng hữu cũng thay Đồng Thế Quân không nhắc đến.

Thật vất vả khuyên Đồng Thế Quân buông chén, nghe được anh thấp giọng nói: [Lại một lần nữa tiến lên nào.]

[Không sao đâu, Thế Quân, tin rằng người nhất định sẽ có được cơ hội rất tốt mà.]

Đồng Thế Quân trong men say, gật đầu cười: [Phải, ta cũng tin tưởng.]

[Người không nên mau tiến quá.]

[Phải.] Đi ra khỏi bar, một trận gió thổi qua, cơn say của Đồng Thế Quân dâng lên, đột nhiên bật khóc.

Lí Á Quân ôm Đồng Thế Quân: [Khóc cái gì? Cũng không phải tuyệt đường, chẳng lẽ người thực sợ không còn cơ hội? Ta không tin nha.]

Đồng Thế Quân ghé đầu lên bả vai Lí Á Quân, khóc gọi: [Tiểu Xa..... Tiểu Xa người ở nơi nào?]

Trầm Lệ Phương đặt tay lên vai Đồng Thế Quân vỗ về, rồi lại không biết nên nói cái gì cho phải.

Nếu có Ninh Viễn ở đây, nhất định có thể hảo hảo an ủi Đồng Thế Quân.

16. Chương 16

Thời điểm cuối tuần, Lưu Thục Trinh đề nghị con trai đưa mình đi chơi: [Mẹ nhận lời mời của mấy bà bạn ra ngoại thành chơi, tới biệt thự ở vùng ngoại ô cùng đốt lửa trại liên hoan, con đưa mẹ cùng đi đi nha!]

Này không phải là lần đầu tiên, Ninh Viễn biết mẫu thân mình có chủ ý gì.

[Quen biết thêm vài người bạn, cùng nhau ăn bữa cơm, có phải là chuyện gì to tát đâu? Đừng có suốt ngày không phải đi làm thì lại ru rú ở trong nhà như thế chứ.]

Biết mẫu thân hiện tại không có người tỷ muội đặc biệt thân thiết nào, người Hoa sống thành vòng luẩn quẩn cũng có hạn, Ninh Viễn cuối cùng vẫn quyết định đưa mẹ đi.

.

Không nghĩ tới gặp mặt lần này, cư nhiên lại có nhiều người đến vậy! Gần trăm người chẳng ít – vô cùng náo nhiệt tụ họp tại một chỗ, trong sân vườn tại một khách sạn vùng ngoại ô đốt lửa làm tiệc thịt nướng, nói chuyện phiếm.

Ninh Viễn một mình cầm ly nước trái cây, im lặng ngồi tại một góc sáng sủa.

Một đám các mẹ nhóm lại buôn chuyện không ngừng.

[Ninh Viễn lớn quá rồi, con trai chị thực sự là anh tuấn nha!]

Lưu Thục Trinh không thể không khách khí một chút: [Vây sao, cũng là diện mạo đoan chính một chút.]

[So với đoan chính còn hơn thế nhiều, nó có bạn gái chưa vậy?]

Nghĩ đến chiếc nhẫn trên ngón áp út tay trái của đứa con, Lưu Thục Trinh không biết phải trả lời những người kia như thế nào.

[Con gái tôi sau khi gặp qua thằng bé một lần, sau đó nhớ mãi không quên.]

Lưu Thục Trinh cười cười, lại quay đầu nhìn con trai.

[Con gái nhà tôi.....] Lại có vị thái thái khác đứng lên nói.

Này mấy năm qua, không biết có bao nhiêu người nhìn trúng Ninh Viễn, con gái nhà người ta tìm đến cửa cũng không thiếu, nhưng này nào có ích lợi gì?

.

Về đến nhà, Lưu Thục Trinh âm thầm bắt mẫn về đứa con vẫn giữ ý chí sắt đá: [Con vì cái gì ngay cả số điện thoại người ta cũng không chịu lưu vào? Làm bằng hữu cũng không được hay sao.]

Ninh Viễn nhìn thấy mẫu thân đang theo vào thư phòng của mình, cười một cái, phụ giúp nàng đi ra ngoài: [Con phải thay áo.]

[Đợi lát nữa hãy thay, này chúng ta cần phải nói rõ ràng.]

Ninh Viễn ngồi xuống: [Hảo, nói đi.]

[Con rõ ràng chưa kết hôn lại đeo nhẫn, đây là không đúng, rõ ràng là cự nhân vu thiên lý chi ngoại (cự tuyệt người từ hàng ngàn dặm – ý là lập vách tường không cho người ta tiếp cận mình, nhưng Việt Nam ta không có câu tục ngữ/thành ngữ nào như vậy, hoặc là ta không biết a). Nói gì đi nữa, quen biết nhiều bằng hữu thì có gì không tốt? Con rốt cuộc là nghĩ như thế nào?]

Ninh Viễn buông hai tay: [Con không có ý gì cả. Nếu cảm thấy trong lời nói quả thực chỉ nghĩ muốn làm bằng hữu, con tự nhiên sẽ gần gũi hơn.]

[Vây trong mấy năm nay, con rốt cuộc gần gũi được với ai rồi?]

[Rất nhiều a, Mark, Tom, Vi Ân, Ngải Lệ Ti..... rất nhiều.]

[Này đều là đồng sự.]

[Vi Ân đã từ chức, hẳn không còn là đồng sự.]

Lưu Thục Trinh nóng giận: [Tiểu Xa...]

Ninh Viễn một mặt cười làm lạnh: [Mẹ, con phải thay quần áo, mẹ cũng mệt mỏi rồi, nghỉ ngơi không tốt hơn sao?]

Lưu Thục Trinh nổi giận nói: [Mẹ không thấy mệt.]

[Con muốn nghỉ ngơi.]

Lưu Thục Trinh đơn giản ngồi xuống bên giường, nói thẳng: [Con bây giờ vẫn còn nghĩ về Thế Quân hay không?]

Ninh Viễn ngẩng đầu, đôi mắt đen tuyền chăm chú nhìn vào mẫu thân chính mình: [Mẹ cho rằng con sẽ quên được?]

[Nếu Thế Quân đã quên con thì sao?]

Ninh Viễn cúi đầu, lộ ra một nụ cười thản nhiên, ngón tay không tự chủ lại mân nhẹ trên chiếc nhẫn của mình.

Lưu Thục Trinh nói tiếp: [Nếu Thế Quân đã có những bằng hữu mới, có bạn gái, thậm chí đã đính hôn, kết hôn thì sao? Con còn muốn nó nữa sao?]

Ninh Viễn từ từ nói: [Phải a!]

[Con.....]

[Chỉ nghĩ tới anh ấy mà thôi, chính là con chỉ tự mình muốn nghĩ mà thôi, nếu người đó đã thành thân, con sẽ không tới quấy rầy cuộc sống của anh ấy.]

[Nhưng là, con cũng nên lo nghĩ chuyện của chính mình nữa.]

Ninh Viễn mỉm cười nói: [Mẹ, con vẫn tốt lắm, thật sự.]

Lưu Thục Trinh thấy thuyết phục cũng vô vọng, chỉ có thể rời đi.

.

Định ra mười năm chi ước, Ninh gia cùng Đồng gia thương lượng trong vòng mười năm này hoàn toàn không liên lạc, không hỏi thăm, cho nên Ninh gia chẳng hề biết chút gì về bất cứ sự tình có quan hệ tới Đồng gia.

Lưu Thục Trinh không khỏi hoài nghi, Đồng Thế Quân đã lập nghiệp, thành thân hay chưa, xét gia cảnh của Đồng gia, tiến vào làm tại một ngân hàng là việc không khó, hơn nữa với năng lực cá nhân của Đồng Thế Quân, tin tưởng nó rất nhanh có thể làm được.

Đồng Thế Quân anh tuấn tiêu sái, khí suất như ánh mặt trời, vẫn rất được con gái hoan nghênh, nhất định sẽ có nhiều cô gái theo đuổi.

Lưu Thục Trinh ngồi dưới ánh đèn thờ dài.

Tiểu Xa cuồng dại như vậy, Thế Quân rốt cuộc đã chuốc nó loại bùa chú gì a!

...

Đồng Thế Quân trở lại điểm khởi đầu, chuẩn bị một lần nữa xuất phát.

Anh lại xin vào làm tại một gia tộc ngân hàng, tuy rằng quy mô không lớn, nhưng là Đồng Thế Quân cho rằng có tiềm lực phát triển, có thể làm cho mình học được nhiều điều.

Tại ngân hàng tư nhân này, Đồng Thế Quân làm việc thực cẩn trọng, tư thái cũng thể hiện rất thấp, một lần nữa bắt đầu, phải lần theo trụ cột khởi bước, một lần nữa làm người.

Đồng Thế Quân cũng từng là nhân vật phong vân trong trường học, nhất hô bá ứng (có danh quyền, hô một tiếng là người người đáp lại, nghe theo), nói một không hai (kiên quyết, có lập trường, nói 'một' thì không thể là 'hai'), sau khi đi lên xã hội mới hiểu, này đó chỉ là trò tiểu xiếc, núi cao còn có núi cao hơn, thiên ngoại hữu thiên (ngoài trời còn có trời nữa – không có gì là hữu hạn), kiệt ngạo phúng túng khi xưa, chậm rãi đã bị xay nát, tính cách bắt đầu trở nên thâm trầm hơn, hiểu được tại lúc nào phải câm miệng, cũng không thể lấy lý do gì bao biện cho bản thân mình.

.

Công việc càng ngày càng có khởi sắc, đại danh của Đồng Thế Quân cũng càng ngày càng được nhiều người trong giới tài chính nhìn trúng.

Qua năm, bao vất vả trong sự nghiệp của Đồng Thế Quân rốt cuộc có hồi đáp, cậu nhận lệnh của tổng giám đốc ngân hàng, có thể tham dự hội nghị cấp cao.

Rất vui sướng, Đồng Thế Quân mời bằng hữu cùng nhau chúc mừng bước đầu thành công này.

Lí ÁQuân tự đáy lòng tán thưởng: [Làm tốt lắm!]

Có lẽ là bởi tâm tự tình nhạy của phụ nữ, khiến cho Trầm Lệ Phương cảm thấy Đồng Thế Quân có một chút một chút chuyển biến.

Thiếu niên từng bay nhảy hết sức lông bông, nay đã trở nên âm trầm suy nghĩ.

Có đôi khi Đồng Thế Quân không nói gì, làm cho Trần Lệ Phương cảm thấy trên người anh bắt đầu xuất hiện một loại trầm tĩnh.

.

Chỉ chớp mắt rồi lại tới tháng năm, lại có tin tức mừng, Lí Á Quân cùng Trần Lệ Phương hai người chuẩn bị kết hôn, người cao hứng nhất không thể không là Đồng Thế Quân, anh rút ra thời gian, giúp bằng hữu chuẩn bị hôn lễ, không chút vội vã.

Vương Tương Cầm nhìn thấy thế, không khỏi ghen tỵ với bạn bè của Đồng Thế Quân.

Ngày cử hành hôn lễ, Đồng Thế Quân thân là bạn tốt của chú rể đưa hai người tới tận sân bay xuất ngoại hưởng tuần trăng mật.

Sau khi về nhà, Đồng Thế Quân phát hiện cha mẹ đều còn chưa có nghỉ ngơi.

Đồng Thế Quân có dự cảm sẽ bị gọi tới, đơn giản trước kêu mệt: [Ba mẹ ngủ ngon, con đi nghỉ trước.]

[Thế Quân, từ từ, mẹ có chuyện muốn nói với con.]

[Mẹ, con mệt rồi, có chuyện gì để mai nói.]

Vương Tương Cầm trực tiếp đem Đồng Thế Quân ấn tới ghế sofa: [Á Quân cùng Lệ Phương, thật là có duyên phận.]

[Phải.]

[Hôn lễ thật náo nhiệt đi?]

[Phải.]

[Khách nhân tới có nhiều không?]

[Ân, có bằng hữu từ thời đại học, còn có đồng nghiệp của Á Quân cùng Lệ Phương.]

Vương Tương Cầm hỏi: [Phù dâu là ai?]

[Tỷ muội tốt của Lệ Phương.]

[Nhân cách hẳn là không tồi đi?]

Đồng Thế Quân cúi đầu cười: [Phải, nhân cách không tồi, là phù dâu quả không sai.]

Vương Tương Cầm hỏi thẳng: [Nhìn con bé con thấy vừa mắt hay không?]

Đồng Thế Quân xoay mặt nhìn mẫu thân, sau đó lộ ra nụ cười ôn nhu: [Con sớm đã có người mình nhìn trúng rồi.]

[Ai?] Vương Tương Cầm ở sofa ngồi thẳng dậy, hỏi.

[Tiểu Xa.]

Vừa thấy đề tài lại quay về điểm nguyên thủy, Vương Tương Cầm lại nhìn chồng, phát hiện biểu tình “Ta biết mà” trên mặt ổng, không khỏi trừng mắt liếc một cái sắc lẹm.

[Đã bốn năm rồi, Thế Quân.]

Đồng Thế Quân nghĩ nghĩ, gật đầu: [Còn có sáu năm.]

[Nếu, Tiểu Xa nó đã.....]

Vừa nghe này, ánh mắt Đồng Thế Quân liền trở nên sắc bén, nhìn chằm chằm mẫu thân: [Cậu ấy sẽ không!]

[Ta không phải nói chuyện kia, ta là nói nếu Tiểu Xa nó đã lấy vợ, nếu Tiểu Xa nó đã kết hôn, kia.....]

Đồng Thế Quân thâm trầm thở dài một hơi: [Con sẽ không quấy rầy cậu ấy.]

[Nhưng con.....]

Đồng Thế Quân đứng lên, rút cà-vạt, cởi cúc áo sơmi, sau đó nhìn lại hai vị cha mẹ đang ngồi ngay ngắn trên sofa: [Mẹ, ba, đề tài này chúng ta đã bàn không biết bao nhiêu lần, con suy nghĩ cái gì hai người đều rất rõ ràng, con yêu ba mẹ, tương tự cũng yêu Thực Trinh a đi cùng Ninh thúc thúc, loại này là tình thân yêu. Con yêu Tiểu Xa, đây là tình yêu, khắc cốt minh tâm, cả một đời này. Con yêu Tiểu Xa, Đồng Thế Quân con yêu Ninh Viễn suốt kiếp này, lời ước hẹn này của nam nhân, con nghĩ hai người đều hiểu được.]

Nói xong, Đồng Thế Quân bước về phòng mình.

Đồng Hữu An nhìn thê tử: [Anh đã nói gì nào? Nói em không nên đề cập tới. Nhìn xem, làm cho Thế Quân mất hứng rồi.]

Vương Tương Cầm biện giải: [Em hỏi một chút không được a? Em như vậy cũng là quan tâm Thế Quân.]

[Đã bốn năm, nó không lúc nào không nhớ tới Tiểu Xa, nhớ sâu sắc mình Tiểu Xa. Anh nghĩ, hãy thôi thay nó kiếm mối tơ hồng khác đi.]

[Không thể cứ mặc kệ như vậy được!]

Đồng Hữu An cảm khái: [Đã rõ ràng rồi, Thế Quân đúng là thật sự cuồng dại Tiểu Xa.]

Vương Tương Cầm bắt đắc dĩ thở dài: [Đứa nhỏ này, đây là giống ai nha!]

Đồng Hữu An ngồi gập lại, ôm lấy thê tử: [Giống ai? Đương nhiên là giống anh rồi. Tương Cầm, nhiều năm như vậy trôi qua anh đối với em chẳng phải vẫn luôn là toàn tâm toàn ý.]

Vương Tương Cầm đỏ mặt, đẩy chồng ra: [Ít nói đi! Đối ta toàn tâm toàn ý còn cãi nhau với ta.]

[Mới vừa quen nhau liền đã cùng em không hợp ý kiến, bất quá tâm ý của anh dành cho em, nhiều năm như vậy, em hẳn đều hiểu.]

...

Không lâu sau, Đồng Thế Quân nhận được nhiệm vụ mới, ngân hàng chỗ anh làm việc sắp sửa được niêm yết đưa ra thị trường.

Nghe được tin này, Đồng Thế Quân thật cao hứng, bởi vì anh nghĩ tới chính mình có thể trở thành cổ đông, cho dù là một tiểu cổ đông, tài sản cũng sẽ tăng lên đáng kể, đến lúc đó có thể nâng cao lực lượng tài chính lên một bước.

Vì chuyện ngân hàng đưa ra thị trường, Đồng Thế Quân cơ hồ bận rộn suốt một năm.

Anh một lòng đặt chuyện này lên trên hết, xử lý tất cả nghiệp vụ liên quan, cao thấp đều gánh vác, liên hệ truyền thông tạo thế tuyên truyền.

Này một năm, cơ hồ một đến tít một lớp da.

Tiền cảnh tươi sáng trước mắt làm cho Đồng Thế Quân cảm thấy..... một chút cũng đáng giá.

.

Chính là lúc này đây trả giả, cũng chưa nhận được hồi đáp.

Ngay khi đủ loại công việc để đưa ra thị trường đều đã chuẩn bị xong xuôi, chỉ trước một đêm đợi treo biển hành nghề, đột nhiên một ngày, thái tử gia của ngân hàng – Vương Ân Bảo gọi Đồng Thế Quân vào văn phòng hắn.

Vì là ngân hàng tư nhân, thái tử gia này là người không thể đắc tội đến, Đồng Thế Quân không biết là có chuyện gì, trong lòng không yên.

An tọa trên ghế, Vương Ân Bảo liền cười cười nói: [Chuyện dạo này ngân hàng sắp sửa đưa ra thị trường, vất vả người nhiều!]

[Không có gì.]

[Sự tình đều đã sắp xếp ổn thỏa đi!]

[Phải.]

Vương Ân Bảo neho lại ánh mắt nhìn Đồng Thế Quân: [Người thực có năng lực.]

Đồng Thế Quân không có trả lời, trầm nghĩ: vô luận như thế nào, để xứng đáng với phần lương kia, chính mình không phải loại người trầm nghĩ chỉ lấy tiền không muốn kết bạn.

[Ba ta có nói với người chuyện cổ phiếu hay không?] Vương Ân Bảo hỏi thẳng.

Đồng Thế Quân lắc đầu.

Kỳ thật là có, trong toàn thể nhân viên của ngân hàng này Vương lão tiên sinh đặc biệt nhìn trúng Đồng Thế Quân, đặc biệt đề bạt anh, lại cho anh tham gia hội nghị ban giám đốc. Thời gian đưa ngân hàng ra thị trường, chính miệng lão tiên sinh đã nhận lời sẽ cho Đồng Thế Quân trở thành một trong số các cổ đông.

Vừa thấy Đồng Thế Quân lắc đầu, Vương Ân Bảo cười nói: [Như vậy là tốt nhất, miễn cho người thất vọng.]

Đồng Thế Quân dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn vào Vương Ân Bảo.

Vương Ân Bảo dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn lại Đồng Thế Quân, bên khóe miệng mang theo một tia tươi cười: [Ta nghĩ người hiểu được việc này, ngân hàng này là ngân hàng của gia đình chúng ta, chúng ta sẽ không để cho người ngoài tùy tiện liền vào được, người hiểu chứ?]

Sắc mặt Đồng Thế Quân khôi phục lại bình tĩnh, nhìn chăm chú vào Vương Ân Bảo, sau đó gật gật đầu.

Vương Ân Bảo tựa lưng vào ghế ngồi, cười nói: [Ta đã biết, người là người hiểu chuyện.]

.

Ngân hàng đưa ra thị trường thành công, ôm về bao nhiêu tiền bạc, mà cái đích Đồng Thế Quân đạt được, là nộp một bản đơn xin từ chức.

Một mình ngồi trong phòng, Đồng Thế Quân rất lâu đều không có động thái gì.

Đồng Thế Quân ám oán chính mình, vì cái gì không sớm thấy rõ một chút? Vẫn làm trâu khai hoang cho ngân hàng tư nhân này, tân tân khổ khổ thi hành chế độ quản lý, giúp chỉnh hợp tài nguyên khách hàng, tìm kiếm dự án đầu tư, sau đó còn giúp nó thành công đưa ra thị trường, để rồi này cái giá của bao vất vả mồ hôi xương máu thật không thể tưởng tượng.

Kết quả gì chứ? Ngân hàng đã có con trai của Vương lão tiên sinh, con gái, con dâu, còn có cháu, cháu trai bên ngoại, bọn họ như thế còn có thể dung túng kẻ khác đến chia chén canh ngon bổ này.

Chính mình, càng lúc càng nhìn nhận cuộc sống thực đơn giản, vẫn là.... chưa đủ trưởng thành a.

.

Nhưng lần này chịu đả kích, Đồng Hữu An kinh ngạc phát hiện, đứa con mình thậm chí không uống rượu, nó cuối cùng cũng chỉ rầu rĩ rút mấy điều thuốc, mà lại bắt đầu ngồi trước máy tính xem xu thế khởi điểm cổ phiếu.

Vương Tương Cầm lo lắng hỏi chồng: [Thế Quân không có việc gì chứ?]

[Trừ bỏ trưởng thành bên ngoài, anh thấy không còn gì khác.]

[Anh nên giúp cho nó a!]

[Anh muốn lắm, nhưng nó không muốn vào ngân hàng của anh làm việc em cũng biết mà, mục đích cuối cùng của Thế Quân không phải kế thừa công việc của cha nó.]

[Kia nó muốn làm gì? Liệu có thể nào là tự thành lập ngân hàng riêng không?]

Đồng Hữu An nhìn bóng dáng con trai, gật đầu: [Có lẽ.]

...

Ba lần thất bại, Đồng Thế Quân không phải không đánh mất lạc quan, anh an ủi chính mình, theo những công tác này, bản thân mình thu được rất nhiều kinh nghiệm đáng giá, toàn bộ đều là tài sản vô giá, này đó kinh nghiệm công tác quý giá, tuyệt đối hơn hẳn giá trị của đồng cổ phiếu kia.

Lại từ quay trở về khởi điểm.

Lúc này đây Đồng Thế Quân đích xác hy vọng có thể có được ngân hàng của riêng mình, chính là nói hẳn dễ hơn làm. Cho dù tự tin tuyệt đối bản thân có năng lực quản lý một ngân hàng vẫn là chưa đủ. Đường nhiên, Đồng Thế Quân hiểu rõ một nhân hàng chỉ trông vào người gửi tiền là không được, tối trọng yếu phải là đầu tư cho vay, lấy tiền để ra tiền. Đối với đầu tư, Đồng Thế Quân có tự tin chính mình có thể lựa chọn hảo, chính là vốn khởi điểm lại là vấn đề tối trọng yếu.

Một bên bắt tay vào làm dự án kinh doanh, Đồng Thế Quân một mặt lại bắt đầu tìm công việc tiếp theo.

Đồng Thế Quân gặp một vị thế bá (tiền bối lớn tuổi có vị thế, trải nghiệm), người này là bằng hữu kiêm tiền bối mà Đồng Hữu An quen biết đã nhiều năm.

Đồng Thế Quân rất muốn nghe ý kiến của tiền bối, anh nói ra kế hoạch của chính mình, lại nói ra thành bại được mất của vài năm công tác này, sau đó cung kính thỉnh giáo.

Lão nhân nghe qua chuyện của Đồng Thế Quân, nói với anh: [Người cố gắng tiến lên như vậy, ta thực thích thú. Người nếu muốn làm được việc, một mình là chưa đủ, phải quen biết nhiều bằng hữu hơn nữa.]

[Ân, cháu biết vậy, nhưng là bây giờ cháu chưa quen biết được vị bằng hữu nào có thể giúp cho cháu bước được bước đi đầu tiên.]

[Ngân hàng của người đã muốn lấy đầu tư là việc chính, như vậy ngay từ đầu chỉ có thể là quy mô nhỏ, chỉ cần đầu tư đúng chỗ, rất nhanh sẽ thu về kết quả.]

[Vâng.]

Lão nhân nở nụ cười: [Nếu có người quyết định đầu tư cho ngân hàng của người, người liền sẽ bước ngay bước đầu đi!]

Đồng Thế Quân cúi đầu: [Người nào có thể đầu tư cho cháu? Cháu còn trẻ tuổi, năng lực chưa đủ, cháu còn phải công tác ở nhiều cương vị khác để rèn luyện bản thân hơn nữa.]

[Ta giới thiệu cho người một người, tin tưởng theo hẳn người có thể học được không ít. Không thì dẫu sao quen biết hẳn cũng tốt, tin tưởng ta, chính là làm bằng hữu cũng tuyệt đối hữu ích, hẳn tuổi tác cũng không hơn người nhiều, hai người nhất định có thể tán gẫu nhiều chuyện.]

[Người đó là ai vậy?]

[Vạn Khải chứng khoán Chu Minh Nghĩa.]

[Là hẳn?] Đồng Thế Quân kinh ngạc, là ông trùm tài chính nổi tiếng, kỳ tài đầu tư đó sao?

[Con người Minh Nghĩa tương đối tốt, người sẽ không thất vọng. Hẳn rất bề bộn, hiện tại lại không hay đi đâu, ta đưa người tới gặp hẳn, đúng rồi, lại nói đến, hẳn cũng từng là học trưởng trường đại học của người.]

Đồng Thế Quân nhớ tới lần đầu tự tiến cử của chính mình, tâm lý lại liền có chút không yên.

17. Chương 17

Đồng Thế Quân ở Vạn Khải gặp được Chu Minh Nghĩa, hẳn so với tưởng tượng của anh dường như còn hút lực hơn, không một chút cao ngạo, thậm chí có phần thân thiết ôn hòa bình dị gần gũi.

Cuộc đàm luận kéo dài gần sáu tiếng đồng hồ khiến Đồng Thế Quân cảm thấy dù chỉ là nói chuyện bình thường cũng cho mình học hỏi được rất nhiều điều.

Xem qua bản kế hoạch của Đồng Thế Quân, Chu Minh Nghĩa nhú mi.

[Người tính toán đầu tư phát triển phần mềm?]

[Phải.]

[Định hạng kia là công việc tốn thời gian công sức nhất, hơn nữa cũng rất phiêu lưu.]

[Ta hiểu được, ta sẽ thực cẩn thận.]

[Vấn đề đầu tư cũng tương đối chậm.]

Đồng Thế Quân đột nhiên cười: [Hiện tại nào có việc gì nhanh kiếm tiền được sao?]

Chu Minh Nghĩa cũng cười.

Đồng Thế Quân phát hiện Chu Minh Nghĩa biểu tình rất thoải mái, càng lúc càng vui vẻ hăng cùng mình trò chuyện, liền cố lấy dũng khí hỏi: [Ta đã muốn hỏi, lúc đó người làm thế nào nhanh chóng bắt đầu tích lũy kinh nghiệm trở thành tài phú?]

Chu Minh Nghĩa ngẩn ngơ một chút, trả lời: [Tại thời điểm của ta bối cảnh kinh tế phát triển chậm hơn.]

Trông thấy Đồng Thế Quân vò đầu, Chu Minh Nghĩa cúi xuống nhìn thẳng vào mắt anh một chút, hai người đều bật cười.

Chu Minh Nghĩa hỏi: [Nếu người nghiên cứu tỉ lệ gia tăng doanh nghiệp hằng năm, nói thử ta nghe, thành phố này kỳ thật đang phải đối diện với vấn đề gì? Điều gì mới thực sự đứng sau kẻ đại thắng?]

Đồng Thế Quân suy tư một lát, không có trả lời.

Chu Minh Nghĩa cười: [Cơ hội đột quy khi chơi bất động sản rất lớn, người lúc đó chẳng phải đã từng ném qua một chút rồi sao?]

Đồng Thế Quân không nói gì.

Chu Minh Nghĩa cười nói: [Kỳ thật ta từng có ý định cho Vạn Khải thành lập ngân hàng, như vậy dễ dàng quản lý vốn kinh doanh hơn, nhưng về sau lại từ bỏ ý định này ra khỏi đầu.]

[Vì sao?]

[Ta muốn cho mình chút thời gian.... ở bên người yêu.]

Đồng Thế Quân thùy hạ mi mắt, toát ra thần sắc ưu thương: [Ta cũng muốn dành thời gian ở bên người yêu.]

[Hãy viết lại bản kế hoạch khác cho ta, giải thích rõ hơn một chút về tình hình phát triển kinh doanh, vậy đối với người mới có lợi.] Nhìn thấy Chu Minh Nghĩa lộ ra mỉm cười không hề toan tính, Đồng Thế Quân chưa rõ ý hẩn.

[Người thực nguyện ý tin tưởng ta?]

[Con người ta rất giỏi về đầu tư, nếu có cơ hội tốt ta hẳn sẽ không bỏ qua rồi.]

[Ta sẽ cố gắng!]

[Ta luôn không thích mình kinh doanh bị lỗ, xem qua hợp đồng hợp tác kia, phải cố mọi cách đạt được những điều kiện ta yêu cầu, người hãy nghĩ về nó!]

.

Một bên chuẩn bị cho sự hợp tác mới, Đồng Thế Quân một bên chiêu binh mãi mã.

Không lâu sau đó, nhận được vốn đầu tư, Đồng Thế Quân đăng ký thành lập ngân hàng của chính mình — ngân hàng Quân Long. Anh thật ra muốn dùng tên Ninh Viễn, sau đó thôi, lý do là bởi ngại người không dám nói cho chúng bằng hữu biết, chứ không phải sợ làm không tốt.

Gây dựng sự nghiệp sơ khai, phát triển nghiệp vụ có chút gian nan, có thể nói là muốn sinh tồn được trong hoàn cảnh này, cả ngân hàng phải trên dưới một lòng.

Mới đầu, Quân Long chỉ dám đầu tư ở những dự án quy mô nhỏ, còn đầu tư phát triển phần mềm. Đồng Thế Quân luôn ghi nhớ lời của Chu Minh Nghĩa, nhiều năm chú ý tới chỉ số gia tăng doanh nghiệp, đồng thời theo dõi xu thế bất động sản.

Giá đất tại thành phố Hương Đảo nổi tiếng đắt đỏ leo thang, mỗi hướng đi mới của bất động sản đều tạo ảnh hưởng tới thị trường chứng khoán, hiện tại thiếu sót, chỉ là một cái cơ hội.

Đồng Thế Quân toàn tâm toàn ý đặt sự nghiệp của mình lên trên nhất.

Đứa con thay đổi, Đồng Hữu An cùng Vương Tương Cầm đều nhận thấy, nhưng cao hứng không được bao nhiêu hai người lại không khỏi thở dài, bởi vì Đồng Thế Quân vẫn một mình một người cùng với chiếc nhẫn trên ngón áp út tay trái, mỗi lúc tối vui vẻ hoặc tối thương tâm, đều cùng nhẫn làm bạn.

...

Nằm trên giường ở bệnh viện, trong lòng Ninh Viễn thật bình tĩnh.

Đây đã là lần thứ tư phải phẫu thuật trái tim này, cậu đã có thể坦然 đối diện với nó.

Ninh Văn Sinh cùng thê tử thấp thỏm ngồi trước giường con trai.

Ninh Viễn dường như lại rất tin tưởng, cậu khuyên giải an ủi cha mẹ: [Hai người không cần thay con lo lắng vậy đâu.]

Lưu Thục Trinh chỉ khóc, không nói lời nào.

Ninh Viễn như thể lộ ra mỉm cười trong suốt: [Con không sợ cũng không hối hận, thật sự, dù sao con cũng đã sống, cũng đã cống hiến, làm những việc mình có thể làm, phải vậy không? Con có giá trị của mình, cho tới lúc này, con không có sống vô ích.]

Đưa tay vuốt ve tóc mẫu thân, Ninh Viễn nói: [Đừng lo lắng, con nhất định sẽ ổn thôi, không phải sợ.]

Lưu Thục Trinh nhìn con trai, gương mặt thực kiên cường.

[Mười năm chi ước còn chưa tới, con còn chưa được nhìn thấy Thế Quân, con sẽ không có việc gì đâu.]

[Tiểu Xa.....]

[Có hai việc cả đời này con không hối hận, con đã làm những việc có thể, công tác, đối với xã hội này là người có ích..... còn lại là..... Thế Quân yêu con, con yêu Thế Quân.]

[Tiểu Xa.....] Lưu Thục Trinh không dám mở miệng, sợ chính mình sẽ bật khóc thành tiếng.

[Nếu con..... hãy nói với Thế Quân, con yêu anh ấy.]

.

Ninh Viễn bị đưa vào phòng phẫu thuật, Ninh Văn Sinh cùng Lưu Thục Trinh ngồi trên ghế đợi ở bên ngoài.

Giống như cả một thế kỷ thật dài đã trôi qua, đèn trước cửa phòng phẫu thuật, rốt cuộc cũng tắt.

Hai vị cha mẹ đương lo lắng lập tức chạy tới.

Bác sĩ nhìn họ bằng một nụ cười xin lỗi: [Ta thực có lỗi.]

Lưu Thục Trinh lập tức ngã xuống, bị chồng vội ôm lấy.

[Những nơi bị bệnh tim bẩm sinh của cậu ấy tổn hại đến không thể chữa trị hoàn toàn, cậu nhà vĩnh viễn không thể có được một trái tim khỏe mạnh như những người bình thường.]

[Tiểu Xa.....]

[Nhưng chỉ cần chú ý thân thể, uống thuốc đều đặn, hảo hảo tĩnh dưỡng, cậu ấy so với người bình thường sẽ không có khác biệt cho lắm.]

[Thằng bé vẫn phải mang theo trái tim này?]

[Phải.]

Ninh Văn Sinh thở dài, đã rõ ràng, con trai nhất định cả đời phải như thế, cả đời mang theo “quả bom hẹn giờ” không biết khi nào thì phát nổ kia.

.

Nằm trên giường bệnh, Ninh Viễn nhợt nhạt nở nụ cười, phảng phất như cánh hoa màu trắng.

Tuy rằng không thể tiến thêm một bước trong quá trình trị liệu, dù vậy niềm an ủi rằng con trai nàng còn sống khiến Lưu Thực Trinh thở ra một hơi dài nhẹ nhõm.

Ninh Viễn thần nhiên đối mặt với kết quả như vậy, không hề đổ lỗi.

Nhìn thấu trong mắt con trai một màn tưởng niệm cùng đau thương không thể tan biến, Lưu Thực Trinh bắt đầu hối hận.

Về đến nhà, nàng cũng Ninh Văn Sinh nói chuyện: [Chúng ta..... không phải đã sai rồi?]

[Chuyện gì?]

[Em nghĩ, nếu hiện tại có Thế Quân ở đây, Tiểu Xa có lẽ.....]

Ninh Văn Sinh thở dài: [Anh cũng đã nghĩ vấn đề này, có lẽ chúng ta thật sự đã xem nhẹ tình cảm của Tiểu Xa dành cho Thế Quân.]

[Thằng bé đồng ý ra đi, cũng đều chỉ vì chúng ta.]

Lưu Thực Trinh bắt đầu lo lắng: [Nếu Thế Quân, nếu Thế Quân thật sự đã quên Tiểu Xa, nếu nó đã yêu thương người khác, Tiểu Xa....]

[Anh không biết.]

[Thật muốn gặp Tương Cầm.....]

...

Đồng Thế Quân vì chuyện công việc mà thường phiền não, hẹn Lí Á Quân ra uống rượu.

Vài năm gần đây, tuy rằng cơ hội có nhiều hơn, đã không phải thường xuyên mượn rượu giải sầu, bắt quá lại cần tới một hơi men mới có thể quên đi hiện thực áp lực cùng đớn đau thống khổ.

Lí Á Quân theo thường lệ đưa Đồng Thế Quân về nhà, Đồng Thế Quân đã thuê một chung cư ra ở riêng, anh sợ ba mẹ trông thấy mình chịu nhiều áp lực, stress, lại khiến bọn họ lo lắng.

Đồng Thế Quân say túy lúy ôm lấy mấy tấm đệm dựa sofa, nằm lẩn trên sàn nhà, không ngừng kêu tên: [Tiểu Xa, Tiểu Xa.....]

Nhìn Đồng Thế Quân đáng thương kia, Lí Á Quân không khỏi đau lòng, nếu có Ninh Viễn ở đây, có lẽ Đồng Thế Quân sẽ không đến nông nổi vậy.

Đồng Thế Quân vẫn che giấu áp lực gánh vác thực vô cùng xuất sắc, biểu hiện đối ngoại luôn luôn thập phần đáng tin cậy.

.

Đầu năm mới, Đồng Thế Quân nhận được tin tức, có một mảnh đất phía tây thành được mang bán đấu giá, bởi vì ở sát biển, khối đất đó coi bộ không được coi trọng, giá khởi điểm tuy rất cao, nhưng người tranh đấu cũng không nhiều.

Đồng Thế Quân bắt đầu bắt tay vào kế hoạch mua lại.

Anh nhìn trúng khối đất kia, chủ yếu là vì cảm thấy nó nằm gần biển, tương lai có thể xây dựng khách sạn hoặc khu resort ở đó.

Trong ngân hàng có người phản đối, bởi sẽ cần nhiều tài chính, hơn nữa nếu như thất bại, lấy quy mô hiện tại cũng tổn thất không dậy nổi.

Đồng Thế Quân nghiên cứu lại lần nữa, vẫn là cảm thấy có thể mua được, quyết định phải đầu tư vào nó!

Sau khi mua mảnh đất kia không lâu, Chính phủ thực hiện chính sách mở rộng xây dựng địa phận ven biển, lựa chọn vùng đất giáp với phần đất Quân Long đã mua.

Chính phủ tính toán khai phá xây dựng một khu buôn bán ở phía thành tây, cũng bắt đầu kế hoạch xây dựng khu đô thị quanh chung quanh miếng đất kia, kế hoạch này vừa ban hành được một đêm, giá đất liền tăng lên hai mươi lần, Quân Long từ trên xuống dưới đều hưởng phần lợi thường.

Đồng Thế Quân không có bán đi khối đất kia, mà dùng hình thức cho thuê, tạm thời chuyển nhượng.

Sau đó, mấy dự án phát triển phần mềm đã được hoàn thành, giao dịch được ở mức giá cực cao, Quân Long lại thu được một mảnh lời.

Đồng Thế Quân tự mãn, không ngừng cố gắng gấp đôi, sau bước đầu tiên thành công này, những bước đi sau ngày càng thuận lợi.

Năng lực đầu tư của Quân Long được ngân hàng Thụy Sĩ nhìn trúng, bọn họ mạnh tay bơm vốn, quy mô Quân Long ngày càng được mở rộng.

Thời gian sau đó Quân Long lại bắt đầu kinh doanh các hạng mục viễn thông và tấn công vào ngành công nghiệp điện tử ... Hai năm kế tiếp, đầu tư của ngân hàng băng băng thẳng tiến, nhanh chóng mở rộng quy mô, cơ hồ tăng lên với cấp số nhân.

Đồng Thế Quân đem hết thầy mỗi cá nhân của từng đoàn đội cùng toàn thể công nhân viên mở một lễ kỷ niệm ăn mừng thành công này.

Này một năm Đồng Thế Quân ba mươi tuổi, có hai sự kiện quan trọng đã xảy ra. Một là Quân Long thành công mua lại một ngân hàng khác, hoàn thành? xác nhập tư bản; hai là kế hoạch đưa ngân hàng Quân Long ra thị trường đã sắp sửa hoàn thành.

Đã trở nên một người thành công ngược lại Đồng Thế Quân lại càng trầm ổn, rất ít khi công khai bản thân, thực sự từ một sinh viên đại học non trẻ mới ra trường đã trở nên trầm tĩnh mà cao quý chính là tân quý.

Một mình đứng tại ban công nhà riêng trên Trữ Tinh lộ, Đồng Thế Quân phủ tầm nhìn bao trùm cả vịnh.

Nơi này là căn hộ cao cấp bên lưng chừng đồi, Đồng Thế Quân mua một tầng trên cùng, có cả một cái sân thượng thiên thai, tầm nhìn rộng mở.

Bên phải là Nam Hải, biếc xanh ba vạn khoảnh (khoảnh = nửa bước chân), bên phải còn lại đem cả cảnh sắc Hương Đảo thu vào đáy mắt.

Hiện giờ, cả đô thị như đều ở dưới chân Đồng Thế Quân, thời gian gần đây, trong lòng Đồng Thế Quân chỉ luôn nghĩ về một người.

Nếu Tiểu Xa ở bên cạnh, sẽ tuyệt vời đến thế nào?

Ba mươi một tuổi, hẳn còn có một sự kiện tối trọng yếu sẽ xảy ra.

Tại khách sạn Harbour Plaza cao cấp bậc nhất Hương Đảo, phòng tiệc đã được bố trí thành một hội trường lớn. Bên ngoài hội trường, phóng viên cùng nhân viên công tác đều đã chờ đợi sẵn, bởi vì quá nhiều người, mặc dù tác phong trật tự nhưng vẫn rất ồn ào, thanh âm hống vang.

Lúc này, đột nhiên có một hơi thở, chậm rãi tiến lại đây. Từ cách xa hội trường mọi người đều đã cảm nhận được, đám người bỗng dừng hẳn cuộc chuyển trò.

Một dáng người cao thẳng, thân ảnh một nam nhân đảo từng bước tao nhã xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Anh không có tách ra đám người, chỉ chậm rãi từng bước đi tới, chính là mỗi khi anh bước lên từng bước, đám người liền tự nhiên mà tách lui ra phía sau, giống như ngay từ đầu đã tạo ra một con đường quang rộng, tầm mắt của tất cả thấy những người ở đó đều bị hấp dẫn về phía ấy, dường như muốn dõi theo mọi lực cùng quyết đoán vô hình từ bên trong anh đang tỏa lên.

Xuất hiện tại trung tâm của đám người, là một người đàn ông anh tuấn bất phàm, chân mày rậm cùng ánh mắt sáng ngời, khóe miệng toát ra một tia cười rất khê, người đàn ông ngoại hình hấp dẫn đến thế, làm cho toàn thể phụ nữ ở đây không khỏi tiếc nuối thở dài một tiếng.

Đồng Thế Quân — chủ tịch ngân hàng Quân Long, hôm nay anh xuất hiện tại đây tuyên bố Quân Long chính thức niêm yết trên thị trường.

Anh là vị chủ tịch trẻ tuổi nhất từ trước tới nay tại Hương Đảo có khả năng ra mắt một ngân hàng niêm yết trên thị trường, nắm giữ hơn năm mươi phần trăm cổ phần của ngân hàng Quân Long, sau khi đưa ra thị trường, tài sản cá nhân anh có được khó có thể đem ra thống kê, đồng thời anh cũng trở thành một huyền thoại của ngành ngân hàng thành phố.

.

Ngay sau khi họp báo kết thúc, Đồng Thế Quân lập tức trở lại phòng nghỉ đã chuẩn bị trước của mình, ngồi xuống, đưa tay tháo cà-vạt ra.

Di động vang lên.

Đồng Thế Quân đưa mắt liếc qua màn hình, nhắc máy: [Minh Nghĩa huynh? Ân, thực thuận lợi..... A, cảm ơn..... Phóng viên..... là có chút không quen..... hoàn hảo... có thời gian..... cảm ơn người.]

Buông điện thoại, Đồng Thế Quân dựa vào thành ghế sofa, nhắm lại hai mắt.

Mặt khác, thư ký của Đồng Thế Quân – Quý Diễn Xuyên nhẹ giọng hỏi: [Đồng tiên sinh, ngài mệt lắm sao?]

Đồng Thế Quân nhẹ nhàng thở ra một hơi dài: [A, không.]

[Buổi chiều còn có một bữa tiệc chiêu đãi, buổi tối có một yến hội quan trọng, ngài không thể không tham dự.]

Quý Diễn Xuyên đi theo Đồng Thế Quân đã ba năm, thực hiểu vị chủ tịch trẻ tuổi này, anh không thích xuất hiện cũng không giỏi về xã giao, mỗi khi gặp phải mấy tình huống như vậy sẽ luôn cảm thấy mệt mỏi.

Ở ngân hàng, Đồng Thế Quân không thích mọi người lấy chức vị xưng hô với anh, mọi người giống nhau đều gọi [Đồng tiên sinh], thư ký cũng không ngoại lệ.

Vừa đứng lên, cửa phòng nghỉ đã bị đẩy ra.

Vừa đi vào là hai nhân viên cao cấp cũng là cánh tay trợ thủ đắc lực của Đồng Thế Quân — Trương Trạch chuyên phụ trách sự vụ quan hệ xã hội của ngân hàng, còn có Lưu Hành Nhã chịu trách nhiệm liên doanh vốn đầu tư.

[A, hai người tới rồi.]

[Thế Quân, tham nhập thị trường đại thành công, chúng ta thành công thu về.....] Lưu Hành Nhã mặt tràn ngập tươi cười nói.

Trương Trạch nâng tay lên, cắt lời Lưu Hành Nhã: [Thế Quân nhất định đã biết rồi.]

Đồng Thế Quân nhìn hai vị đồng bọn thân thiết đã cùng mình gây dựng sự nghiệp này, Hành Nhã rất bốc đồng, Trương Trạch lớn tuổi hơn, trầm ổn chừng mực, là người ủng hộ mình mạnh mẽ nhất.

[Đi thôi! Hôm nay nhất định phải hảo hảo chúc mừng.]

[Buổi tối còn có yến hội phải tham gia.]

Trương Trạch cười nói: [Thế Quân người không thích, nhưng là yến hội hôm nay, người không đi không được rồi.]

Không biết bắt đầu từ khi nào, Đồng Thế Quân đã không thích tự mình ra mặt xã giao, trừ phi là khách thực quan trọng hoặc là nghiệp vụ thực cần khẩn, còn lại trường hợp xã giao bình thường, hoặc là ứng đáp giới truyền thông, vẫn là vị cao thủ quan hệ xã hội Trương Trạch này phụ trách.

.

Hội trường yến tiệc, y hương tấn ảnh, mỹ nữ như mây.

(“Y hương tấn ảnh” là một thành ngữ: y phục, hương thơm, mái tóc, hình bóng -> ý miêu tả sự lộng lẫy sang trọng, cũng có ý ám chỉ phụ nữ xinh đẹp)

Đây là một cái tiệc rượu chiêu đãi đồng nghiệp ngân hàng, cũng như những nhân vật danh tiếng.

Nâng ly rượu, Đồng Thế Quân cùng một nhóm người hàn huyên, biểu hiện nhiệt tình mà thâm trầm.

Sau khi kết thúc tiệc, ba người lại chuyển đến phòng nghỉ khách sạn, tiếp tục câu chuyện đang dở.

[Kế tiếp, chúng ta sẽ phát triển ra nước ngoài.] Lưu Hành Nhã tràn ngập tin tưởng nói.

Đồng Thế Quân gật đầu: [Phải, đích thật cần phát triển ra nước ngoài.]

Nhận thấy Đồng Thế Quân hình như có tâm sự, Trương Trạch hỏi: [Thế Quân, làm sao vậy?]

Đồng Thế Quân thu hồi thần tình, cười xin lỗi: [Nga, thực có lỗi, có điểm thất thần.]

Trương Trạch cùng Lưu Hành Nhã trao đổi một ánh mắt.

Đến bên người Đồng Thế Quân, Trương Trạch hỏi: [Có phải hay không lại nghĩ về Tiểu Xa của người?]

[Phải.]

Trương Trạch cùng Lưu Hành Nhã đều nở nụ cười.

Đối với chuyện đời tư này của Đồng Thế Quân, hai người đều đã biết, sau khi trở thành đồng nghiệp rồi thành bằng hữu thân thiết, Đồng Thế Quân đều nói với bọn họ nội tâm của mình, tình yêu say đắm cùng bao thương nhớ kia.

[Kỳ thật hiện tại người đã có thể đi tìm cậu ấy, ta nghĩ sẽ không còn ai có thể nói người không đủ khả năng chiếu cố cậu ấy.]

Nghe Lưu Hành Nhã nói, Đồng Thế Quân lắc đầu: [Không, không được.]

[Dừng để ý cái gì ước định, cứ đi thôi.]

[Hai nhà chúng ta giao ước trong vòng mười năm không được liên lạc, không được hỏi thăm tin tức, cũng không được thấy mặt. Hơn nữa, ta sẽ không đến Mĩ quốc.]

Lưu Hành Nhã bật cười, Đồng Thế Quân thật đúng là phi thường giữ lời, đi công tác cũng sẽ không đến Mĩ quốc, nếu thực cần cùng bên kia thương thuyết, nếu không phái người đi cũng sẽ tiếp đối phương tại Hương Đảo.

Lưu Hành Nhã vỗ nhẹ lên vai Đồng Thế Quân: [Người phải biết rằng, mười năm đủ để khiến một người thay đổi rất nhiều.]

[Này ta hiểu được.]

Trương Trạch ngồi một bên lại lâm vào trầm mặc.

Mười năm này thực đã làm Đồng Thế Quân thay đổi rất nhiều, thậm chí là biến thành một người khác, không thể phủ nhận hần của hiện tại so với mười năm trước hoàn toàn khác nhau, nhưng là tình cảm của Đồng Thế Quân, một chút cũng không có khác.

Này cần nghị lực rất lớn, đồng thời, nhất định cũng có tình yêu cực sâu sắc.

[Nói lại một chút, nghiêm túc nhìn nhận mà nói các người kỳ thật cũng chỉ có thể xem như đồng học đại học.] Lưu Hành Nhã nói.

[Nhưng là ta cảm thấy như đã nhận thức Tiểu Xa rất nhiều năm, cậu ấy thực rất hiểu ta, ta cũng rất hiểu cậu ấy.]

Lưu Hành Nhã thoáng nhìn qua Trương Trạch, có điều muốn hỏi hẩn nhưng không dám nói. Nếu Ninh Viễn thay đổi, thật không biết Đồng Thế Quân sẽ trở nên thế nào?

.

Sau khi thành công tham nhập thị trường, Đồng Thế Quân cũng không có nghỉ ngơi, chỉ là giảm bớt công việc đi một chút, sau đó đưa ba mẹ rời đảo đi du lịch.

Bởi vì gần đây một trận công tác bận rộn quá mệt mỏi, Đồng Thế Quân gầy đi trông rõ, mẫu thân thấy vậy có chút đau lòng.

Ánh mắt Đồng Hữu An nhìn con trai đã hoàn toàn khác trước.

Cả nhà mấy người ngồi trong nhà hàng trên đỉnh núi dùng bữa, Vương Tương Cầm đối đứa con nói: [Thế Quân, lão bằng hữu của ba ba người, Lí bá bá cùng Trương bá bá đều muốn mời người ăn cơm.]

Liếc mắt nhìn mẫu thân một cái, Đồng Thế Quân chỉ cười, không trả lời.

Vương Tương Cầm vội nói: [Chỉ là trưởng bối mời bữa cơm, không có ý gì khác.]

[Phải không đó?]

Nhìn ánh mắt con trai, Vương Tương Cầm có chút hờn giận: [Chẳng lẽ người cho là Hồng Môn Yến?]

(Hồng Môn Yến: 1 sự kiện lịch sử có thật, bữa tiệc tại Hồng Môn đại diện có tính chất quyết định đối với cả dân tộc Trung Hoa; năm 2011 một bộ film cùng tên đã được với nội dung chi tiết về bữa tiệc này)

[Không, mẹ đừng hiểu lầm, khi nào vậy, con đi.]

Vương Tương Cầm giận dữ: [Thằng nhóc này, không cần miễn cưỡng.]

[Mẹ, con đi mà.]

Ánh mắt đột nhiên chuyển hướng nhìn ra xa xa, nơi biển trời gặp nhau là một đường ranh giới mỏng mảnh, Đồng Thế Quân thở dài: [Sang năm.....]

Đồng Hữu An cùng Vương Tương Cầm đều hiểu được, đó là thời hạn của mười năm chi ước.

Sang năm, Đồng Thế Quân tròn ba mươi hai tuổi.

...

Cầm trong tay tuần san lớn nhất về tài chính và kinh tế, Lưu Thục Trinh run rẩy hai tay.

Gương mặt trang bìa của tuần san kia, khuôn mặt kia, chính mình rất quen thân.

Là Thế Quân!

Trong phòng riêng, Lưu Thục Trinh một mình đọc báo.

Nguyên lai qua đi mười năm, Đồng Thế Quân rốt cuộc cố gắng vì sự nghiệp đến như vậy, cuối cùng đã thu được thành tựu hơn người.

Lưu Thục Trinh thấy như mặt mình nóng lên.

Đã qua đi nhiều năm như vậy, Thế Quân không hề thay đổi, tuy rằng ảnh chụp thoạt nhìn không được rõ, nhưng Lưu Thục Trinh vẫn chú ý được ngón áp út tay trái của Đồng Thế Quân.

Báo chí không đưa tin gì về tình yêu, hôn nhân của Đồng Thế Quân, nói vậy hẩn là anh vẫn chưa có.

Kia chiếc nhẫn tương tự của Tiểu Xa Đồng Thế Quân vẫn mang trên ngón áp út, nhất định là nhẫn ước định cùng Tiểu Xa, Thế Quân vẫn còn yêu Tiểu Xa, anh không hề thay đổi.

.
Đợi tới buổi tối, Ninh Văn Sinh trở về, Lưu Thực Trinh đem tin tức mình đọc được trên báo đưa cho chồng xem.

[Thế Quân đã thành công đến vậy rồi.]

Ninh Văn Sinh nhìn mặt báo, gật đầu: [Đúng vậy, đúng vậy!]

[Văn Sinh, Thế Quân nó còn yêu Tiểu Xa, nó vẫn còn yêu Tiểu Xa, nó không hề thay đổi.]

[Anh thấy rồi.]

Ôm lấy chồng, Lưu Thực Trinh cố át đi tiếng khóc: [Văn Sinh, chúng ta có phải đã sai rồi không, chúng ta có phải đã lầm lẫn rồi.....]

[Có lẽ chúng ta thật sự đã sai rồi.]

[Thế Quân là thật tâm yêu Tiểu Xa, nó không hề đổi, qua nhiều năm như vậy đều không có biến..... kết quả chúng ta dám cướp đi mười năm vui vẻ của Tiểu Xa, nếu như trước nay nó được cùng với Thế Quân, có lẽ Tiểu Xa đã được hạnh phúc nhiều lắm.]

[Đúng vậy.] Ninh Văn Sinh hỏi: [Này Tiểu Xa có biết không?]

[Em nghĩ là không. Tiểu Xa thường cố ý tránh đọc tin tức loại này, em nghĩ thằng bé nghĩ không muốn biết tình trạng hiện tại của Thế Quân, hơn nữa Tiểu Xa vùi đầu vào công tác ở quỹ hội của nó, cũng không để ý tới mấy loại báo chí tài chính kinh tế này.]

Ngước mắt lên nhìn chồng, Lưu Thực Trinh hỏi: [Anh còn phản đối không?]

[Bọn nhỏ đã trưởng thành, chúng ta không nên lại can thiệp vào, hết thầy để cho bọn nó tự quyết định.]

Lưu Thực Trinh đề nghị: [Em nghĩ, một mình lặng lẽ quay về Hương Đảo một lần.]

Ninh Văn Sinh dùng ánh mắt nghi vấn nhìn thê tử.

[Em sẽ không gặp Thế Quân, em chỉ muốn tìm Tương Cầm cùng Hữu An, em muốn cùng họ nói chuyện.]

[Đi đi!]

.
Khi Lưu Thực Trinh cùng Vương Tương Cầm gặp lại, hai người đều phát hiện đối phương đã có điểm già đi.

Một đôi bạn tốt thân nhau như tỷ muội ôm chầm lấy nhau khóc lóc.

Đồng Hữu An nhìn thấy Lưu Thực Trinh cũng cảm khái hàng vạn hàng nghìn, ông xoay người đi ho khan sau đó nói: [Ta đi châm trà.] rồi vội vàng vào nhà bếp.

[Tương Cầm, ta thực muốn gặp người.]

[Thực Trinh, ta cũng vậy, ta cũng vậy.....]

Sau khi hỏi thăm bạn tốt lâu ngày không gặp, Vương Tương Cầm hỏi tiếp: [Thực Trinh, Tiểu Xa khỏe chứ?]

Khẩn trương chăm chăm nhìn vào Lưu Thực Trinh, Vương Tương Cầm thực sự sợ nàng sẽ nói ra điều gì đó khiến cho mình không thể tin là chuyện thật.

Lưu Thực Trinh lau nước mắt nói: [Tiểu Xa vẫn khỏe lắm!]

Vương Tương Cầm lập tức yên lòng.

[Đến Mĩ được bốn năm, Tiểu Xa có động qua bàn mổ một lần, nhưng tình trạng vẫn không thay đổi, nó phải vĩnh viễn mang theo trái tim kia. May mà tình hình cũng không có chuyển biến xấu, thân thể nó hiện tại tạm xem là ổn, coi như là trong cái rủi cũng có cái may.]

Vương Tương Cầm ôm lấy bạn tốt, vội cổ vũ nàng.

[Thế Quân đâu? Thế Quân khỏe chứ?]

[Thế Quân, nó khỏe lắm, thằng nhóc này so với năm đó đã khác nhiều, trưởng thành lên, sự nghiệp cũng đã có thành tựu.]

Lưu Thục Trinh gật đầu: [Chuyện của Thế Quân, ta đã đọc hết trên tuần san tài chính và kinh tế rồi.]

Vương Tương Cầm nắm chặt tay Lưu Thục Trinh, nghẹn ngào nói: [Thục Trinh, có thể tha thứ cho ta không? Có thể tha thứ cho ta chứ?]

[Tương Cầm, không cần nói như vậy.]

[Không, Thục Trinh, ta muốn nói, ta sai rồi, ta thật sự sai rồi, ta không nên khiến cho Thế Quân cùng Tiểu Xa phải chia tách, không nên a! Chúng ta nghĩ đó là chút xúc động của tuổi trẻ, chúng ta đều nghĩ bởi vì chúng ta phản đối cho nên bọn chúng mới kiên trì, nhưng là nguyên lại bọn nhỏ thật sự yêu nhau sâu đậm như thế. Thục Trinh, nếu như Tiểu Xa không về, nếu Tiểu Xa thực sự không bao giờ... có thể trở về nữa, mệnh kia của Thế Quân, Thế Quân hẳn sẽ tuyệt mệnh..... chúng ta đều đã phạm phải sai lầm a.....]

Lưu Thục Trinh cũng khóc: [Chúng ta đã cướp đi của bọn nhỏ mười năm hạnh phúc, nếu mấy năm này Thế Quân đều luôn ở bên Tiểu Xa, nếu như Tiểu Xa đều luôn ở bên.....]

[Thục Trinh, Thế Quân thật sự yêu Tiểu Xa, nó thật tâm yêu, không cần điều kiện, không có lý do, nó thật sự thực lòng yêu Tiểu Xa.]

[Tiểu Xa cũng thực yêu Thế Quân, nó vẫn luôn nghĩ đến Thế Quân, một ngày cũng chưa từng quên.]

[Thục Trinh, đã qua nhiều năm như vậy, Thế Quân không hề thay lòng, nó nhìn người ta không có chớp mắt, chưa từng đặt bất cứ kẻ nào vào trong mắt, cho tới bây giờ không hề liếc mắt nhìn ai lấy một cái. Ta thật sự không ngờ Thế Quân đối với tình cảm này lại trung trinh một lòng như vậy.]

Lưu Thục Trinh gật đầu: [Ta tin mà, Tiểu Xa có Thế Quân thương nó như vậy, Tiểu Xa cũng thực hạnh phúc.]

[Chúng ta vì cái gì muốn tách bọn nhỏ ra mười năm này, vì cái gì? Ta hiện tại cực hối hận. Lúc trước ta không tin vào con trai mình, ta cảm thấy nó không đủ năng lực chiếu cố Tiểu Xa..... chính là hiện tại quay đầu, ta thực không nên hoài nghi.....]

Cầm lấy tay Lưu Thục Trinh, Vương Tương Cầm khẩn thiết hỏi: [Thục Trinh, người nguyện ý đem Tiểu Xa giao cho Thế Quân chiếu cố chứ? Có thể chứ?]

[Đương nhiên, ta cùng Văn Sinh đều không hề phản đối nữa.]

[Ta cùng lão Đồng cũng không phản đối nữa, chúng ta đừng bắt bọn nhỏ tách ra, bọn nhỏ đã khổ mười năm, không cần lại khiến chúng nó chịu sự tra tấn ấy nữa...]

[Chúng ta sẽ mang Tiểu Xa trở về.]

Trải qua cuộc gặp mặt này, mẫu thân hai nhà đều đã buông xuống huyền tâm, cảm thấy kiên định.

Bọn nhỏ đều đã trưởng thành, có thể chân chính đối diện với tình cảm của chính mình, mọi chuyện về sau để bọn nó tự xử lý là tốt nhất rồi.

...

Sau mười năm chờ đợi dài lâu đau khổ, Đồng Thế Quân chờ mong được gặp lại Ninh Viễn.

Ninh gia gọi điện thoại về, nói tháng chín năm nay sẽ trở lại Hương Đảo, địa điểm gặp mặt sẽ chọn nhà ăn tại khách sạn của Ninh gia.

.

Cả ngày, Đồng Thế Quân đều đứng ngồi không yên, hai tay ngứa ngáy, chuyện gì cũng làm không nên hồn, tất cả ý nghĩ đều hoàn toàn loạn điệu.

Trương Trạch cùng Lưu Hành Nhã biết, cũng không tới quấy rầy Đồng Thế Quân.

Lưu Hành Nhã lén hỏi Trương Trạch: [Không biết Tiểu Xa kia có bộ dáng như thế nào?]

[Không phải nói “Song Tử Tinh” sao? Nhất định so với Thế Quân không thể kém.]

[Cũng là một nhân vật phong vân tại Hương Đảo đại học năm đó.]

[Đến lúc đó chúng ta sẽ được gặp thôi.]

[Hy vọng về sau hẳn sẽ một mực ở bên Thế Quân, Thế Quân nhất định sẽ thực hạnh phúc.]

Lưu Hành Nhã đột nhiên tò mò hỏi: [Trương Trạch, thời điểm đó, nổi tiếng nhất đại học Hương Đảo là nhân vật nào?]

Trương Trạch cười cười đáp: [Lí Hạo Vũ. Hắn là người có gia tộc, thần bí mà thâm trầm, rất được quan tâm tới.]

Lưu Hành Nhã gật đầu: [Nga, là Lý gia a!]

18. Chương 18

Tại nhà ăn, Đồng Thế Quân ngồi trên ghế, không ngừng ngẩng đầu nhìn về hướng lối vào, đứng ngồi không yên.

Vương Tương Cầm nói đùa con: [Thế Quân, người bình tĩnh một chút.]

[Me, con hiện tại bình tĩnh không nổi a.] Người này vốn đã quen đối mặt với các sự kiện trọng đại, cũng đã trải qua bao sóng to gió lớn trong sự nghiệp ngân hàng, hiện tại lại giống như kiến bò trên chảo nóng.

[Uống chén trà, bình tâm lại.]

Đồng Thế Quân nâng chung trà lên, chỉ vừa nghe chén trà chạm vào khay trà “cạch” một tiếng, những âm thanh leng keng nho nhỏ cũng vừa lúc không ngừng vang lên, trong lòng khẽ loạn, Đồng Thế Quân lại buông cái chén xuống.

[Làm sao lại run như vậy, Tiểu Xa tới nhìn thấy nhất định sẽ cười người.]

[Cậu ấy sẽ không.]

Rốt cuộc đã có thân ảnh xuất hiện ở lối vào nhà hàng.

Đồng Thế Quân lập tức đứng lên.

Tiếp đó, gương mặt anh liền trở nên trắng bệch.

Tới đây..... chỉ có hai người.

Vừa trông thấy tình cảnh, Vương Tương Cầm cùng Đồng Hữu An lập tức cũng ngậy ngẩn cả người.

Đồng Thế Quân đột nhiên chạy lên, bám lấy hai vai Lưu Thục Trinh, gắt gao nắm chặt, mở to hai mắt, thanh âm run rẩy hỏi: [Tiểu Xa, Tiểu Xa đâu? Tiểu Xa đâu!]

Đột nhiên bị giữ lấy như vậy, Lưu Thục Trinh còn trông thấy biểu tình dọa người ta sợ của Đồng Thế Quân, nàng cũng nhanh hoảng sợ.

[Thục Trinh a di, con hỏi người, Tiểu Xa đâu? Tiểu Xa đâu!]

Đồng Thế Quân chân đã mềm nhũn, lập tức ngã quỵ xuống mặt đất, mấy người đang dùng cơm ở phía khác cũng vội chạy lại nơi này xem xét.

Ninh Văn Sinh đỡ Đồng Thế Quân dậy, đưa anh ngồi lại xuống ghế.

Đồng Thế Quân gắt gao chăm chăm nhìn hai vị bá phụ bá mẫu, hỏi: [Tiểu Xa đâu? Hai người đem cậu ấy giấu đi nơi nào!]

[Thế Quân, con bình tĩnh một chút, bình tĩnh lại chút đã.]

[Con hỏi hai người, Tiểu Xa đâu? Hai người nói sẽ đáp ứng con, chờ tới lúc con có đủ khả năng, sau mười năm liền đem Tiểu Xa trả lại cho con! Hiện tại lập tức đem cậu ấy trả lại cho con a!]

Đồng Hữu An vội giữ con trai lại.

[Thế Quân, Tiểu Xa nó vẫn tốt lắm. Chính là nó không muốn hôm nay tới đây.]

Biểu tình nơi Đồng Thế Quân chậm rãi dịu đi, anh không tin hỏi: [Không muốn?]

[Phải, đây là nguyên văn lời nó nói, nó không muốn hôm nay tới đây, cho nên cuối cùng không cùng chúng ta trở lại.]

[Kia Tiểu Xa có ý gì?]

[Nó chỉ nói, phải đợi một thời gian nữa.]

Đồng Thế Quân cúi thấp đầu: [Còn muốn ta chờ, vẫn muốn ta chờ.....]

[Thế Quân, đừng như vậy, Tiểu Xa không phải không muốn gặp con, bất quá ta nghĩ nó có thể cần thời gian dịu đi một chút, con cũng biết đó, Tiểu Xa không chịu được kích động.]

Đồng Thế Quân ngã vào ghế, thì thào nói: [Còn muốn ta chờ.]

[Thế Quân, quá khứ là chúng ta sai. Chúng ta hiện tại hiểu rằng con cùng Tiểu Xa là thực tâm yêu thương nhau, chúng ta thực nguyện ý đem Tiểu Xa giao cho con, nhưng giờ tình cảm của các con phải do các con tự xử lý, Tiểu Xa hiện tại không muốn gặp con, chúng ta cũng chẳng có cách nào khác.] Ninh Văn Sinh bắt đầu nói.

Đồng Thế Quân che mặt, nghẹn ngào: [Hắn không muốn gặp ta.....]

[Thế Quân, Tiểu Xa yêu con. Tiểu Xa một lòng yêu con. Nhưng là hiện tại nó không nghĩ gặp con, nhưng nó nhất định trở về gặp con.]

Bốn vị cha mẹ khuyên can mãi, rốt cuộc khuyên giải được Đồng Thế Quân.

.

Trở về nhà mình, Đồng Thế Quân châm lên một điếu thuốc, đi tới ban công.

Lúc này, Hương Đảo đã nổi lên ánh đèn từ vọn nhà.

Nghe tiếng sóng vỗ, Đồng Thế Quân lặng lẽ một mình đứng trong gió biển.

Vì sao lại không xuất hiện? Chẳng lẽ cậu ấy nghĩ mình đã thay đổi?

Không, làm sao có thể? Chính mình đối với cậu ấy là một mảnh tâm ý, chưa từng chuyển dời.

[Tiểu Xa, vì cái gì.....]

Đi tìm Ninh Viễn không phải là không thể, lấy năng lực, tài lực hiện tại của Đồng Thế Quân, anh muốn tìm cậu nhất định phải tìm cho ra, nhưng là nếu Ninh Viễn không muốn, Đồng Thế Quân cũng không nghĩ miễn cưỡng làm tới.

Mười năm cũng đã đợi rồi, lẽ nào không thể đợi thêm một đoạn thời gian nữa.

.

Đồng Thế Quân ở Hương Đảo chiêu đãi Ninh Văn Sinh cùng Lưu Thục Trinh, xưng hô cha mẹ, lấy bộ dáng như đã dĩ nhiên cùng Ninh Viễn kết hôn một nhà.

Nhìn thấy chiếc nhẫn trên tay trái Đồng Thế Quân, Ninh Văn Sinh cùng Lưu Thục Trinh cảm thấy được an ủi phần nào, đứa nhỏ này là thực tâm yêu thương con trai mình.

.

Trước lúc rời đi, Ninh Văn Sinh đối Đồng Thế Quân dặn dò: [Tiểu Xa nhất định sẽ trở về, con không cần lo lắng. Công tác của ta ở bên kia, ta cùng Thực Trinh a di phải về lại bên đó, chờ đến khi Tiểu Xa trở về đây, con hãy giữ thăng bằng lại bên mình.]

Vương Tương Cầm nói: [Văn Sinh, người cùng Thực Trinh cũng trở về đây luôn đi.]

[Ta bây giờ còn chưa nghỉ hưu, cũng chưa nghĩ muốn thôi công tác, chờ khi về hưu, chúng ta nhất định trở về, đến lúc đó, hai nhà chúng ta lại đoàn viên.]

Nắm thật chắc bàn tay Đồng Thế Quân, Ninh Văn Sinh nói: [Tiểu Xa liền giao cho con.]

[Ba ba yên tâm, con sẽ hảo hảo chăm sóc cậu ấy.]

...

Biết Đồng Thế Quân cũng chưa được nhìn thấy Ninh Viễn, Trương Trạch cùng Lưu Hành Nhã đều thực kinh ngạc.

[Hắn không trở về?]

[Phải.]

Lưu Hành Nhã nói: [Hắn sẽ không nghĩ rằng người đã muốn kết hôn, hoặc là có ý trung nhân khác rồi đi.]

[Không đâu, Tiểu Xa hiểu ta, ta cũng hiểu lòng Tiểu Xa.]

[Kia hắn rốt cuộc phải.....]

Đồng Thế Quân thở dài: [Có lẽ là bởi vì đã qua đi mười năm, chúng ta đều không biết đối phương hiện tại có bộ dáng như thế nào nữa, ít nhiều cũng thay đổi, cho nên nội tâm không yên, còn cần thời gian.]

[Hắn sẽ trở về hay không?]

[Nhất định có.]

.

Đồng Thế Quân mua toàn bộ các loại báo chí Mĩ, rồi đồng loạt đăng quảng cáo trên các số kế tiếp.

Nội dung rất đơn giản, cũng không hề ký tên, chỉ viết: “Mười năm chi ước đã đến. Mười năm, tâm ý của ta dành cho người không chút thay đổi, ta rất nhớ người . . .”

Lưu Hành Nhã nhìn quảng cáo, hỏi Trương Trạch: [Vì sao lại không thêm ba chữ?]

Trương Trạch thâm trầm cười cười: [Hiện tại giữa bọn họ đã không cần dùng đến ba chữ kia để biểu tình diễn ý nữa.]

...

Giữa tháng mười, Chính phủ vì cảm tạ ngân hàng Quân Long đã tận lực duy trì quyền tiền cho sự nghiệp từ thiện, gửi lời biết ơn tới Đồng Thế Quân.

Đồng Thế Quân vẫn nhớ rõ Ninh Viễn trong lời từng nói muốn làm từ thiện, cũng biết Ninh Viễn một lòng muốn vì sự nghiệp công ích mà bỏ công sức, cho nên Quân Long tự thành lập một quỹ hội, nhiều năm qua luôn một mực quyền tiền từ thiện.

.

Hôm nay, Đồng Thế Quân chỉ ở ngồi ở bàn xử lý sự vụ, Trương Trạch gõ cửa bước vào.

Ở trên bàn trước mặt Đồng Thế Quân đặt xuống một thiệp mời, Trương Trạch nói: [Có một bữa tiệc từ thiện mời người tham dự.]

[Người thay ta xuất hiện là được rồi.]

[Thế Quân, ra tiền (bản mũi tên) chính là người, xuất hiện nổi bật trong tâm tư người khác lại là ta, này không phải quá không công bình.]

Đồng Thế Quân cười: [Cho người được lợi như vậy là tốt rồi, còn quản chuyện gì khác?]

[Nhiều năm qua người quyên tiền cứu giúp trẻ em mang bệnh, rất nhiều người đều muốn đổi người nói tiếng cảm ơn.]

[Ta đã cảm nhận được tâm ý kia.]

Trương Trạch đi tới kéo cánh tay Đồng Thế Quân: [Đi thôi! Tối lộ mặt một lần đi! Coi như là thay Quân Long tuyên truyền, vì Quân Long này làm lý do đầy đủ đi.]

[Người thực sự không còn cách nào khác sao.]

[Ai cho người lên mặt suất (suất vừa là khí chất + đẹp trai +...), trong tiệc rượu còn có thực nhiều hộ khách nguyện ý được hợp tác, bọn họ vừa trông thấy người, liền bị tướng mạo anh tuấn của người hấp dẫn, đi thôi đi thôi, vì lợi nhuận của Quân Long.]

Đồng Thế Quân nở nụ cười: [Người lấy ta làm bạn cặp nam a.]

[Thử hỏi Diễn Xuyên, Hành Nhã cũng chưa đẹp trai bằng người? Đây có thể trách ai?]

.

Tại tiệc rượu tối đó, Đồng Thế Quân gặp được đồng nghiệp bên ngân hàng Âu Châu.

Bọn họ đã nghe nói qua thành tích của Quân Long, cũng hiểu Quân Long cho tới nay thực rất quan tâm làm từ thiện, rất lấy làm hâm mộ, hai bên trò chuyện thật vui vẻ.

Trong tiệc rượu còn có tiết mục biểu diễn của Kim Tinh nổi tiếng và trò rút thăm trúng thưởng.

Nhìn thấy đại minh tinh nổi tiếng của thành phố, Đồng Thế Quân đối Trương Trạch mỉm cười, nói: [An bài thực không tồi.]

[Tên tuổi của Kim Tinh rất có sức hút, đối với việc làm từ thiện cũng có nhiều đóng góp, hẳn nói bản thân cũng muốn giúp sức, bằng không có thể mời hắn đến cũng không dễ dàng, người ta đang thực nổi tiếng.]

Chú ý tới trong sân khấu tiệc tối có một cây dương cầm, Đồng Thế Quân nhìn đàn dương cầm kia, bỗng trầm tư lại.

Đồng Thế Quân bị một trận vỗ tay làm tỉnh, phát hiện đã có người ngồi xuống vị trí nơi đàn dương cầm.

Tiếng dương cầm thực êm tai nhẹ vang lên —— là Vũ Khúc Hoa Chi Viên.

(bản “Flower Waltz” của Tchaikovsky, hay còn gọi là “Waltz of the Flower”. Bài này có lẽ nhiều người biết rồi thường có trong các film, hoạt hình lắm đó)

Trương Trạch ở một bên nói: [Đây là Tổng giám đốc cho một quỹ từ thiện tại Washington, nghe nói bọn họ cùng với thành phố chúng ta liên kết, kêu gọi quyên góp vì trẻ em nghèo bệnh tật.]

Đồng Thế Quân không có nghe thấy mấy lời của Trương Trạch nữa, ánh mắt anh hiện tại chỉ chăm chú nhìn người đang chơi đàn không dám chớp mắt lấy một cái.

Thân ảnh thanh tú cao gầy, bao phủ dưới ánh đèn.

Mái tóc đen, ánh mắt tối, màu da trắng xanh, nam tử nhã nhặn tuấn tú, anh tuấn mang một chút vẻ đẹp rất cổ điển, đôi môi cậu là một đậm thần màu bạc tím.

Ngay từ thời khắc đầu tiên vừa trông thấy người đó, Đồng Thế Quân liền một mực muốn nghĩ, vì sao bờ môi mê người ấy lại có màu hoa hồng tím.

Thật sự mỉa mai, làm cho sòng mắt Đồng Thế Quân không dám chuyển dời.

Sau này mới biết được, là bởi vì cậu ấy mang bệnh tim, cho nên cánh môi mới có màu sắc như vậy.

Thoáng chốc, thời gian bỗng như xoay ngược trở lại mười năm trước kia, khoảnh khắc kinh diễm lúc mới chạm mặt.

..... Ninh Viễn mười tám tuổi mặc một chiếc áo dài Trung Quốc màu trắng, trong ánh đèn rọi chiếu xuống, bước hướng tới sân khấu.....

Khi mới gặp nhau, cậu và anh đều chỉ mới mười tám tuổi.

Vũ Khúc Hoa Chi Viên.....

[Tiểu Xa.....]

Trương Trạch quay sang, nhìn đến Đồng Thế Quân, nửa như giỡn nói: [Sao vậy, người nhìn thấy quen mắt? Người xinh đẹp như vậy người cũng quen biết sao?]

[Tiểu Xa.....] Đồng Thế Quân như chìm trong mộng nói, ánh mắt si mê chăm chú về phía khán đài.

[Không thể nào! Hắn là Tiểu Xa?] Trương Trạch vẫn không tin hỏi lại.

.

Lúc này nhạc đã vào khúc kết thúc.

Trong mắt Đồng Thế Quân đã không còn nhìn thấy hết thấy, anh đi thẳng qua, đám người cũng tự động né tránh.

Ninh Viễn ngẩng đầu lên, phát hiện người đang hướng chính mình đi thẳng tới đích thị Đồng Thế Quân.

Trái tim giống như bị ai đó xiết chặt bỗng nảy lên đập thành thạch. Anh đã thay đổi.

Từng là một sinh viên kiệt ngạo bất tuân, nay đã trở thành một người đàn ông phú quý trong bộ đồ tây đất tiền; nguyên bản cậu sinh viên hoạt bát đáng yêu năm đầu, hiện tại lại chải vuốt không một tia loạn.

Ninh Viễn cũng đổi thay.

Nam sinh anh tuấn thanh tú từng mang theo ngượng ngùng, đã trở thành một nam nhân thành thực lên rất nhiều, gương mặt cũng hơi biến hóa, có thêm đường nét đàn ông, đôi mắt thì vẫn trong trẻo như cũ, khoe miệng khe khẽ nhanh lại hiện lên cái lè xoáy khả ái đáng yêu mê người.

[Tiểu Xa.....] Thân thủ đem Ninh Viễn còn ngồi trên ghế kéo dậy, Đồng Thế Quân vừa nhìn cậu, không nói một lời liền lập tức dắt cậu đi.

[Thế Quân.....]

Đồng Thế Quân cười, thân thủ nắm chặt tay Ninh Viễn, mị lực thành thực vừa đủ, giống như hết thấy đều ở bàn tay tươi cười, làm cho tim Ninh Viễn khẽ đập nhanh: [Hiện tại đã không còn chuyện gì có thể ngăn cản chúng ta được nữa.]

Tình huống lúc này, mọi người cũng chỉ có thể trở mắt nhìn Đồng Thế Quân mang Ninh Viễn đi.

Trương Trạch nhìn bóng dáng hai người rời khỏi, sau đó rút điện thoại ra: [Diễn Xuyên, ta nghĩ Thế Quân ngày mai phải xin nghỉ phép.]

...

Mang theo Ninh Viễn đến trước cửa một khách sạn, Đồng Thế Quân dừng xe lại.

Ninh Viễn từ trong xe nhìn ra những ánh đèn nê-ông của khách sạn, chân chừ hỏi: [Người muốn làm gì?]

[Đi vào a.]

[Vì sao?]

[Đơn giản tìm một nơi nói chuyện.]

Ninh Viễn nhú mày, nhìn nhìn Đồng Thế Quân: [Người không có nhà riêng sao? Vì sao không mang ta tới nhà của người, ngược lại muốn tới.....]

Đồng Thế Quân đột nhiên sững sốt, sau đó bừng tỉnh vỗ vỗ lên trán: [Ta...(bị ngu)...]

Ninh Viễn liếc Đồng Thế Quân một cái, khẽ trách anh: [Sao người luôn muốn đem ta đến khách sạn thế nhỉ, như vậy là không đứng đắn.]

[Ta, ta hồ đồ, ta hoàn toàn hồ đồ rồi.]

Một lần nữa khởi động động cơ, Đồng Thế Quân đưa Ninh Viễn trở lại nhà riêng của mình trên Trữ Tĩnh lộ.

Thấy Ninh Viễn đương đánh giá phòng khách, Đồng Thế Quân ngượng ngùng cười: [Nhà của đàn ông độc thân, có chút bừa bộn.]

[Ta không để ý mà.]

[Người ngồi xuống đi.]

Pha đến một chung trà, Đồng Thế Quân lúc này mới ngồi xuống, hảo hảo nhìn ngắm Ninh Viễn.

Thân mình tựa hồ càng đơn bạc hơn chút, Đồng Thế Quân ngầm đoán khi mở ra thất lưng cởi bỏ áo trắng kia, dáng người khi ôm lấy cũng vẫn tinh tế như xưa.

Ninh Viễn uống trà, hỏi: [Người..... khỏe chứ?]

[Cũng không tệ lắm.]

[Ta đã về tới đây được ba ngày rồi, tin tức về người cũng nắm được đôi chút.]

Đồng Thế Quân cảm thấy thực hưng phấn, anh hy vọng Ninh Viễn biết được tình hình của chính mình, hơn nữa hy vọng cậu thấy hãnh diện về tài năng của anh.

Vậy nhưng khi nghe được Ninh Viễn nói lời tán thưởng [Người thành công được như vậy rồi.], Đồng Thế Quân lại vẫn cảm thấy ngượng ngùng, anh cào loạn tóc, đem vò mái tóc vốn được chải vuốt chỉnh tề rơi xuống trán: [Này, tất cả đều là vì người.]

[Ta?]

[Đương nhiên, người không phải đã nói muốn làm nhà từ thiện sao. Muốn làm nhà từ thiện phải có thật nhiều tiền mới được, cho nên ta mới muốn thành lập nên một ngân hàng của riêng mình, như vậy người có thể làm một nhà từ thiện được rồi.]

Nghe Đồng Thế Quân dứt lời, Ninh Viễn cúi đầu.

Đã qua đi mười năm, làm thế nào lại tưởng nhớ, giữa hai người lúc đó luôn tồn tại một chút xấu hổ.

[Người vài năm nay vẫn khỏe?]

[Cũng không tệ lắm, sau khi tốt nghiệp đại học ta liền công tác luôn.]

Đồng Thế Quân đoán rằng nhất định lại là một đoàn thể chuyên làm từ thiện.

[Thời gian đầu là làm việc tại một thư viện cộng đồng, ta cảm thấy rất có ý nghĩa. Sau đó thư viện đó cùng với đoàn thể ở New York xác nhập, ta cần phải thường xuyên tới New York tổ chức các rạp sách báo lưu động ở các quảng trường, làm như vậy có vẻ hơi nguy hiểm, thậm chí có nơi rất hỗn loạn, mẹ ta kịch liệt phản đối luôn, cuối cùng ta đành gia nhập công tác tại quỹ hội thiện tại này đây.]

[Quyên góp vì trẻ em nghèo phải không?]

Ninh Viễn đáp: [Quỹ hội này chủ yếu quyên góp vì trẻ em nghèo khó không có tiền xem bệnh, cũng sẽ tìm mời tổ chức người đi khám chữa bệnh, đã giúp đỡ được rất nhiều em nhỏ rồi.]

[Người vẫn luôn như vậy.]

Ninh Viễn xoa xoa mái tóc: [Ta cảm thấy làm công việc này rất có ý nghĩa.]

[Người thật đúng là một chút cũng không thay đổi.]

Nhìn vào Đồng Thế Quân, Ninh Viễn mỉm cười.

Mười năm, nói không thay đổi là giả, nhưng Ninh Viễn cùng Đồng Thế Quân đều cố ý giữ lại những cái không thay đổi gì đó, bọn họ đều sợ hãi tại thời điểm gặp lại, đối phương sẽ không nhận ra chính mình.

Cho nên có những điều không thay đổi, không thể đổi.

Ninh Viễn nói: [Kỳ thật mười năm nay, cuộc sống của ta thực êm đềm, cũng rất thuận lợi. Người thì sao? Nhất định là không dễ dàng gì.]

Đồng Thế Quân nghĩ nghĩ: [Là có chút khởi đầu gian nan, bắt quá ta đều đã vượt qua bước tới đây rồi.]

[Người đã trưởng thành rồi.] Nhìn thấy trước mắt là một người đàn ông đã hoàn toàn trưởng thành, Ninh Viễn nói.

[Người cũng vậy.]

.

Ánh mắt của Ninh Viễn chậm rãi rời xuống đến tay trái của Đồng Thế Quân.

Đồng Thế Quân để ý thấy, anh nâng tay đặt lên trên đầu gối của mình.

[Vẫn đeo kể từ khi người đi, chưa từng gỡ xuống.]

Ninh Viễn cũng nâng lên tay trái của chính mình: [Sau khi tốt nghiệp đại học kia một năm ta cũng đeo, chưa từng gỡ xuống.]

Đồng Thế Quân ngồi sát tới bên Ninh Viễn, thân thủ kéo cậu vào lòng: [Hiện tại ôm, không tính là muộn đi?]

[Không muộn.] Cảm giác Đồng Thế Quân ôm chặt lấy lưng mình nhanh chóng khiến cho cậu cảm thấy đau, Ninh Viễn cũng không để ý, cậu vòng tay gắt gao ôm trụ Đồng Thế Quân.

[Tiểu Xa, Tiểu Xa của ta.....]

[Thế Quân.....]

[Người rốt cuộc đã trở lại, nếu người không trở về, ta nhất định sẽ đi tìm.] Nắm lấy cảm Ninh Viễn, ngón tay thoáng chốc sử dụng lực, Đồng Thế Quân hỏi: [Vì cái gì không cùng ba mẹ trở về? Vì cái gì lại muốn bắt ta chờ đợi thêm nữa? Vì cái gì phải tra tấn ta như vậy?]

[Ta có chút..... sợ hãi.]

[Sợ cái gì? Ta sẽ không vừa nhìn thấy liền ăn người.]

Ninh Viễn sắc mặt đỏ bừng: [Không phải. Ta là sợ chúng ta thay đổi sẽ khiến đối phương nhận không ra người kia..... Có lẽ có một khoảng thời gian đệm sẽ tốt hơn.]

[Tiểu Xa, ta sẽ không thay đổi.]

Nghe được thổ lộ của Đồng Thế Quân, Ninh Viễn khê liếc anh một cái: [Đúng vậy! Không có đổi, vẫn là vừa trông thấy ta đã nghĩ mang ta đến khách sạn.]

Đồng Thế Quân ngượng ngùng cúi đầu cười.

[Nói ta nghe đi, ta muốn biết chuyện mười năm nay của người.] Ninh Viễn nói.

[A, kia nói đến quá dài.]

[Không vấn đề, ta muốn biết người đã trải qua những gì.]

[Ta cũng muốn biết người có bằng hữu mới hay không, công tác thuận lợi không?]

Thời gian tiếp theo, một đôi tình nhân hàn huyên tâm sự, nói tắt lịch trình suốt mười năm đã qua.

Đồng Thế Quân đem hết những một lần lại một lần thất bại trong quá trình gây dựng sự nghiệp nói ra, thời điểm ở trước mặt Ninh Viễn kể lại, anh đã có thể mỉm cười về đoạn quá khứ này, tất cả đã qua đi, đủ loại

thất bại đã nếm trải, những kinh nghiệm đã thu được, gặp bao bất công, bàng hoàng trong mắt mắt, đều có thể hướng Ninh Viễn nói hết, cậu nhất định có thể lý giải tất cả.

Ninh Viễn thật sự im lặng lắng nghe, thỉnh thoảng quay qua ôm Đổng Thế Quân an ủi.

[Như vậy, vị Chu tiên sinh kia hẳn là tin tưởng người?] Nghe thuật tự của Đổng Thế Quân, Ninh Viễn hỏi.

[Phải.]

[Hắn thật không sai.]

[Có hồi đáp. Hắn có cổ phần của Quân Long, bất quá hắn đồng ý với ta sẽ không bán cho người khác.]

[Sau đó người thực cố gắng mới có được ngày hôm nay.]

Đổng Thế Quân nhìn Ninh Viễn: [Ta không được hoàn toàn là chính mình.]

[Ta biết.]

[Người thì sao? Tiểu Xa, người thì sao?] Đổng Thế Quân lại hỏi Ninh Viễn.

Ninh Viễn cũng đem sự tình mười năm qua nhất nhất nói ra.

Công tác tại thư viện, thu thập sách báo tứ phương, xây dựng xe sách lưu động, tổ chức vũ hội từ thiện, kinh nghiệm ở quảng trường người da đen, sau khi gia nhập quỹ hội, bốn ba khắp chốn chỉ vì tìm kiếm thầy thuốc tình nguyện tới những vùng nghèo khó khám chữa bệnh cho trẻ em.

[Người cùng người khác khiêu vũ?] Đổng Thế Quân lập tức bắt lấy vấn đề này không tha.

[Nga, không, ta không bao giờ khiêu vũ, chỉ có các nhân viên khác.]

[Ai nói người không bao giờ khiêu vũ, chúng ta rõ ràng từng khiêu vũ cùng nhau.]

Ninh Viễn không khỏi nở nụ cười: [Thế Quân, ta và người ngày đó xem như khiêu vũ sao? Chỉ giống như mặt đối mặt đứng ở đó nghe nhạc mà thôi.]

Đổng Thế Quân nhún mày: [Phải không?]

[Phải.]

Đổng Thế Quân mị thu con người về phía Ninh Viễn, lộ ra tươi cười đầy uy hiếp: [Không được cùng người khác khiêu vũ, trừ bỏ ta ra, bên ngoài ai cũng không được.]

[Ngay cả mẹ ta cũng không được?]

[Không được!]

[Thực bá đạo!]

Trò chuyện chuyện trò, cảm giác càng lúc càng đượm nồng, Đổng Thế Quân cùng Ninh Viễn đều cảm thấy phẳng phất như thời gian cũng không gian của mười năm quá khứ kia đều dần tan biến đi, Đổng Thế Quân cùng Ninh Viễn của trước kia đều trở lại nơi này.

Song Tử Tinh, lại cùng một chỗ.

Đối phương thật sự..... Không có thay đổi

.

Phát hiện ngoài cửa sổ đã ló ánh rạng đông, Đổng Thế Quân kinh ngạc: [Ai nha, trời đã sáng.]

Ninh Viễn kéo cổ tay xem đồng hồ: [A, cư nhiên hàn huyền một buổi tối.]

Thân thủ vòng tay ôm ngang thắt lưng Ninh Viễn, Đổng Thế Quân tựa lên lưng cậu: [Nếu như mười năm nay chúng ta được ở bên nhau thì tốt rồi, nhất định sẽ càng có nhiều kỷ niệm sẽ chia để nhớ lại.]

[Chúng ta hiện tại không phải là ở bên nhau sao?]

Đổng Thế Quân lại như ngày xưa giống như con mèo làm nũng: [Người sẽ không đi nữa, phải không?]

Ninh Viễn suy nghĩ một chút: [Trước mắt còn có công việc tại đây, ta sẽ tạm ở lại một thời gian.]

Đồng Thế Quân mãnh liệt đứng thẳng dậy: [Cái gì, người còn muốn đi?]

Ninh Viễn muốn đứng lên, dùng ngữ khí xoa nịnh thú cưng nói: [Tóm lại, ta hiện tại còn phải đi làm, người buông tay nào.]

Đồng Thế Quân không chịu buông: [Ta không cần.]

[Ngoan, ta còn phải đi làm.]

[Không được.]

[Người cũng phải đi làm.]

[Không được.]

Ninh Viễn ôn ngữ khuyên bảo: [Thế Quân, đừng náo loạn, mau thả ta ra.]

[Không được.]

[Ta còn có công việc]

[Không được.] Đồng Thế Quân giống như hờn dỗi, ôm chặt lấy thắt lưng của Ninh Viễn, không chịu buông lỏng.

Ninh Viễn thân thủ vuốt ve tóc Đồng Thế Quân: [Đừng náo loạn, người cũng còn công việc mà]

[Không được.]

[Ta thực sự có chuyện quan trọng phải làm, còn có rất nhiều việc đang chờ ta.]

[Không được.] Đồng Thế Quân chỉ nói hai chữ này, mặc cho Ninh Viễn nói cái gì, anh đơn giản đều lấy hai chữ này phản bác.

[Tốt lắm, người một đêm đều chưa hề nghỉ ngơi, người trước nghỉ ngơi một chút, trước buông tay ra nào.]

[Không được.]

[Người này làm sao giống như chủ tịch của ngân hàng Quân Long đây?]

[Không được.]

[Thế Quân.....]

[Không được.]

[Đồng Thế Quân.]

[Không được.]

Ninh Viễn dở khóc dở cười, không thể nê hà ngồi trên sofa, nửa ngày không xoay người được, quay đầu lại nhìn người đang ôm chặt lấy lưng mình: [Người như vậy muốn thế nào?]

Đồng Thế Quân hắc hắc cười: [Vào cửa của ta, người còn muốn đi?]

[Nhưng là chúng ta đều còn công việc.]

[Mặc kệ.]

[Như thế nào có thể vô trách nhiệm như vậy?]

Đồng Thế Quân ngang ngạnh: [Ta không tin rằng hôm nay ta không đi làm, công việc của Quân Long sẽ chịu ảnh hưởng.]

Ninh Viễn bất đắc dĩ: [Nhưng là ta sẽ, ta hôm nay còn có rất nhiều việc.]

[Ta tìm người thay người làm.]

[Cái gì?]

[Nhân tài của Quân Long rất nhiều, tìm một người thay thế người vài ngày không thành vấn đề, về phần nói đến tiền lương.....] Đồng Thế Quân nâng cằm Ninh Viễn lên, cười đến xấu xa nhìn cậu: [Ta hiện tại chính là có cả ngân hàng a.]

[Người không nên như vậy.]

Đồng Thế Quân đem mặt dán tại lưng Ninh Viễn, giống như con mèo cọ cọ, ngữ khí mềm mại nói: [Ngay cả cơ thể của ta cũng đều đã là của người, tất cả đều là của người, người còn không cần a?] Nói xong, dùng ánh mắt ủy khuất nhìn Ninh Viễn.

Ninh Viễn giơ lên cờ hàng: [Ít nhất cũng cho ta gọi điện thoại thông báo.]

Đồng Thế Quân vội nói: [Không cần, để ta gọi, ta thay người xử lý.]

Trông thấy Ninh Viễn lộ ra biểu tình không muốn, Đồng Thế Quân lập tức biểu hiện vẻ mặt ủy khuất: [Ta gọi điện thôi.]

Ninh Viễn đứng lên, nhìn ra ngoài cửa sổ, sắc trời đã quang sáng: [Người đem ta lưu lại, sau đó thì sao?]

[Một đêm không ngủ, ta nghĩ người nhất định mệt mỏi, chỉ bằng ngủ một chút.]

[Hảo.]

Đồng Thế Quân dẫn Ninh Viễn tới phòng tắm: [Người trước tắm nước ấm đi, ta thay người gọi điện thoại, trải giường chiếu.]

.

Thừa dịp Ninh Viễn tắm rửa, Đồng Thế Quân liên lạc tới đồng nghiệp của cậu, thay cậu xin phép, an bài người bên bộ phận quan hệ xã hội của Quân Long liên hệ với bọn họ, sau đó gọi điện cho Diên Xuyên.

Điện thoại vừa nhắc máy, Quý Diên Xuyên giống như đã biết trước nói: [Đồng tiên sinh, ngài chỉ cần nghỉ ngơi là được.]

[Ta phải nghỉ hai ngày.]

[Hai ngày nếu không đủ, nghỉ nhiều hơn một chút cũng được, nếu có chuyện gì quan trọng, tôi sẽ liên lạc với ngài ngay.]

[Di?] Đồng Thế Quân chọn mi: [Cô làm sao biết được hai ngày không đủ?]

[Trương Trạch đã gọi điện nói cho tôi biết, anh ấy nói với tôi ngài đã gặp được Ninh tiên sinh.]

Đồng Thế Quân hừ cười một chút: [Hảo, có việc gì lại liên lạc với tôi.]

19. Chương 19

Ở đầu dây bên kia, Quý Diên Xuyên vừa buông điện thoại xuống lập tức bị Lưu Hành Nhã bắt lại: [Thế Quân nói gì vậy?]

[Ngài ấy nói phải nghỉ ngơi hai ngày.]

[Quả nhiên.] Lưu Hành Nhã quay đầu nhìn Trương Trạch: [Kia Tiểu Xa khiến Đồng Thế Quân nhớ mãi không quên, rốt cuộc trông bộ dáng thế nào?]

[Chính người nhìn không phải tốt hơn sao.]

[Người trước cứ nói cho ta biết a!]

Trương Trạch nghĩ nghĩ: [Thực anh tuấn, tuyệt không xếp á hậu sau Thế Quân, vẻ đẹp có chút cổ điển, nhã nhặn.]

[Còn gì nữa?]

Trương Trạch nhún vai: [Hết rồi.]

[Cái gì? Sớm biết vậy ta cũng đi.]

Trương Trạch vỗ vỗ tay: [Được rồi, Thế Quân thật vất vả mới gặp được hân, nhất định có rất nhiều lời muốn nói, mấy ngày này hãy để Thế Quân hảo hảo làm bạn với hân. Chúng ta cố sức làm việc nào.]

...

Trong lúc tắm vòi sen, Ninh Viễn đã cảm thấy thân thể bài hoại, công tác cả ngày, lại cùng Đồng Thế Quân nói chuyện một đêm, thật sự rất mệt mỏi.

Ra khỏi phòng tắm, vừa trông thấy giường, Ninh Viễn liền lập tức ngã xuống.

Nhìn đến Ninh Viễn không mở nổi mắt nữa, bộ dáng lười biếng lười kéo chăn, Đồng Thế Quân không khỏi cười lớn.

Định đến bên giường thay Ninh Viễn kéo chăn cho hân hoi, sau đó phát hiện cậu liền mới vậy đã ngủ.

Nằm xuống bên người Ninh Viễn, ôm lấy cậu, cảm giác được nhiệt độ từ cơ thể cậu ấy, Đồng Thế Quân cảm thấy dị thường an tâm.

Tiểu Xa rốt cuộc đã trở lại, trở lại bên mình..... Lúc này đây, mặc kệ là nói cái gì cũng không muốn để cho cậu đi nữa.

Thân thủ không ngừng vuốt ve mái tóc đen mềm mại của Ninh Viễn, Đồng Thế Quân cúi người xuống, hôn lên trán cậu.

Tuy rằng bản thân cũng có chút mệt mỏi, nhưng lại luyến tiếc dáng vẻ đáng yêu đang say ngủ của Ninh Viễn, Đồng Thế Quân luôn tay xuống gáy cậu, chăm chú ngắm nhìn Ninh Viễn ngủ yên trong lòng mình.

Đột nhiên nghĩ đến hân là nên thông báo một tiếng cho cha mẹ hai nhà, Đồng Thế Quân lại cảm điện thoại lên.

...

Đến lúc Ninh Viễn tỉnh lại, trời đã tối.

Cau mày chậm rãi ngồi dậy, Ninh Viễn nhìn ra ngoài cửa sổ: [Mấy giờ rồi?]

Đồng Thế Quân nằm một bên đáp: [Đã hơn tám giờ tối rồi.]

[Nga, trời ạ, ta đã ngủ cả một ngày.]

Đồng Thế Quân thân thủ kéo Ninh Viễn xuống: [Bởi vì có ta ở bên, cho nên người mới ngủ đặc biệt an tâm a.]

Ninh Viễn ngượng ngùng cười gật đầu: [Àn.]

Nghĩ tới công việc, Ninh Viễn lại có điểm hờn giận: [Kết quả thật sự là không trở lại làm việc.]

[Được rồi, không có chúng ta trái đất vẫn quay, đừng giận nữa, người cuồng công việc ạ.]

[Đây là lời của vị chủ tịch một ngân hàng có tiếng trên thị trường nên nói ra sao?]

Đồng Thế Quân cười tuân lệnh: [Tiểu nhân chính là đây tớ sẽ hầu hạ ngài.]

[Ít nói đi, da mặt làm thế nào lại dày như vậy!]

.

Đứng dậy mặc quần áo, Đồng Thế Quân hỏi: [Có đói bụng không, muốn ăn cái gì?]

[Đi ra ngoài ăn sao?]

Đồng Thế Quân giả trang mặt quỷ: [Vào cửa của ta rồi, người đừng nghĩ có thể đi ra.]

[Ở nhà ăn?]

[Tay nghề nấu ăn của ta cũng không tồi nga!]

Ninh Viễn hừ nhẹ một tiếng: [Chẳng lẽ người nghĩ tay nghề của ta so với người lại lui một bước?]

Cùng nhau lúi húi ở phòng bếp nấu cơm, Ninh Viễn không quen với những chỗ cất dụng cụ bếp, vì thế Đồng Thế Quân ở bên cạnh giúp đỡ.

[Thế Quân, đưa diêm cho ta.]

Thời điểm nhận bao diêm, ngón tay của hai người khẽ chạm vào nhau.

Nhìn thấy bóng dáng Ninh Viễn cầm củi nấu ăn, Đồng Thế Quân từ phía sau vòng tay ôm cậu: [Lại có thể ăn những món Tiểu Xa nấu rồi.]

[Mau buông tay ra, người không cần làm phiền thêm.]

.

Ăn cơm xong, hai người cũng nhau rửa chén, đều có chút ngại ngùng, giống như trở lại ngày nghỉ đông của một năm kia, tâm hồn như của đôi vợ chồng mới cưới.

Đồng Thế Quân ngồi ở sofa, nhìn chằm chằm Ninh Viễn, ha ha cười.

[Đồ ngốc.]

[Sao có thể nói lời này, chẳng phải vậy là nói cho mọi người biết người thích một đứa ngốc a.]

[Thật ra người cũng không trưởng thành lên nhiều lắm.]

[Người còn không phải cũng vậy sao.]

Nói dứt lời, hai người đều cười vang.

Đồng Thế Quân nhích lại gần, ở sát bên người Ninh Viễn, Ninh Viễn nhìn thấy trên mặt Đồng Thế Quân nở ra một nụ cười xấu xa, cậu lộ ra ánh mắt đề phòng.

[Còn có chuyện khác, ta nghĩ muốn biết.]

[Chuyện gì?]

[Qua nhiều..... năm như vậy, kỹ thuật hôn của người có tiến bộ hay không?]

Phát hiện đối phương không chút đỏ mặt nói ra rất rõ ràng vấn đề này, Ninh Viễn nhin không được trừng mắt một cái: [Vậy còn người?]

Đồng Thế Quân thân thủ nâng cằm Ninh Viễn: [Thử xem chẳng phải sẽ biết.]

Ngăn Đồng Thế Quân đã kề sát vào hai má, Ninh Viễn hỏi: [Như thế nào? Mấy năm nay, chẳng lẽ người duyệt không biết bao nhiêu người, chăm học khổ luyện?]

[Chính bởi căn bản không có cơ hội cùng người khác thử qua, cho nên mới lo lắng kỹ thuật có vấn đề.] Nói xong, Đồng Thế Quân nắm lấy cánh tay của Ninh Viễn, tỏ ra ủy khuất nói: [Ta sợ người ghét bỏ ta.]

[Người!]

Khỏi nhiều lời, Đồng Thế Quân lập tức đè ép.

Cánh môi mềm mại của Ninh Viễn, tổng có thể khiến cho Đồng Thế Quân mê loạn.

Ban đầu là ôn nhu liếm láp, mút nhẹ, sau đó chậm rãi tách hai bờ môi, cùng cậu hai lưỡi giao triền, khám phá khắp mọi ngõ ngách ẩm ướt, khiến cho đối phương mềm nhũn.

Cánh tay Ninh Viễn bám chặt trên bả vai Đồng Thế Quân, hôn sâu không ngừng biến hóa góc độ khiến cho cậu phát ra những tiếng thở dốc tinh tế.

[Ân.....a, Thế Quân.....]

Thật khó khăn, Đồng Thế Quân rút cuộc mới buông Ninh Viễn ra, hai người trán tựa kề trán, nghe đối phương dồn dập thở dốc.

*** liếm khoe miệng mình, Đồng Thế Quân dùng thanh âm say mê nói: [Thực rất ngon.]

Ninh Viễn giấu đi biểu tình, không dám ngẩng đầu lên.

[Tiểu Xa, người vĩnh viễn vẫn ngon như vậy, thật muốn một ngụm nuốt thẳng người.]

[Đừng nói nữa.]

[Phản ứng của người, vẫn giống hệt như năm đó.] Đồng Thế Quân cười: [Chỉ cần một chút như vậy người liền.....]

[Cười ta? Có phải hay không chán ghét ta không hề tiến bộ?]

[Ta không cần người phải tiến bộ, cứ như vậy lại hơn, tiếp theo này, người chỉ cần từ từ cùng ta nghiên cứu là tốt rồi.]

Ninh Viễn oán trách nói: [Người thật đúng là cái gì cũng đều dám nói!]

[Chỉ những lúc cùng Tiểu Xa một chỗ thôi.] Đồng Thế Quân nghĩ nghĩ, hỏi: [Chúng ta lần đầu tiên hôn môi là khi nào?]

[Giáng sinh năm nhất, hôn ta xong người liền đánh ta.]

[Vậy người đánh trả lại cho ta.] Đồng Thế Quân kéo tay Ninh Viễn, làm cho cậu đánh anh.

Ninh Viễn chạm vào mặt Đồng Thế Quân, khe vuốt ve má anh: [Ta sao nỡ lòng nào.]

Đồng Thế Quân giống như thú cưng của Ninh Viễn: [Ta chỉ biết nhung nhớ Tiểu Xa của ta.]

Ôm nhau tại đây, lại hàn huyên rất nhiều, hai người đều có rất nhiều rất nhiều chuyện muốn nói.

Thẳng đến đêm khuya, Ninh Viễn đề nghị đi nghỉ.

[Ta còn có chuyện muốn nói.]

[Ngày mai ta còn muốn đi làm.]

Đồng Thế Quân nhỏ giọng thì thầm, đi vào phòng tắm.

Được ôm nhau ngủ, đối với Đồng Thế Quân mà nói, là hạnh phúc thật lớn.

Anh có chút luyến tiếc đi vào giấc ngủ, sau cùng lại chăm chú nhìn vẻ mặt Ninh Viễn yên giấc.

...

Sáng sớm hôm sau, Ninh Viễn tỉnh lại, vừa mở mắt liền bắt gặp ánh nhìn của Đồng Thế Quân.

[Chào buổi sáng.]

[Người tỉnh rồi?]

[Người dậy sớm vậy?]

[Được ngắm nhìn bộ dáng người say ngủ, cảm thấy hảo hạnh phúc.]

Ninh Viễn động tâm: [Người không có ngủ?]

Đồng Thế Quân lộ ra biểu tình ảo não: [Vẫn có ngủ một chút, thật sự là chán ghét, vì cái gì phải ngủ chứ, khiến ta không thể nhìn ngắm Tiểu Xa.]

[Ta ở đây mà.] Nhớ tới thân mình, kết quả Ninh Viễn lại bị Đồng Thế Quân ôm chặt lấy thắt lưng.

[Buông tay, ta phải đứng lên.]

[Không được.]

[Ngày hôm qua đã không đi làm rồi.]

[Không được.]

[Người đừng náo loạn.]

[Không được.]

Phát hiện cục diện lại nhớ tới buổi tối hôm trước, Ninh Viễn không khỏi nhúu mày: [Người không làm việc ta còn muốn làm.]

[Không được.]

[Nghe lời, Thế Quân, buông.]

[Không được.]

[Chẳng lẽ Quân Long không có việc cần người xử lý sao?]

[Không được.]

Ninh Viễn có chút giận: [Buông tay, Thế Quân.]

[Không được giãy dụa, ngoan ngoãn ngủ ngon.]

[Ta đã nghỉ ngơi rất tốt rồi.]

[Nghỉ ngơi thêm chút nữa, người gầy quá.]

Ninh Viễn nhìn Đồng Thế Quân vẫn cường kiện như cũ, cơ thể rắn chắc, thân thể hữu lực, lại nhìn lại cánh tay mình: [Thật sự gầy?]

[Đương nhiên, ôm một cái liền nhận thấy.]

Do dự một chút, Ninh Viễn hỏi: [Người không phải là cảm thấy ta béo một chút tốt hơn?]

Đồng Thế Quân tủm tỉm cười, nói: [Tiểu Xa mặc kệ là béo hay gầy ta đều thích, bất quá ta hy vọng người khỏe mạnh hơn, để ý chăm sóc bản thân một chút. Yên tâm, ở cùng với ta, rất nhanh sẽ đem người vỗ béo.]

Ninh Viễn nhìn (lườm) Đồng Thế Quân cười nói: [Phải, mỗi ngày ăn ăn ngủ ngủ, rất nhanh có thể béo.]

[Hiện tại ôm đến cũng thấy thực thoải mái.]

Ninh Viễn đỏ mặt, lại bắt đầu giãy dụa: [Thế Quân, người để cho ta dậy nào.]

[Tiểu Xa không được nháo, nói cách khác, không chỉ không cho người ra khỏi cửa, ngay cả giường cũng không cho người xuống.]

[Người không nên như vậy.] Ninh Viễn tiếp tục giãy dụa không ngừng.

Đồng Thế Quân uy hiếp nói: [Không được giãy dụa nữa.]

[Buông.]

[Còn phản kháng nữa, ta lột quần áo của người.]

Ninh Viễn lập tức đóng băng, sau đó thúc vào khuỷu tay Đồng Thế Quân: [Người nói cái gì? Đừng nói loạn.]

[Ta thật sự thoát đồ của người nha.]

Ninh Viễn phát hiện Đồng Thế Quân khi nói biểu tình rất nghiêm túc, cậu lập tức thu lại ý muốn đứng lên.

Đồng Thế Quân giống như dã thú chuẩn bị đi săn, liếm môi, nhìn Ninh Viễn: [Hắc hắc, sợ rồi sao.]

[Người nào có uy hiếp người khác như vậy đâu.]

[Thật hữu dụng, vừa nói người liền đã sợ.]

[Ta không có.]

Đồng Thế Quân lập tức đè lên người Ninh Viễn, nhìn vào đôi mắt cậu: [Ta đây thực cỏi.]

Ninh Viễn ngẩng mặt, đôi mắt đen phát ra lam quang nghênh hướng ánh mắt Đồng Thế Quân.

Cắn lên vành tai Ninh Viễn, Đồng Thế Quân nói: [Cho dù là nhịn mười năm, ta cũng sẽ không làm thương đến người.]

Sau khi hôn Ninh Viễn, thân thể hai người đều không tránh khỏi ma sát cùng một chỗ.

Chậm rãi tách ra thân môi kia, chú ý tới ánh mắt Ninh Viễn, Đồng Thế Quân hắc hắc cười: [Đừng trừng ta, mới sáng sớm ra, người nhìn không có chút đáng sợ đâu.]

Ninh Viễn tựa hồ thấy Đồng Thế Quân không hề nề hà, cậu vòng tay quanh cổ anh, giao hai thân thể dán tại một chỗ.

Con mồi đã đầu hàng.

.

Warning: Phần sau là cảnh nóng!!! Yêu cầu các bạn chẻ trong sáng suy xét lại lần cuối!.

(hết phần cảnh nóng cũng có thông báo để các bạn đọc tiếp)

.

Đồng Thế Quân dùng đầu gối của mình, tách hai chân Ninh Viễn ra, đặt trên bắp đùi non của cậu, chậm rãi di động ma sát, đôi mắt chăm chú dõi theo biểu tình của Ninh Viễn, phát hiện trong đôi mắt cậu dần gợi lên những gợn sóng mình vốn quen thuộc.

Một mặt tiếp tục ma sát khiêu khích, Đồng Thế Quân một mặt cúi người nhìn ngắm Ninh Viễn.

Khoái cảm bỗng bốc lên, Ninh Viễn quay mặt đi, cắn môi.

Đồng Thế Quân thấp giọng cười, phản ứng của Tiểu Xa một chút cũng không có biến.

[Ta không phải rất xấu a?] Đồng Thế Quân đùa dai tươi cười, hỏi.

Gặp Ninh Viễn không nói lời nào, bàn tay to lớn lại tham hoạt tiến tới chân cậu, cách một lớp quần áo, mân mê trên đùi Ninh Viễn.

Ninh Viễn cắn lấy ngón tay chính mình.

Đồng Thế Quân thân thủ đem ngón tay của Ninh Viễn lôi ra, sau đó nhẹ nhàng hôn lên.

Hai bàn tay này có thể đàn tấu lên những khúc nhạc tuyệt diệu, là thứ Đồng Thế Quân rất yêu thích. [Không được cắn.]

Một mặt tiếp tục những khiêu khích tà ác lại mê người, Đồng Thế Quân một mặt tiếp tục truy vấn: [Ta là không hề rất xấu? Hay là người thích vậy?]

Ninh Viễn khẽ mở môi, phát ra những tiếng thở dốc rất nhỏ.

[Nói a, ta không phải rất xấu? Cũng là người thích vậy?]

Ninh Viễn ngẩng đầu lên, ngón tay dùng sức bắt lấy cổ tay hư hỏng của Đồng Thế Quân, cơ thể mình đã hướng thuận theo phía anh, hay là lại muốn bị anh đùa bỡn như vậy, trước kia Đồng Thế Quân cũng luôn thích tại thời điểm này bức mình nói ra những lời phải thẹn thùng.

[Tiểu Xa, nói a.]

[Thích, ân..... Thế Quân, ta thích.]

Lộ ra tươi cười hài lòng, cởi bỏ khuy áo của Ninh Viễn, Đồng Thế Quân hôn lên ngực cậu.

Vết thương trước kia, lại động qua một lần phẫu thuật, hẳn là lúc ấy cậu nhất định rất sợ.

Đồng Thế Quân nhẹ nhàng hôn lên vết thương của Ninh Viễn.

[Tiểu Xa, tại lúc đó, người có sợ không?]

[Sợ. Sợ không được thấy người nữa.]

[Ta sẽ không để cho người rời xa ta nữa.] Đồng Thế Quân hôn dọc theo đường cong của cơ thể Ninh Viễn, một đường thẳng xuống dưới.

Ninh Viễn nắm lấy tóc của Đồng Thế Quân.

Đầu lưỡi dừng ở quanh vùng thắt lưng đùa nghịch, tay cũng dán tại eo thon âu yếm, như thế nào cũng không chịu dịch xuống phía dưới nữa.

Ninh Viễn khó nhịn ngâm khẽ: [Thế Quân, Thế Quân.....]

[Muốn ta xuống chút nữa sao?]

Nhấn lại hai mi thanh tú, Ninh Viễn vận vẹo thân thể: [Thế Quân, ân.....] Thanh ngâm khẽ mang theo nhẹ lời cuốn mị người, làm cho Đồng Thế Quân tâm động.

Đôi môi nóng ẩm tiếp tục di chuyển xuống phía dưới, Ninh Viễn nắm chặt lấy tấm ga: [A..... Ân.....]

Đồng Thế Quân đồng lúc sử dụng tay miệng, cẩn thận âu yếm bộ phận nóng rực của Ninh Viễn, khoái cảm mãnh liệt dâng lên trong cơ thể cơ hồ khiến cho cậu chịu không nổi.

Âu yếm nhẹ nhàng cũng mang theo vài phần thô bạo kia khiến cho Ninh Viễn cảm thấy như muốn điên dại đến nơi.

Tay Đồng Thế Quân chậm rãi tìm đến hai cánh hông Ninh Viễn, lại chuyển qua đùi non chậm rãi mơn trớn, rồi trượt xuống đầu gối, tách hai chân của Ninh Viễn ra, chuyển chú vào miệng hang chật hẹp.

[A..... Thế Quân.....]

[Thế Quân, không cần.....] Thân thể càng lúc càng phiêu nhiên, càng lúc càng thăng hoa, cơn khoái cảm mãnh liệt nhanh chóng tràn khắp cơ thể cậu, làm cho Ninh Viễn chấn động, thậm chí không kịp đẩy Đồng Thế Quân ra liền đã lên tới cực hạn.

Đồng Thế Quân nằm sấp lên bụng Ninh Viễn, thở hổn hển.

Một lát sau, anh ôm lấy Ninh Viễn, hôn lên vai cậu: [Tiểu Xa.....]

Ninh Viễn đem mặt vùi trong ***g ngực Đồng Thế Quân, sau đó vòng tay ôm thật chặt, hưởng thụ cánh tay cùng cơ thể lực lưỡng của anh.

Đồng Thế Quân nâng mặt Ninh Viễn lên, nhìn thấy tình cảm mãnh liệt dâng trào trong đó, đôi con ngươi đen lấp lánh thủy quang của cậu.

Dùng ánh mắt mị hoặc nhìn vào Ninh Viễn, Đồng Thế Quân đưa ngón cái xoẹt qua môi dưới của cậu, sau đó miết nhẹ nhẹ.

Đó là một loại ám chỉ ***.

Ninh Viễn dùng đầu lưỡi ấm nóng, liếm qua tay anh, làm cho thân thể Đồng Thế Quân đột nhiên nóng lên.

Bọn họ đều đã rất quen thuộc với những phản ứng từ thân thể của đối phương, cũng biết đối phương nghĩ muốn cái gì.

.

Học bộ dáng Đồng Thế Quân khi hôn mình, Ninh Viễn cũng ngẩng cổ hôn lên môi anh, sau đó trượt từ cổ xuống xương quai xanh, kéo dài đến vòm ngực.

Ở trên cơ ngực của Đồng Thế Quân nhẹ nhàng cắn một chút, nghe được anh khẽ rên rỉ, Ninh Viễn cười thâm, trước kia anh chỉ sợ như này.

Đôi môi Ninh Viễn chậm rãi lướt xuống phía dưới, thân thể Đồng Thế Quân vì chờ mong khoái cảm kia mà cương lên đau đớn.

Đạm môi màu oải hương phi thường xinh đẹp kia rất mềm mại, loại suy nghĩ này, Đồng Thế Quân đã liên tục nghĩ tới không biết bao nhiêu lần.

Thời điểm bị ướt át bao trụ, Đồng Thế Quân phát ra tiếng thở dài thỏa mãn: [Tiểu Xa.....]

Ninh Viễn chậm rãi hàm trụ, sau đó động đầu lưỡi, âu yếm ve vuốt.

[A..... Tiểu Xa.....]

[Tiểu Xa, nữa.....]

[Ân..... ta, đúng, chính là như vậy..... A.....]

Cảm giác khi Đồng Thế Quân vì mình mà hưng phấn, Ninh Viễn lại sinh ra ảo giác như chính mình đang được âu yếm.

Đột nhiên rút ra khỏi miệng cậu không chút báo trước, Đồng Thế Quân mạnh mẽ ôm lấy Ninh Viễn, lật thân thể cậu đặt xuống dưới.

Bàn tay to lớn lướt qua hai cánh mông, sau đó tách ra, nơi đó được anh âu yếm cũng dần thả lỏng.

Ninh Viễn nhắm mắt lại, thư giãn cơ thể.

Sau những đau đớn lúc sáp nhập ban đầu, thân thể bị một trận lại một trận tê dại chiếm lĩnh, khoái cảm như sóng nước dập dờn bỗng bình, nhân cơ hội ào tới dữ dội.

[Ngô..... Thế Quân.....]

[Tiểu Xa..... Tiểu Xa.....]

Một lần lại một lần liên tục đâm sâu, thân thể giống như đã bay tới thiên lãng vô hạn xa xăm.

[Aaaa.....]

.

Hai người đều đạt tới ***, gắt gao ôm nhau, Đồng Thế Quân nằm ở trên lưng Ninh Viễn, không ngừng thở hổn hển.

Đem người dưới thân trở mình quay lại đây, đối mặt với chính mình, Đồng Thế Quân ôm Ninh Viễn vào lòng, lại hôn lên vai cậu.

[Tiểu Xa.....]

Nhìn thấy trong mắt Đồng Thế Quân giống như mang theo dư vị men say từ cơn mê túy lúy, Ninh Viễn dựa đầu mình vào ***g ngực anh.

Sắc trời đã cực rạng, ánh sáng từ bức màn hơi chiếu tới đây.

Ninh Viễn trầm nghĩ, sớm đã quá thời gian để đi làm rồi, đành vậy, hôm nay mình lại cùng anh ở nhà nghỉ ngơi.

.

[Tiểu Xa, đi tắm rửa không?]

[Ân.]

Trong phòng tắm, dưới dòng nước ấm từ vòi hoa sen, Đồng Thế Quân đứng sau Ninh Viễn, ôm cậu, ngực anh kề sát lưng cậu, cùng nhau hưởng thụ dòng nước ấm áp.

[Dừng ôm như vậy a, ta làm sao tắm rửa sạch sẽ.]

[Cứ để tiểu nhân hầu hạ ngài không phải là tốt rồi.] Đồng Thế Quân nói như vậy, hai tay lại đặt trên bụng Ninh Viễn, vuốt ve qua lại.

Ninh Viễn không khỏi vặn vẹo thất lưng: [Không cần, dừng.]

[Người rõ ràng thích như vậy, làm gì không cần.]

Ninh Viễn không nói gì, cậu đích xác thực sự thích được Đồng Thế Quân âu yếm như vậy.

Đồng Thế Quân không ngừng ở sau lưng Ninh Viễn hôn xuống lưng cùng cả vai: [Để cho ta hảo hảo ôm người như vậy một lát.]

[Về sau người có thể ôm mà.]

[Ta phải ôm mỗi ngày.]

.

Ninh Viễn định ra khỏi phòng tắm, lại bị Đồng Thế Quân kéo lại, mọi giấy dựa phản kháng đều vô ích, lại bị anh ôm lấy trong phòng tắm.

Ninh Viễn rút cuộc ngừng chống cự, khóa ngồi ở thắt lưng Đồng Thế Quân, đôi chân thon dài vòng quanh hông anh, theo luật động của anh mà đóng đưa thân thể.

Làm trong nước ấm, cảm giác nước ấm theo Đồng Thế Quân cùng tham tiến vào bên trong chính mình.

Đồng Thế Quân hôn lên cổ Ninh Viễn, thấp giọng cười: [Muốn cùng người làm trong này, bồn tắm lớn quả không tồi đi.]

Thấy tai Ninh Viễn đã nhiễm hồng, Đồng Thế Quân nhẹ cắn lên đó, tiếp tục dùng những lời khiến cho Ninh Viễn phải tim đập ngược ngừng nói ra: [Thân thể của Tiểu Xa thực thoải mái, vừa mềm vừa ấm, thật sự dễ chịu a.]

.

End of YAOI!!!

.

Ở trong phòng tắm triền miên thật lâu sau, Ninh Viễn bị Đồng Thế Quân bế về giường, sau đó bị bức phải nằm trong lòng anh, bị anh ép đi vào giấc ngủ.

Ninh Viễn vốn định ngày hôm sau thực sự phải đi làm, phát hiện chính mình sau khi bị Đồng Thế Quân hoàn toàn yêu thương một phen, căn bản đi làm là việc không thể, vì thể đành phải nghỉ ngơi thêm nhiều ngày nữa.

Cảm thấy thực ảo não xấu hổ, không biết phải đối mặt với đồng nghiệp thế nào, Ninh Viễn phát hiện Đồng Thế Quân nhìn thấu phiền não của mình, ở một bên cười trộm, thật muốn giáo huấn anh một chút.

Chỉ tiếc người kia rõ ràng nắm được nhược điểm của chính mình, thôi thì đành phải thôi.

20. Chương 20

Đồng Thế Quân vừa bước vào văn phòng liền phát hiện bầu không khí có chút bất thường.

Lưu Hành Nhã, Trương Trạch cùng Quý Diễn Xuyên đều có mặt ở đây, hơn nữa lại nhìn chăm chăm vào mình.

Là một doanh nhân thành đạt, xét trên phương diện nào đó, cũng tương đương là một nam nhân mặt dày, Đồng Thế Quân mặt không đổi sắc, ngồi xuống trước bàn làm việc, một tay bật máy tính lên, đầu cũng không thèm ngẩng hỏi: [Mấy ngày nay không có chuyện gì chứ.]

[Không có.]

[Tốt, các người như thế nào đều ở trong này, đi làm việc của mình đi.]

Lưu Hành Nhã cười nói: [Thế Quân, thật là không phong độ đi, một mình đi hưởng phong lưu khoái hoạt, bỏ lại chúng ta vất vả bán mạng làm việc, kết quả vừa đến đã nói mấy lời này.]

Đồng Thế Quân nghiêng cổ qua trái phải, làm động tác giãn cơ vai một chút, nói: [Ta cũng không có phong lưu vài ngày.]

[Vốn nghĩ “từ nay về sau Quân Vương không còn thiết triều sớm nữa” kết quả người vẫn trở lại.]

Đồng Thế Quân lộ ra tươi cười buồn bực: [Ta thật cũng nghĩ muốn vậy, nhưng là cậu ấy vừa sáng sớm liền đứng dậy đi làm, thực không có cách nào giữ lại a.]

Trương Trạch nói: [Thế Quân, giới thiệu hẳn cho chúng ta biết mặt một chút.]

[Không thành vấn đề, chờ ta xếp lịch là được.]

Lưu Hành Nhã hưng phấn hỏi: [Hắn sẽ không đi nữa, đúng không?]

[Này..... Công việc chính của cậu ấy vẫn ở Mỹ, bất quá ta sẽ thương lượng lại, từ giờ không thể để li biệt thêm bất cứ lần nào nữa, hạ sách lắm thì dùng tới ép buộc.]

Quý Diễm Xuyên ở một bên cười, rốt cuộc cô cũng được thấy bộ mặt khác của một Đồng Thế Quân luôn bình bình không biểu lộ thái độ này.

...

Đồng Thế Quân đưa Ninh Viễn về nhà gặp cha mẹ.

Vương Tương Cầm vừa trông thấy Ninh Viễn liền ôm lấy không buông: [Tiểu Xa, con rốt cuộc đã trở lại.]

Có cảm giác giống như người một nhà đoàn tụ, Đồng Hữu An cùng Vương Tương Cầm đều cảm thấy thập phần vui mừng.

Hai đứa con trai của mình, cuối cùng cũng không còn phải cô đơn nữa.

.

Công tác tại đây, Đồng Thế Quân không chịu để cho Ninh Viễn thuê khách sạn, nhất định giữ cậu ở nhà mình.

[Này chỉ sợ không ổn lắm.] Ninh Viễn cau mày nói.

[Không được.]

[Chúng ta có thể gặp mặt mỗi ngày.]

[Không được.]

[Người không cần luôn miệng ‘không được’ được không.]

Con người Đồng Thế Quân đảo một vòng, gật đầu: [Hảo, ta lập tức thu mua lại khách sạn kia.]

[Người.....] Nhìn thấy trên mặt Đồng Thế Quân là một nụ cười xấu xa, Ninh Viễn cảm thấy thật bất lực.

Khi còn ở đại học, từ lúc bắt đầu yêu nhau liền luôn đầu không lại khuôn mặt tươi cười này, đã nhiều năm như vậy qua đi, vẫn là không có cách nào thắng được anh.

.

Đồng Thế Quân dẫn theo Ninh Viễn tới dùng cơm cùng đồng bọn đồng nghiệp của mình.

Mọi người rốt cuộc được diện kiến “Tiểu Xa” luôn được đặt ở cửa miệng của Đồng Thế Quân kia, hay còn là Song Tử Tinh nổi tiếng của đại học Hương Đảo.

Kinh ngạc nhìn ngắm dung mạo của nam tử anh tuấn trước mặt, đôi mắt sâu đen phát ra lam quang, còn có, còn lộ xoáy bên khóe miệng.

Tuy rằng đã ngoài ba mươi tuổi, nhưng mọi người vẫn có thể tưởng tượng được thiếu niên năm đó đã vang danh nổi tiếng khắp đại học đến thế nào.

Đồng Thế Quân hướng mọi người giới thiệu: [Đây là cộng sự của ta, Trương Trạch, Lưu Hành Nhã, thư ký riêng Quý Diễm Xuyên, cũng đều là bạn tốt của ta. Đây là Ninh Viễn.]

Lưu Hành Nhã thấp giọng khen ngợi: [Hảo suất nga!]

Đồng Thế Quân đắc ý cười: [Đương nhiên, Tiểu Xa nhà ta mà.]

Ninh Viễn không khỏi lườm Đồng Thế Quân một cái sắc lẹm.

Đều là những người đã cộng tác nhiều năm, mọi người lại chơi thân, cùng nhau ăn cơm nói chuyện phiếm, một buổi tối khoái hoạt như vậy qua đi.

...

Khi Đồng Thế Quân biết Ninh Viễn muốn đi nam bộ công tác, anh mãnh liệt phản đối: [Ta nói không được chính là không được!]

[Người không cần độc đoán như vậy.]

[Dù sao cũng không được đi!]

[Ta đi là vì công việc.]

[Công việc cũng không được đi!]

Ninh Viễn kiên nhẫn giải thích: [Lần này ta trở về vốn là để công tác, huy động quyền góp cho quỹ từ thiện; chúng ta đã liên hệ được với một số bệnh viện sẵn sàng cử bác sĩ tới các vùng nghèo khó khám chữa bệnh miễn phí. Ta đến đó cũng là để làm tình nguyện, là việc quan trọng, người không nên như vậy, chẳng lẽ công việc của người là công việc, công việc của ta lại không là công việc hay sao?]

Đồng Thế Quân giận dữ nói: [Ta chưa từng nói công việc của người không quan trọng, nhưng dù thế nào ta cũng không cho người đi.]

[Người làm sao lại vô lý như vậy?]

[Ta chính là vô lý thế đấy.] Nói xong, Đồng Thế Quân đẩy Ninh Viễn xuống sofa: [Ta chính là người vô lý như thế đấy.]

[Thế Quân.....]

Mâm mê mê nhìn Ninh Viễn, Đồng Thế Quân mị thu con ngươi, màu màu nói: [Dù thế nào cũng không cho người đi, người nếu dám đi, ta liền đem người cột vào giường.]

Cảm thấy chủ ý của Đồng Thế Quân rất tệ, Ninh Viễn vội đẩy anh ra: [Người đừng ngang bướng như con nít nữa đi, xử lý công việc xong ta sẽ về.]

[Hiện tại người cũng chưa đồng ý với ta sẽ từ bỏ công tác bên Mĩ kia, ta làm sao có thể tin người? Người thực không dễ dàng mới trở lại, ta không muốn để người đi đâu nữa.]

[Đừng có như vậy, Thế Quân.]

[Không được phản kháng, còn phản kháng nữa, ta lột quần áo người nga.]

Ninh Viễn không khỏi cười khở, sao anh lại có kiểu như vậy chứ.

Đồng Thế Quân nói được thì làm được, thật sự thân thủ trên người Ninh Viễn đông sờ tây mó, bắt đầu ăn đậu hũ. (nhiều bạn sẽ không hiểu ý của cụm từ này. “Ăn đậu hũ” ... là cách nói nghệ thuật của “sàm sỡ”)))

[Buông ta ra, Thế Quân.]

[Không buông.]

Ninh Viễn đầu hàng: [Hảo, ta đáp ứng người, chờ tới lúc ta trở lại, ta với người thương lượng chuyện công tác bên kia.]

Đồng Thế Quân mắt sáng lên: [Từ bỏ?]

[Hãy để ta suy nghĩ thêm chút nữa, nếu hội bên đó vẫn tiếp tục hợp tác lâu dài với quỹ bên này, ta có thể xin chuyển qua đây công tác.]

Đồng Thế Quân bất mãn: [A.]

Thật ra cũng không phải là không muốn Ninh Viễn đi làm, chẳng qua là do Đồng Thế Quân lo lắng cho thân thể cậu, anh không muốn cậu phải bốn ba cực nhọc.

Nhưng mà Ninh Viễn cũng có mặt cố chấp, không dễ bị thuyết phục.

[Người thật là cứng đầu, tiểu hài tử luôn ngoan ngoãn nghe lời trước kia đã đi đâu mất rồi?]

Ninh Viễn vươn cằm lên: [Nói ai a, ai là tiểu hài tử, chúng ta bằng tuổi nhau đó nha.]

[Ai nói, ta hơn tháng.]

[Vậy không tính.]

[Dám nói không tính?] Đồng Thế Quân đột nhiên động thủ, tấn công vào nách Ninh Viễn: [Dám nói không tính?]

Ninh Viễn cười lẩn lộn, trốn trái tránh phải: [Đừng cù nữa, đừng cù nữa.]

Đứng ở trước mặt Ninh Viễn, Đồng Thế Quân nhìn vào cậu, trong mắt còn lộ ra ánh nhìn không tha: [Dù sao đi nữa, ta cũng không nghĩ để người rời ta một bước.]

Ninh Viễn vuốt ve gương mặt Thế Quân: [Ta sẽ rất nhanh trở lại mà.]

.

Cảm thấy trong lòng có điểm bất an, Đồng Thế Quân bài trí người theo, báo cáo về cho anh mọi tình hình công tác của Ninh Viễn.

Ngay lúc công việc của Ninh Viễn ở phía nam sắp sửa hoàn thành, có thể trở về, cậu đột nhiên ngất xỉu.

Vừa nhận được tin báo, Đồng Thế Quân lập tức bỏ hết công việc trong tay, gọi bác sĩ riêng, bay tới đó.

Màu trắng tang tóc của bệnh viện thực khiến người ta nhức mắt, đáy lòng Đồng Thế Quân khẽ nổi lên từng cơn rét run.

Vương Tương Cầm ôm lấy con trai, thân mình không ngừng run rẩy: [Thế Quân, Tiểu Xa là làm sao vậy, là làm sao.....]

Đồng Thế Quân an ủi mẫu thân: [Không có việc gì đâu, sẽ không có việc gì đâu.]

Ninh Viễn đang nằm ở phòng theo dõi, bác sĩ của cậu còn chưa tới.

Đồng Hữu An phát hiện, biểu tình của con trai hiện tại dị thường trấn tĩnh.

Đã tôi luyện qua nhiều năm như vậy, hiện giờ Đồng Thế Quân đã có đủ dũng khí đối mặt, gánh vác mọi chuyện của Ninh Viễn

Anh đã không còn sợ hãi nữa.

[Chúng ta có nên nói cho Thực Trinh cùng Văn Sinh không?]

Đồng Thế Quân vẫn giữ gương mặt bình tĩnh: [Hiện tại không cần.]

Bác sĩ đã tới, ba người vội chạy lại hỏi thăm.

[Cậu ấy không sao cả, chỉ là gần đây làm việc mệt nhọc, quá sức nên mới té xỉu, mọi người không cần lo lắng.]

[A.....] Vương Tương Cầm thở phào một cái.

Đồng Thế Quân đứng ở sau phát hiện, kỳ thật tay mình vẫn không ngừng run rẩy, chỉ là vừa rồi chính mình không nhận ra mà thôi.

[Nghỉ ngơi một chút sẽ không có việc gì, bất quá trước mắt hãy nằm viện quan sát hai ngày, mặt khác chúng tôi cũng sẽ kiểm tra tổng quan thân thể bệnh nhân lần nữa.]

[Được, chúng tôi lập tức làm thủ tục nhập viện.]

Đồng Thế Quân an ủi cha mẹ: [Tiểu Xa không có việc gì, Tiểu xa không có việc gì.] Sau đó, anh nói cha mẹ trước quay về Hương Đảo, để mình ở lại chăm sóc Ninh Viễn là được rồi.

...

Thời điểm Ninh Viễn mở mắt, Đồng Thế Quân vẫn đang ngồi bên cậu.

[Thế Quân.....]

[Tiểu Xa, người tỉnh lại rồi!] Đồng Thế Quân vẽ mặt tràn ngập vui mừng.

[Ta.....]

[Người là quá mệt mỏi, cho nên mới té xỉu, không có việc gì. Nằm viện tĩnh dưỡng vài ngày, sau đó ta sẽ đón người về nhà.]

[Thực xin lỗi, Thế Quân.]

[Đừng có nói mấy lời này.]

[Thế Quân, có lẽ ta sẽ vẫn như vậy, vẫn là cái dạng này, tim.....]

Đồng Thế Quân cầm tay Ninh Viễn lên: [Không phải sợ, ta sẽ luôn luôn ở bên cạnh người, làm bạn với người, chăm sóc người, yêu thương người, ta sẽ mãi mãi ở bên người.]

[Nhưng mà, khiến cho người phải lo lắng sợ hãi, ta...]

Đồng Thế Quân lấy tay che miệng Ninh Viễn: [Ta sẽ mãi luôn ở bên người.]

.

Sau khi trở lại Hương Đảo, Đồng Thế Quân thực sự cùng Ninh Viễn bàn bạc về kế hoạch tương lai của hai người.

[Từ chức?]

[Phải, nhất định phải từ chức.]

[Nhưng mà, người cũng biết ta rất thích công việc của mình, ta cũng mong có thể tiếp tục công tác như vậy.]

[Phải, ta hiểu được, nhưng là ta phải ích kỷ một lần.]

[Cái gì?] Ninh Viễn không hiểu ý của Đồng Thế Quân, cậu nhìn nhìn anh.

[Hãy để ta được ích kỷ một lần, lần này vô luận thế nào cũng không thể nghe theo người, không cần cố gắng khiến ta suy nghĩ lại. Người không được tiếp tục làm công việc hiện tại nữa. Ta biết người luôn muốn phục vụ xã hội, vậy người thấy làm nhân viên công vụ thì thế nào?] Đây là kết quả Đồng Thế Quân đã lo nghĩ suốt mấy ngày nay.

Bản thân mình không thể nhượng bộ lần này, cũng không phải không muốn để Ninh Viễn được phục vụ lợi ích cộng đồng, nhưng anh thật sự lo lắng về cơ thể của cậu, không muốn cậu phải chịu khổ cực.

Thấy Ninh Viễn đang do dự, Đồng Thế Quân còn nói thêm: [Ta đã cố gắng nhiều năm như vậy, cũng không phải là vì bản thân mình, ta là làm cho người. Tất cả những thành quả ngày hôm nay, đều là vì nghĩ muốn thay người làm nhiều việc tốt một chút, người một người sức lực có hạn, hơn nữa ta cũng có lực lượng hơn, người đã nhiều năm huy động quyền góp vì hội từ thiện, như vậy là đủ rồi, tiếp sau này, hãy làm một nhân viên công vụ làm việc vì thành phố này, cũng rất có ý nghĩa.]

Ninh Viễn thùy hạ mi mắt.

[Ta hiểu suy nghĩ của người, làm một nhân viên công vụ có gì không tốt? Hơn nữa ta đã nghĩ qua, người sẽ làm kiểm soát bên Cục Bảo vệ Môi trường, thế nào?]

Ninh Viễn nở nụ cười, nắm cầm Đồng Thế Quân, chọn một mi hỏi: [Có ý tứ gì, xem thường ta, sợ ta nuôi không nổi người.?)

[Không phải, ta nói người hiểu sai rồi. Tiểu nhân đáng chết! Ý của ta là, ta nghĩ người sẽ thích được làm công việc bảo vệ môi trường.]

[Ta nghe lời người.]

[Thật tốt quá.]

...

Cuối cùng, Ninh Viễn lưu lại Hương Đảo, không đi đâu nữa.

Có vợ làm bạn bên người, Đồng Thế Quân cảm thấy tràn trề sức sống.

Qua năm, ngân hàng Quân Long bắt đầu tiến công sang Châu Âu, khai thác thị trường mới, sự nghiệp rất nhanh phát triển.

Đồng Thế Quân vô cùng bận rộn, tuy nhiên anh không bao giờ sắp xếp để mình phải đi công tác, hơn nữa mỗi ngày còn đưa đón vợ yêu đi làm.

[Người không cần lúc nào cũng trông chừng ta.] Ninh Viễn sợ mình làm ảnh hưởng tới công tác của Đồng Thế Quân.

[Nhưng là ta muốn mỗi ngày đều được bảo vệ người.]

[Sợ ta chạy mất?]

Đồng Thế Quân hắc hắc cười: [Người sẽ không làm vậy đâu, còn ai có thể suất bằng ta, mạnh mẽ như ta đâu?]

[Thực tự tin quá.]

Đồng Thế Quân ôm lấy Ninh Viễn: [Chỉ có duy nhất một người phải khiến ta thừa nhận hèn so với ta tốt hơn.]

Ninh Viễn vội hỏi: [Ai?]

[Người đoán xem?]

[Àn, tiền bối trong ngành ngân hàng?]

[Không đúng.]

[Học trưởng thời đại học?]

Đồng Thế Quân lắc đầu: [Không đúng.]

[Chính khách?]

[Không đúng.]

Ninh Viễn nhíu mày: [Đoán tới vậy rồi còn không ra.]

[Có chứ, có.]

[Nói đi.]

[Người.]

[Ta?] Ninh Viễn chỉ vào chính mình.

Đồng Thế Quân áp mặt mình sát vào mặt cậu. [Phải, ta thừa nhận, người so với ta suất, cũng mạnh mẽ hơn ta.]

Ninh Viễn suy nghĩ một lát: [Người nói ta so với người suất ta thừa nhận, nhưng là ta cảm thấy năng lực của người ngày càng xuất chúng.]

[Năng lực của ta đều là buộc phải thể hiện thôi.]

[Có ý gì chứ?]

Đồng Thế Quân ôm sát Ninh Viễn, cầm lấy tay cậu.

[Đồng Thế Quân ta cả đời này đều chỉ vì một người, vì Tiểu Xa của ta, hết thấy tất cả đều là vì Tiểu Xa của ta.]

[Thế Quân.....] Ninh Viễn nhìn người mình yêu thương trước mắt, lời thổ lộ của anh khiến cho cậu động tâm. Có lẽ cuối cùng cậu cũng có thể buông ra đoạn chuyện tình của Trữ Bạc Ngôn cùng Đồng Quân Vô được rồi, không còn phải luôn canh cánh trong lòng nữa.

Bọn họ là bọn họ, còn hiện tại, là Ninh Viễn cùng Đồng Thế Quân.

Tình cảm của hai bên không hề giống nhau, điểm giống nhau duy nhất là, suốt kiếp này chỉ vì một người, người mà mình yêu thương.....

– Chính văn hoàn –

21. Chương 21: Pn1

Đại đô hội, 2032

Cuối tuần này, Đồng Thế Quân phải làm tăng ca.

Biết người yêu phi thường bận rộn, Ninh Viễn chăm sóc anh rất chu đáo, thời gian gặp nhau ít đi cũng không phàn nàn giận dỗi.

Nhìn vào đồng hồ, đã quá giờ chiều, Ninh Viễn nghĩ nghĩ, gọi điện thoại cho thư ký của Đồng Thế Quân.

[Diễn Xuyên, tôi là Ninh Viễn, Thế Quân vẫn đang làm việc sao?]

[Đồng tiên sinh còn khoảng nữa tiếng nữa sẽ có thể về.]

[Vậy sao, vậy phiền cô nói với anh ấy tôi muốn gặp.]

Gặp được Ninh Viễn, Đồng Thế Quân có chút bất ngờ: [Sao, tới đón ta?]

[Đúng vậy! Trước giờ luôn là người đón ta, ta cũng muốn tới đón người tan tầm.]

.

Thân thủ khoác vai Ninh Viễn, Đồng Thế Quân đề nghị: [Chúng ta ra ngoài dùng bữa tối chứ?]

Không muốn đi đâu quá xa, hai người chọn ngay một nhà hàng gần ngân hàng cùng nhau ăn tối.

Cùng người yêu tay trong tay, tản bộ dưới ánh hoàng hôn ấm áp, cảm giác thật sự rất tuyệt.

.

Lúc đi đến một đầu phố, đèn đỏ sáng, hai người dừng lại chờ bộ.

Ninh Viễn rất ít khi đến quảng trường này, đây là một khu cao ốc san sát, rất nhiều ngân hàng được mở trong này, cũng có rất nhiều công ty chứng khoán, là khu ngân hàng nổi tiếng của thành phố.

Nguồn vốn hằng năm đổ vào chảy ra tại nơi đây là một con số khổng lồ.

Tò mò nhìn khắp xung quanh, Ninh Viễn đột nhiên nắm chặt tay Đồng Thế Quân: [Thế Quân, nhìn bên kia kìa.]

Đồng Thế Quân theo hướng chỉ của Ninh Viễn, nhìn qua bên đó.

Cách đó không xa, ở đối diện bên kia đường, trên mấy bậc thềm cẩm thạch của một cao ốc xa hoa, một thiếu niên đang ngồi đó.

Đó là một..... thiếu niên vô cùng thu hút tầm mắt của mọi người.

Không chỉ có Ninh Viễn cùng Đồng Thế Quân đang nhìn, mà cơ hồ tất cả những người đang đi qua nơi này đều chăm chú nhìn, cũng không ít người đã đi rất xa còn phải quay đầu nhìn lại.

[Ai vậy nhỉ?] Ninh Viễn không khỏi nhẹ giọng hỏi

Thiếu niên có gương mặt nhỏ nhắn, bộ dáng tinh tế tú lệ, mái tóc đen bóng mượt mà, làn da trắng như sữa mang tới cảm giác dường như trong suốt, đôi mắt to đen hơi u buồn, mũi cao thanh tú, đôi môi giống như

trái chín trơn bóng no đủ, tổng quan gương mặt vô cùng anh tú, còn mang hàng mày kiếm sắc khiến cho gương mặt xinh đẹp này thoát nhìn lại thêm vài phần hoạt bát cùng suất khí.

Thiếu niên mặc chiếc áo sơ mi màu trắng, quần dài màu café, ngồi trên thềm đá, thỉnh thoảng đưa mắt nhìn ra xung quanh, sau đó lại cúi đầu đan hai tay vào nhau, tựa như đang chờ đợi ai đó.

Tư thái thoát nhìn thật đoan chính, từ ngôn ngữ cơ thể cũng thấy thiếu niên nhất định được giáo dưỡng tốt, hành xử cũng đứng đắn nhẹ nhàng.

Tuy rằng cậu bé xinh đẹp lại suất khí, nhưng không biết vì cái gì, toàn bộ khí chất cùng cảm giác phảng phất như chỉ dừng lại ở mức trung tính, hơn nữa dung mạo quá mức hoàn mỹ, khiến cho những người xung quanh cậu ấy liên tục xì xầm bàn luận.

[Oa, trông xinh quá!]

[Thực sự rất đẹp, trông xinh như búp bê ấy.]

[Đó là nam sinh hay nữ sinh vậy?]

Bởi vì thiếu niên mặc quần dài, cho nên trong lòng Ninh Viễn đã ngầm nhận định cậu bé là nam sinh, có thể chính mình vẫn nghi ngờ một chút, dung mạo xinh đẹp như vậy, thần thái lại nhu thuận như con mèo nhỏ ngoan ngoãn, đích xác sẽ làm cho người ta nghĩ cậu ấy ắt phải là một “nam trang lệ nhân” (người đẹp mặc đồ nam).

Đồng Thế Quân cũng đánh giá một chút, hỏi: [Làm sao vậy?]

Ninh Viễn nở nụ cười: [Ta đang nghĩ, cậu ấy hẳn là nam sinh, hiện tại đang trong thời kỳ trung tính, nhất định là không dễ dàng gì.]

[Là sao?]

[Giai đoạn này rất xấu hổ, chưa có vỡ giọng, dung mạo cũng quá thanh tú, sẽ khiến người ta hiểu lầm là con gái, còn có thể bị đám nam sinh xì xào, ở nơi công cộng thì bị người lạ sàm sỡ, khi người ta nhìn thấy vào toilet nam sẽ la lên, tóm lại là rất phiền phức.]

Đồng Thế Quân khó chịu nhíu mày: [Kẻ nào dám sàm sỡ loạn người?]

[Không, không có, không có.]

[Đừng giấu, nói ta biết, người không phải là cũng có thời điểm như vậy?]

Ninh Viễn cười che giấu: [Không có.]

[Hừ, tuy rằng cho tới khi vào đại học ta mới gặp người, bắt quá ta nghĩ, lúc người tầm mười bốn, mười lăm tuổi, nhất định so với tiểu tử kia còn xinh đẹp khả ái hơn, người vừa rồi nói như vậy, hẳn là những điều chính mình đã trải qua đi? Hừ, nếu để ta biết kẻ nào dám động tới người, ta nhất định phải hảo hảo giáo huấn hắn.] Đồng Thế Quân oán hận nói.

[Thế Quân..... Cậu bé ngồi ở chỗ kia, bảo vệ tòa nhà lại mặc kệ sao?] Ninh Viễn đột nhiên nghĩ đến vấn đề này, kia là trụ sở của một ngân hàng lớn, sẽ có nhiều người của giới tài chính ra vào, như thế nào lại cho phép người khác tùy tiện ngồi ở trên bậc thềm trước cửa như vậy.

Mà lúc này, một người đàn ông mặc đồng phục cũng đứng không xa ngay sau thiếu niên nọ.

[Đó là nhà của nó, nó thích ngồi thì ngồi thôi.]

[Cái gì?]

Đồng Thế Quân hướng Ninh Viễn giải thích: [Đứa nhỏ kia ta cũng biết, tên Lý Liên Y.]

[Lý Liên Y?] Ninh Viễn nhảm lại cái tên này.

[Nghe đến họ Lý, người cũng biết phải không? Gia tộc họ Lý là một đại danh đỉnh đỉnh, khi ta tới nhà Lý thị, đã gặp qua cậu nhóc một lần.]

[Kia là tập đoàn Hoa thương (thương nhân người Hoa) đứng đầu giới tài chính phải không? Nghe nói gia tộc họ Lý vô cùng giàu có?]

[Ân, Lý Liên Y là cháu đích tôn duy nhất của Lý thị, mới mười sáu tuổi, trong nhà rất được cưng chiều.]
Nói xong, Đồng Thế Quân quay lại nhìn: [Kỳ quái, sao hôm nay nó lại ngồi tại một chỗ như thế này, đám người làm đâu?]

Đúng lúc này, một chiếc Limousine đen đỗ lại đây, lập tức có người chạy tới mở cửa.

Lý Liên y đứng lên, bước vào trong.

Chiếc xe rời bánh, mang theo mùi thiếu niên truyền thuyết đi mất.

[Đứa nhỏ trông thực đáng yêu.] Ninh Viễn nói.

[Ta cam đoan người năm đó cũng đáng yêu như vậy.]

[Người là nói hiện tại ta không đáng yêu.]

[Không phải.] Đồng Thế Quân vội vàng giải thích: [Hiện tại cũng thực đáng yêu.]

Nói xong, Đồng Thế Quân cảm thấy tiếc nuối: [Tiểu Xa, nếu chúng ta sớm gặp được nhau thì tốt rồi, ta hy vọng không chỉ cùng người học đại học, mà là trung học, không, tiểu học, không, tốt nhất là từ mẫu giáo chúng ta đã biết nhau, như vậy nhất định sẽ có rất nhiều hồi ức đẹp để nhớ lại.]

Ninh Viễn nở nụ cười: [Kỳ thật, chúng ta đã quen biết nhau từ rất rất lâu rồi.]

[Di, ta thế nào lại không biết? Quen biết người vậy nhưng thế nào lại không có ấn tượng?]

Kéo theo Đồng Thế Quân tiếp tục bước về phía trước, Ninh Viễn mỉm cười nói: [Chuyện này, về sau ta sẽ từ từ nói cho người.]

[Không được, Tiểu Xa, hôm nay liên nhất định phải nói cho ta biết.]

– Hoàn –

22. Chương 22: Pn2

Đại đô hội, 2022

Đại học Hương Đảo là trường đại học lớn nhất thành phố Hương Đảo với đầy đủ các ngành học, tiếng tăm lẫy lừng.

.

Buổi chiều tại căng-tin, lượng sinh viên ăn cơm cũng không nhiều.

Ninh Viễn một mình ngồi một bàn.

Hôm nay Đồng Thế Quân có chút việc riêng, không cùng cậu dùng cơm trưa.

Tình cảnh này thật phi thường hiếm hoi, bình thường chỉ cần anh có thời gian rảnh liền nhất định kè kè ở bên mình.

Ninh Viễn hoàn toàn hiểu Đồng Thế Quân, cậu cũng không để bụng, ấy thế mà những người xung quanh kia, vậy nhưng lại có điểm... không quen mắt.

Vừa định thu dọn bàn ăn, Ninh Viễn đột nhiên nhìn thấy ngồi cách đó không xa có một bạn học đang gục trên bàn.

Chuyện gì vậy, cậu ấy bị bệnh?

Ninh Viễn vội bước tới hỏi thăm xem sao.

[Bạn học, bạn học, cậu làm sao vậy?]

Người nằm úp sấp trên bàn ngẩng mặt lên.

A, vừa nhìn đã biết là đàn em.

Mái tóc đen xõa dài tới cổ, phần tóc mái cắt nham nhở như bị cháy, thực phá cách nhưng cũng rất đẹp, không thể nói rõ có bao nhiêu anh tuấn, mắt to, môi mỏng.

Ninh Viễn trong lòng cười thầm, từ lúc ở bên Đồng Thế Quân, trong mắt liền không còn tuấn nam.

[Học đệ, cậu làm sao vậy?] Ninh Viễn hỏi lại lần nữa.

Đàn em lắc đầu: [Không, không có việc gì.]

[Có phải cảm thấy khó chịu không?]

[Không.]

Mắt thấy đàn em có khuôn mặt ưu sầu, Ninh Viễn ngồi xuống, muốn nghe xem đã xảy ra chuyện gì.

[Có tâm sự gì sao?]

[Àn.]

[Có thể nói cho ta biết không?]

Đàn em chớp chớp đôi mắt to của mình, nhìn vào nam sinh trước mắt.

Rất tuấn tú, cực kỳ tuấn tú, anh tuấn lại mang theo một vẻ đẹp thực cổ điển, phong thái phiêu nhiên, thanh thoát.

Ninh Viễn nở một nụ cười nhẹ, tự giới thiệu một chút: [Ta gọi là Ninh Viễn.]

[A, Song Tử tinh!]

Nhìn thấy bộ dáng kinh ngạc của đàn em, Ninh Viễn chỉ cười cười.

Bởi vì có Thế Quân, cho nên mới là Song Tử tinh..... Hết thấy, đều là bởi vì có Thế Quân.

[Có thể nói cho ta biết được không?] Ninh Viễn ôn hòa cười, bên khóe miệng thấp thoáng hiện lên một cái lê xoáy.

[Em tên là Trình Nhược Ngôn, năm nhất, hệ Công trình Điện cơ.]

Lúc này, Ninh Viễn đã là sinh viên năm ba.

[Có tâm sự gì? Là chuyện bài vở trường lớp sao? Có lẽ ta có thể giúp được gì đó.] Tuy rằng mình học ở hệ Trung ngữ, không hiểu biết về khoa học kỹ thuật, bất quá Thế Quân quen biết rất nhiều bằng hữu, hệ nào cũng có người quen, nhất định có thể giúp đỡ được học đệ.

[Không phải.] Trình Nhược Ngôn lắc đầu.

[Chuyện tình cảm?]

Nhìn vào Trình Nhược Ngôn: [Là vậy phải không?]

Trình Nhược Ngôn nghĩ ngợi, nói: [Em thực thích người đó, nhưng là lại không biết sau đó nên làm sao mới tốt?]

Àn! Vấn đề này đúng là không phải dễ a.

Nhìn bộ dáng học đệ, biểu tình rất nghiêm túc, đối với đoạn tình cảm này cậu ấy hẳn là cũng nghiêm túc như vậy.

[Thật sự thích người đó chứ?] Ninh Viễn xác nhận lại.

Trình Nhược Ngôn nghiêm trọng gật đầu: [Là thật lòng.]

Ninh Viễn không khỏi nghĩ đến Đồng Thế Quân, người kia, nếu như hỏi anh câu này, chỉ sợ thiếu điều hận không thể moi tâm can ra cấp mình xem tận mắt.

Chính mình cũng như vậy đối với Thế Quân.

Ninh Viễn nói: [Ta nghĩ, sau này, cậu phải làm hai việc.]

[Hai việc?] Trình Nhược Ngôn mở to hai mắt.

[Thứ nhất, cậu nên, không, phải dành tất cả tình cảm cho người đó, đối với đoạn tình cảm này, hãy tìm cách cho nó đâm chồi nảy lộc, hai là, hãy biết trân trọng.]

[Là như vậy sao? Đâm chồi nảy lộc.... Trân trọng.....] Trình Nhược Ngôn lặp lại lời Ninh Viễn, nghiêng nghiêng mái đầu.

Ninh Viễn nở nụ cười.

Bản thân mình lúc đó chẳng phải cũng như vậy sao? Yêu thương mỗi lúc thêm trưởng thành, được yêu thương càng trân trọng gấp bội.

Trình Nhược Ngôn có lẽ còn cần thêm thời gian mới có thể hiểu được, có lẽ cứ để cậu ấy và người yêu dần thấu hiểu nhau sẽ tốt hơn.

Lúc này Ninh Viễn vô tình lướt mắt một cái, a! Đồng Thế Quân đang hướng nơi này đi tới.

Người này mỗi ngày đều từ Học viện Kinh tế và Tài chính chạy tới Học viện Văn học, anh không thấy phiền a?

Sợ mình phải đi xa một nhọc, vì thế anh cất công đến đi một chuyến, nhưng mỗi khi nhìn thấy anh như vậy, chính mình lại đau lòng.

Nhẹ nhàng vỗ lên vai Trình Nhược Ngôn, Ninh Viễn đứng lên.

[Ta nghĩ, tình yêu chính là câu trả lời cho tất cả thắc mắc.]

Lưu lại một câu này, Ninh Viễn hướng ra cửa, bước tới sánh đôi cùng Đồng Thế Quân.

– Hoàn –

•.°• ~ TOÀN VĂN HOÀN ~ •.°•

Thật hạnh phúc, cuối cùng đã hoàn toàn truyện rồi.

Chúc mọi người thưởng thức vui vẻ hén!

Thương mến!

~ Yuuji ^__^

~~ Lucy ~^-^~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nga-ai-tru-tinh-lo-he-liet-kiep-nay-chi-vi-nguoi>